

ВЕЛИКА СРБИЈА



ISSN 1452-9165

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

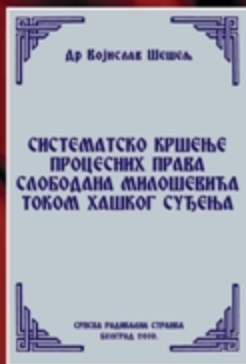
БЕОГРАД, ФЕБРУАР 2012. ГОДИНЕ
ГОДИНА XXIII, БРОЈ 3486

Трибунал покушава да убије Шешеља



НАУЧНИ РАДОВИ ПРОФ. ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

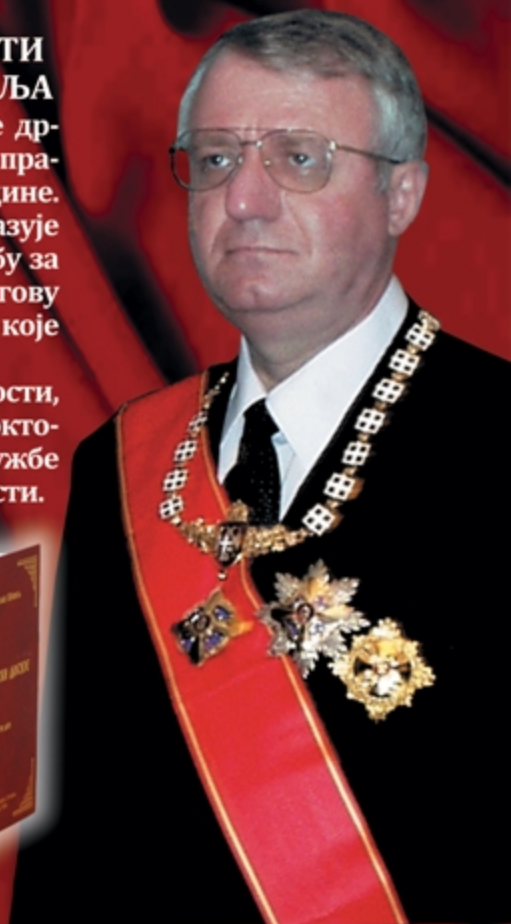
Четири капиталне књиге проф. др Војислава Шешеља у којима су објављене чињенице о Римокатоличкој цркви и Хрватима, антисрпској природи Хашког трибунала, као и циљеви и морални судови српског национализма.



ТАЈНИ ДОКУМЕНТИ СЛУЖБЕ ДРЖАВНЕ БЕЗБЕДНОСТИ О ПРАЋЕЊУ ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

Четири тома документације Службе државне безбедности која је интезивно пратила др Шешеља од 1982. до 2003. године. Садржај ових тајних докумената показује Шешељеву одлучну дисидентску борбу за демократизацију друштва, као и његову изванредну антиципацију догађаја на које је благовремено упозоравао.

Једини досије који је доступан јавности, сви остали политичари су после петооктобарског пуча узели своје досијее из Службе само да би их склонили од очију јавности.



ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3



НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач

Српска радикална странка

За издавача

др Војислав Шешељ

Главни и одговорни уредник

Елена Божић-Талијан

Заменик главног

и одговорног уредника

Марина Томан

Помоћник главног

и одговорног уредника

Момир Марковић

Редакција

Иван Нинић, Борис Алексић,
Душан Марић, др Никола Жутић,
Слађан Мијаљевић, мр Дејан Мировић,
мр Александар Мартиновић,
Огњен Михајловић

Унос текста

Златија Севић, Весна Марић,
Љубинка Божовић,

Лектура и коректура

Ивана Борац

Техничко уређење

Северин Поповић

Председник Издавачког савета

Др Ђорђе Николић

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешељ,
Милорад Мирчић, Гордана Поп-Лазич,
Драган Тодоровић, Мирко Благојевић,
Душко Секулић, Зоран Красић,
Паја Момчилов, Наташа Јовановић

Штампа

ДОО „Драгић“, Зрењанин
Ђорђа Јоановића 20,
23000, Зрењанин, тел. 023/535-491

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија“, Трг победе 3,
11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су у
Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем
1104. од 5. јуна 1991. године.

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
329(497.11)

ВЕЛИКА СРБИЈА : новине Српске радикал-
не странке / главни и одговорни уредник
Елена Божић-Талијан. - Год. 1, - бр. 1 (12. јул
1990)-Београд : Српска радикална странка,
1990-. 30 cm

Месечно

ISSN 1452-9165 = ВЕЛИКА СРБИЈА
COBISS.SR-ID 19291650

Слобода Шешељу

- Трибунал покушава да убије Шешеља

2

Косовскометохијска драма

- Бране општине од Тачија и Тадића

11

Повратак у СРС

- Тома је лажов и издајник

15

Интервју: аналитичар Милош Кнежевић

- Шешељева слобода је историјска правда

18

Обмане ЕУ

- ЕУ празни буџет

21

Преваранти

- Манипулација на штету прогнаних Срба

23

Очекивано

- Сарајево се угледало на Тадићев режим

26

Сепаратисти

- Куће аутономију

31

Неправосуђе

- ДС кроји правосуђе

34

Незапосленост

- Смањење незапослености услов за привредни раст

41

По диктату ММФ-а

- Условљена продаја Комерцијалне банке

45

Прикривање тајкуна

- Фризирани списак дужника

48

Мешетарење

- Еколошка задруга, демократска зарада

54

Диктатура моћних

- Грцима откази, Немачкој профит

61

Трибунал покушава да убије Шешеља

Здравствено стање Војислава Шешеља је најозбиљније угрожено и не искључује се могућност фаталног исхода, констатовано је лекарски тим из Србије који је 26. и 27. јануара обавио преглед председника Српске радикалне странке у Хашком трибуналу. Лекари, кардиолози Милован Бојић и Зора Наумовић, пулмолог Миодраг Вукчевић и председник Лекарског етичког комитета у Србији и председник Одбора за здравље у Народној скупштини Републике Србије, функционер Српске радикалне странке Паја Момчилов, утврдили су да је здравље др Војислава Шешеља драстично погоршано у последње време и да је пропадало све време његовог боравка у Хашком трибуналу, због неадекватног лечења.

Дакле, више нема сумње да Хашки трибунал има намеру да убије Војислава Шешеља. Тај план им је скоро успео на Бадње вече, 6. јануара, када је др



Хронологија догађаја

5. јануар – Шешељ од стражара добио жугу таблету за коју је ординирајући лекар потписао да је никада није уврстио у Шешељеву терапију. Лидер радикала одбио да узме сумњиви лек

6. јануар – Шешељу око 20 часова позлило. Без свести, с повредама главе, пребачен у болницу у Лајдену, где му је из плућа извађено неколико литара течности. Пулс му је на пријему варирао од 150 до 50 откуцаја у минути и читаво тело му је било модре боје. Према медицинском тумачењу, дошло је до срчаног и плућног застоја, практично до клиничке смрти

12. јануар – Шешељу уграђен пејсмејкер, тип „icd“

13. јануар – Лидер СРС смештен у притворску болницу, а потом враћен и у Притворску јединицу где је требало да му свакодневно буде провераван рад пејсмејкера. Међутим, трибунал није обезбедио апарат који је био потребан за ту контролу

18. и 22. јануар – Шешељу два пута позлило и оба пута колима хитне помоћи одве зан у болницу ван трибунала. Нерма Јелачић покушала да болничко збрињавање представи као „превентивну меру“, али је Шешељ тада имао исте симптоме као 6. јануара. Доктори 18. јануара потврдили да је Шешељ погрешно лечен, а већ 19. му преписана два нова лека, „глидоксин“ и „елибактрил глутиломин“. При другом одласку у болницу добио нову терапију од 12 лекова

26. и 27. јануар – Шешеља прегледали српски лекари и дали дијагнозу срчане инсуфицијенције, од које је смртни исход у више од 50 одсто оболелих. Лекари констатовали да Шешељ под хитно мора да се лечи ван затворских услова

Шешељу нагло позлило у притвору Хашког трибунала и када је у стању клиничке смрти, колима хитне помоћи, превезен у цивилну болницу у Лајдену! Холандски лекари који су га тамо прегледали, саопштили су му да је био на прагу смрти, а када је по други пут због наглог погоршања стања одведен у болницу, саопштено му је да је здравствено стање последица неадекватне терапије којом је до тада лечен у Хашком трибуналу. Уједно, то је био и први званични доказ, пружен од стране холандских доктора, да је циљ трибунала да погрешним лечењем угрози живот лидера Српске радикалне странке. А, ево до каквих застрашујућих налаза је дошао тим лекара специјалиста из Србије после прегледа лидера српских радикала.

Шешељ био клинички мртав

– Шешељев главни проблем је срчани. Здравствено стање у коме долази до попуштања срца се више не може зауставити. Ситуација је тежа него код Слободана Милошевића када је тражено хитно лечење. Пропадање срца може само да се успори, али једино са слободом, уз контроле у специјализованим установама, а никако у амбијенту у ком се налази и у условима хаотичног стреса којима је изложен свакодневно. Питање слободом и здравља Војислава Шешеља су у апсолутном знаку једнакости – изјавио је по повратку из Хага др Милован Бојић, вођа лекарског тима. Он је потврдио да су чиновници Хашког трибунала лагали о „стабилности“ Шешељевог здравственог стања.

Бојић је рекао да је тим обавештен да је Шешељ, након пада у несвест у ћелији и ударца главом о под, био клинички мртав и да су секунде одлучивале о његовом животу! Са жаљењем, Бојић је констатовао да је Шешељу горе него што се очекивало и да више не постоји нико ко би рекао да је његово стање стабилно.

Те чињенице су саопштене и самом Војиславу Шешељу, који је то стоички поднео, рекавши да ће извештај о његовом здравственом стању бити свима доступан када буде окачен на сајту Српске радикалне странке, јер не жели ништа да крије. Извештај ће сачинити професори, доктори медицинских наука, са тридесетогодишњим искуством у струци, на основу медицинске документације из амбуланте и болнице Хашког трибунала и цивилних клиника у Хагу, Брново и Лајден.

Правило 31

Према правилу 31 Правилника о притвору Хашког трибунала, притворенике могу прегледати лекар и зубар које они одаберу, и то о њиховом трошку. Сви такви прегледи, време њиховог обављања и трајања морају се претходно договорити с управником и они подлежу истим безбедносним контролама какве су предвиђене правилом 61. Други став овог правила каже да управник не сме одбити захтев за такав преглед, без оправданог разлога. Зато је нејасно на основу чега је Хашки трибунал покушао да не дозволи тиму лекара да прегледа Војислава Шешеља, истакао је др Паја Момчилов, председник Одбора за здравство Скупштине Србије, коме је Хаг нарочито оспоравао право да прегледа Шешеља, иако је лидер СРС тражио посету др Момчилова

Др Клок потврдио подвалу лека

Бојић је објаснио да је Шешељ здравствено пропадао све време ботворка у трибуналу и да га је лечио затворски лекар Фалке, лекар опште праксе „који ће вероватно ући у неславна имена у историји медицине“, а у цивилну болницу је могао да оде једино ако би се лекар Фалке одобровољио да га тамо пошаље. Лекар који је пре два месеца заменио Фалкеа, Александар Клок, пренео је српским лекарима да је Шешељ 6. јануара пао у несвест, главом ударио о под и повредио се. Дежурна сестра је контактирала са доктором Клоком, а он је наложио долазак хитне помоћи. Ватрогасци су разбијали прозор, заваривачи разваљивали решетке, пошто затворска ћелија, односно простор на спрату, не може да омогући проходност носилима. Шешељ је у пратњи полиције, ватрогасаца и хитне помоћи пребачен у Универзитетску клинику у Лајдену. Практично је био клинички мртав и

одлучивале су секунде, оценио је Клок, који се са др Бојићем сагласио да су процедуре интервенције закаснеле. Иначе, др Клок има приватну праксу и у Притворској јединици ради уговорно, два-три дана недељно, па је питање шта ће бити ако Шешељу позли када Клок не буде ту да процени да треба позвати хитну помоћ.

Бојић је истакао и да је Клок потврдио да је Шешељ једнога дана у терапији добио лек неправилног облика и другачије боје, те је одбио да прими ту таблету видевши да то није таблета коју редовно добија кроз своју терапијску листу.

„Дошао је др Клок, и начинио службену белешку да се ради о леку који никада није потребан, ни у апотеци затворске болнице ни амбуланте у Притворској јединици. Тачно је, дакле, да се доктор оградио од тог лека. То је мистерија која сумњу претвара у нешто са чим сам се ја и раније слагао, а то је да се бојим да се овде намерно иде на





уништење здравља др Шешеља“, закључио је др Бојић, подсећајући на фаталан исход у случају Слободана Милошевића.

Без слободе нема здравља

Бојић је казао и да све остале болести, проблеми и тегобе плућа и дигестивног система усложњавају клиничку слику и чине ситуацију толико лошом да је, због могућих проблема, питање „да ли се уопште може дочекати неки период да дође до пресуде“. Лекарски конзилијум је оценио да су „питање слободе и здравља у апсолутном знаку једнакости: да успоримо пропадање његовог срца и омогућимо му живот достојан једног тешког срчаног болесника, могуће је само у условима који нису услови какви су у казамату“.

Аргумент за то је и чињеница да лекарски тим у Хагу није могао да обави ни комплетне прегледе, јер за спирографију и преглед срца није било свих потребних апарата. Тим је, да подсетимо, пре одласка тражио да се омогуће сви клинички услови, или да лекари сами понесу потребне апарате. Српско министарство здравља је известило лекаре да у Притворској јединици постоје сви апарати, али су по доласку у Притворску јединицу, лекари чули да не постоје апарати за ехо срца или ултразвучни преглед. Преглед у цивилној болници није био могућ, јер наводно нису били обавештени на време! Такође, тиму нису дозволили ни да разговара са лекарима из цивилне болнице, који су лечили Шешеља током другог одласка у болницу, навод-

но, због презаузетости тих доктора. Опструкције трибунала су ишле чак дотле да управа није дозволила да преводилац буде особа коју одреди амбасада Србије у Холандији, него да то буде неко по њиховом избору. То је новинарима саопштио др Паја Момчилов, функционер СРС и председник Одбора за здравље Скупштине Србије.

Др Момчилов је казао и да тим не искључује могућност фаталног исхода, са чиме су се сагласили и кардиолог Зора Наумовић и пулмолог Миодраг Вукчевић. Др Наумовић је објаснила да Шешељево срце не може да уради своју основну функцију, а то је да снабде цео организам довољном количином крви у моментима који то захтевају. Срчана слабост је код Шешеља удружена са јако озбиљним поремећајима срчаног ритма.

„Поменути поремећај ритма који Шешел има, увлачи целу причу у такозвани циркулус вициозус, један зачарани круг. Наиме, поремећај ритма који није решен уградњом поменутог апарата је свакако један од доприносиоца, ако не и основни фактор који је довео до овако драстичног слабљења срчане функције, при томе, слаба срчана функција даље погоршава ритам, и то је један зачарани круг који, нажалост, ми не можемо да зауставимо, који можемо да пробамо да прекинемо адекватном, благовременом медицинском терапијом, наглашававам благовременом, зато што мислим да је у конкретном случају то реч која има изузетно велику важност“, рекла је др Наумовић.

– Уграђен му је такозвани инфалтибилни-кардиовертел дефибрилатор, који га у овом моменту, условно речено, донекле штити од тзв. напрасне срчане смрти, али не и од других последица срчане слабости. Срчана слабост је најчешће фатална, а 50 посто болесника не преживи четири године, и то у нормалним, а не хашким условима – прецизирала је др Наумовић истакавши да се такви болесници не могу излечити, већ само да се успори ток обољења.

Трибунал ће опет покушати

Српска радикална странка и Комитет за одбрану Војислава Шешеља зато захтевају од Хашког трибунала да одмах прекине незаконит политички процес против Шешеља. Чињеница је да је намерним неадекватним лечењем, трибунал 6. јануара довео Шешеља до ивице смрти. Од трибунала се може очекивати да додатно појача притисак на Шешеља, како се буде примицала завршна реч заказана за 5. март. Хаг ће још драстичније кршити Шешељево људско и процесно право, јер нема начин да изађе из монтираног политичког процеса у којем тужилаштво није доказало ниједну тачку оптужнице. Скандалозно, болесном Шешељу је ускраћена посета пријатеља, забрана привилеговане комуникације са правним саветницима продајавана је чак три пута, чиме му је омогућена одбрана и сада наступа даље одуговлачење процеса које је незабежено у међународном јавном праву.

– Комитет за помоћ у одбрани др Војислава Шешеља ће учинити све да не дозволи да Шешел буде још једна жртва. У Хагу је убијено, или непосредно након изласка умрло 15 Срба. Све то, што се тиче нас из Српске радикалне странке, оквалификовано је као судска убиства. Најбољи пример је убиство Слободана Милошевића. То са Војиславом Шешељем не сме да се деси – изјавила је члан комитета Вјерица Радета.

Саопштавајући новинарима да је после колапса 6. јануара Шешељу испумпано више литара воде из помодрелог тела, шеф Комитета за одбрану, Зоран Красић, устврдио је да је трибунал покушао да убије лидера СРС. Извештаји представника Хашког трибунала о томе да је Шешељево стање „стабилно“ само су додатно уплашили српску јавност, која се сећа да је Хаг исто тврдио и за Слободана Милоше-

вића непосредно пред смрт 11. марта 2006.

– Сетимо се колико је људи умрло не дочекавши првостепену пресуду. Имамо ми искуства са Хагом. Јасно је да се у трибуналу намерно запоставља Шешељево здравствено стање и онемогућава лечење, што је равно тортури и равно покушају убиства – закључио је Красић.

Пилула смрти

Овде, међутим, није реч о преувеличавању проблема или о теоријама завере, како је то истакао правни саветник Дејан Мировић. Овде је реч о доказаном постојању пилула смрти и њиховом бесомучном, нехуманом, егзекуторском коришћењу од стране хашких целата. А, како је то рекао сам др Бојић, на основу шупљина у досадашњем лечењу Војислава Шешеља, јасно је да су овде посредни и неке парамедицинске методе и технологије „које, у институцији у којој се налази нису случајност“.

Као што је Слободану Милошевићу даван фантомски лек против лепре, који је поништавао лекове за хипертензију и срчану слабост, тако се код Шешеља нашла мала жута пилула. „Нећу да изговарам крупне речи, али ако се већ десило да стражар донесе таблету за коју ординирајући доктор потпише да је није он послао, и притвореник после умре, онда може да се оправдано посумња да се овде ради о покушају убиства са умишљајем“, рекао је Бојић. Нажалост, према његовим речима, покушај убиства са умишљајем није новина у Хагу.

У случају др Шешеља, подсетимо још једном, затворски чувар је донео, уз редовну терапију, и пилулу коју лидер СРС није попио само зато што је успео да уочи да се разликује од уобичајене терапије. Хаг још није спровео званичну истрагу о томе ко је пилулу послао Шешељу и ко је одговоран за подметачину.

Као што је то указао Красић, шта би било да је пилула више личила на редовну терапију? Или, још горе, да ли је могуће да је Шешељ већ добијао пилуле које само личе на оне које редовно пије? Тек, непорециво је да је Шешељ, убрзо пошто је открио превару, одвезен у болницу са срчаном аритмијом која се кретала од 150 или више откуцаја у минути, па до мање од 50! То су чињенице.

Хаг одлагао долазак лекара

Када су све те чињенице почеле да се откривају, трибунал је покушао да спречи или макар да одложи долазак српских лекара. Портпарол суда, Нерма Јелачић, обмањивала је јавност изјавама да је Шешељево стање стабилно и да има најбољу могућу негу. Када му је, после уградње пејсмејкера, два пута позлило и завршио у болници, она је тврдила да је „пребачен у болницу ради превентиве“! Док је она просипала ове безочне лажи и покушавала да демантује изјаве функционера Српске радикалне странке о тешком Шешељевом стању, у трибуналу су правили сплетку да би што дуже одложили долазак лекара из Србије. Наиме, тражили су од Шешеља да поново писмено тражи долазак лекара иако је он то учинио око две недеље раније.

– Од Ане Посуре, заменика шефа службе за праву помоћ и питања притвора, Шешељу је 23. јануара стигло писмо којим се тражи да се изјасни да ли жели да га лекари посете и прегледају. Намерно злонамерно заборављајући на чињеницу да је он то урадио петнаестак дана пре тога. Да апсурд буде већи, Војислав Шешељ је онемогућен да доставља писмено захтеве, јер му управник затвора не дозвољава да фотокопира то што преда, иако је то нужно како би Шешељ располагао доказима да је то заиста урадио – објаснила је Вјерица Радета.

Правни саветник, Дејан Мировић, упутио је протестно писмо председавајућем судији Теодору Мерону и затражио да омогући Шешељу несметану комуникацију са судом, да над њим

„Озбиљна срчана слабост је узрок смрти половине особа које од ње болују, и то у року од две године. Дакле, врло озбиљни и упозоравајући статистички подаци. При томе, не треба изгубити из вида да се статистика бави анализом оболелих у такозваним нормалним животним условима, а не људима који су у условима који су далеко од нормалних. Једна врло озбиљна лоша прогноза срчане слабости у случају др Војислава Шешеља може имати фаталан исход“, изјавила је др Наумовић.

прекине тортуру, и подсетио да се иста ситуација догодила и 3. јануара, када Шешељу није дозвољено фотокопирање поднеска.

Он је истакао да је одуговлачењем са давањем дозволе за посету лекарског тима, трибунал на све могуће начине покушавао да додатно угрози Шешељево здравље и настојао да добије довољно простора за лажи како Шешељ има неопходну негу.

Јелачићева ухваћена у лажи

Нерма Јелачић је за Б92 изјавила како је „Шешељев захтев стигао у Секретаријат тек пре пар дана, па није тачно да на одобрење чека петнаестак дана“.

– Међутим, јасно се види да је Јелачићева опет слагала, јер је Војислав Шешељ у понедељак 23. јануара добио писмо Посуре у коме тражи да се он



Шешељ тражи одштету од два милиона евра

Војислав Шешељ је поднео захтев да му Хашки трибунал исплати одштету од два милиона евра због кршења елементарних људских права током деветогодишњег притвора.

Шешељ, због покушаја наметања адвоката, тражи одштету од 300.000 евра, а због онемогућавања да се упозна са правним изворима на које се позива судско веће у својим одлукама и тужилаштво у својим поднесцима, 100.000 евра.

Због тога што је трибунал одбио да му доставља материјал на језику који разуме (српском језику) и на папиру, Шешељ тражи још 100.000 евра, због вишегодишњег кршења права на правну помоћ 200.000, а због онемогућавања комуникације са правним саветницима, такође 100.000.

Због ускраћивања контаката са породицом, пријатељима, лекаром и слично тражио је 200.000, због кршења права на финансирање трошкова одбране и нарушавања принципа једнакости 400.000, а због намерног одуговлачења процеса 500.000 евра. Шешељ, на крају, тражи и 100.000 евра због суђења за дело непоштовање суда које није прописано Статутом трибунала и нема упоришта у међународном обичајном праву.



ње у разумном року и као што је право на одбрану. Подсетимо, трибунал му је практично онемогућио припрему одбране тиме што је три месеца продужавао забрану привилеговане комуникације. Последњи пут, забрана му је продужена 25. јануара, само три дана од последњег одласка у болницу! Тек после посете српских лекара, 28. јануара, Шешељу је враћено ово право које гарантују међународне конвенције.

Шешељу је чак била изречена и забрана посете пријатеља, при чему је он, како је то истакао Мирковић, једини коме не дозвољавају посету никога осим најближе породице. Међутим, чак ни породици није било омогућено да га без проблема види после уградње пејсмејкера. Према речима Зорана Красића, Шешељева супруга Јадранка је са децом отпутовала за Хаг уз уверавања да ће моћи да га виде, али, кад су стигли, трибунал им је одобрио сусрет са више сати закашњења!

Статусна конференција

– Све то говори да Војислав Шешељ у Хашком трибуналу није безбедан и да све што се више приближава 5. март и његова завршна реч, која ће, ми смо уверени, бити и завршни ударац који ће задати Хашком трибуналу, они чине све да до тога не дође и да му одбрана буде онемогућена на овај или онај начин. Тако је и статусна конференција заказана тек за 7. фебруар, са закашњењем од скоро два месеца! Дакле, кршење његових процесних и људских права, а посебно права на живот је све драстичније што је ближи 5. март и извођење завршних речи – закључио је Немања Шаровић, најављујући прво следеће појављивање Шешеља у судници Хашког трибунала.

Р. В. С.



писмено изјасни. Како је могуће да је 24. јануара одобрена посета, ако је 23. јануара тражено од Шешеља да се писано изјасни, а Јелачићева тврди да је два или три дана раније добила такво писмо од Војислава Шешеља – значи, пре 23. јануара – објаснио је Немања Шаровић, руководилац у главном предмету и упитао зашто су онда још једном малтретирани Војислава Шешеља и тражили да он по други пут подноси тај захтев.

Такође, правни саветници Шешеља су истакли да Нерма Јелачић и трибунал „немају појма какво је Шешељево здравствено стање, јер је Шешељ забранио трибуналу да у то има увид“ и

да Војислав Шешељ хоће да јавност буде упозната са његовим здравственим стањем преко странке, правних саветника и лекара које је он изабрао, јер они износе истину. Трибунал је тек 24. јануара одобрио долазак лекара.

Привилегована комуникација

Српска радикална странка страхује и даље за Шешељев живот, јер Хашки трибунал није отклонио узроке погоршања његовог здравственог стања, нити је отклонио могућност да Шешељ опет добије неку таблету којом би се елиминисало дејство терапије.

Такође, и даље му крше основна процесна права, као што је право на суђе-

Амбасади Руске федерације предата петиција за ослобађање Војислава Шешеља



Стотине хиљада потписа за Шешељево слободу

- *Више од 600.000 потписа грађана Србије за хитно ослобађање Војислава Шешеља, преко амбасаде Руске Федерације, упућено је Савету безбедности Уједињених нација*

Српска радикална странка, предала је амбасадору Руске Федерације Александру Конузину петицију за хитно ослобађање председника СРС-а Војислава Шешеља из притвора Хашког трибунала. Петицију за хитно ослобађање председника Српске радикалне странке коју је потписао више од 600.000 грађана Србије, амбасадору Руске Федерације предали су потпредседник Српске радикалне странке Драган Тодоровић и члан Председничког колегијума задужен за спољне послове, мр Дејан Мирковић.

Српска радикална странка, преко амбасаде, упутила је потписе грађана Србије ванредном и опуномоћеном амбасадору Руске Федерације у Савету безбедности Уједињених нација, Виталију Чуркину, са молбом да затражи од СБ УН прекид незаконитог поступка против Војислава Шешеља, који је злоупотребљен у политичке сврхе по налогу западних сила. Српска радикална странка позвала је Виталија Чуркина да хитно захтева ослобађање и пуштање Војислава Шешеља на слободу.

Шешеља хоће да убију

Представници Српске радикалне странке, окупљеним новинарима испред амбасаде Руске Федерације, још једном су поновили, да се у монтираном политичком процесу, у недостат-

ку доказа, др Шешељу драстично крше сва људска и процесна права. Да је неадекватним лечењем и занемаривањем његовог здравственог стања Шешељ био доведен на ивицу смрти. Упозорили су јавност и надлежне државне





органа да ће Хашки трибунал, пошто се ближи извођење завршних речи у марту, све драстичније кршити Шешељева процесна и људска права, а посебно право на живот, јер нема начин да изађе из процеса у којем тужилаштво није доказало ниједну тачку оптужнице.

„Сви смо сведоци шта се дешава последњих дана са Војиславом Шешељем. Очигледно је да је Хашки трибунал политичка институција која је

имала задатак да елиминира Војислава Шешеља, и када то није успела у судници, услед немогућности да на било који начин докаже оптужницу, покушава да га елиминира тако што му се драстично нарушава здравље и на крају и да га убије“, рекао је Тодоровић

Он је истакао да убиство Војислава Шешеља у Хашком трибуналу не би било први такав случај и подсетио на убиство Слободана Милошевића. Мр Мировић, правни саветник Војислава Шешеља, оценио је да Хашки трибунал у случају Војислава Шешеља поступа у супротности са међународним конвенцијама и нормалним односом према људском здрављу.

Русија реаговала због кршење људских и процесних права Војислава Шешеља

Амбасадор Руске Федерације у Савету безбедности Уједињених нација, Виталиј Чуркин, затражио је да наредни извештај о раду Хашког трибунала пред Саветом безбедности, садржи и посебан део о председнику Српске радикалне странке Војиславу Шешељу. Руски дипломата затражио је од председавајућег судије у главном поступку који се води против Војислава Шешеља, Жан-Клода Антонетија, да напише посебан извештај о стању председника Српске радикалне странке. Виталиј Чуркин у захтеву тражи од француског судије Антонетија да детаљно опише здравствено стање Војислава Шешеља и поступак који се против њега води, уз појашњење зашто процес траје већ девет година.

Министар спољних послова Руске Федерације Сергеј Лавров, на конференцији за штампу, којој је присуствовало 300 руских и иностраних новинара из 160 земаља, између осталог говорио је и о Војиславу Шешељу и процесу који се против њега води у Хашком трибуналу. Лавров је истакао да је „Русија спремна да пружи правну помоћ у предмету лидера Српске радикалне странке Војислава Шешеља“. Нагласио је да је Шешељ на основу информација које он поседује, спреман сам да се брани, али да је Русија, у случају да буде неопходно, спремна да пружи помоћ која је предвиђена постојећим споразумом о сарадњи са Србијом. Министар иностраних послова Руске Федерације је такође додао да руска страна током заседања Савета безбедности УН скреће пажњу на положај оптужених чији се предмети воде у овом војном трибуналу.

Руски комитет за одбрану Војислава Шешеља упозорио је да је Хашки трибунал политичка институција која константно крши процесна и људска права председника Српске радикалне странке, пре свега право на живот.

Председник Централног комитета Комунистичке Партије Руске Федерације, Геннадј Зјуганов, у саопштењу јавности, затражио је прекидање срамног „псеудосудског процеса против невиног човека јер се у том процесу газе све норме међународног права“.

Зјуганов је истакао: „Војислав Шешељ мора да буде пуштен на слободу! А инквизиција представљена у лику Хашког трибунала - која делује у духу нацистичког Гестапоа – мора бити хитно распуштена“.

Он је нагласио да се у фебруару 2012. године навршава 9 година откако се Шешељ налази у хашком заточеништву без пресуде. „Овако дуг период заточеништва, као и вишедневни штрајкови глађу против кршења његових права, лоше су се одразили на здравље лидера српских патриотских снага. Замисао хашких инквизитора је очигледна. У марту ове године В. Шешељ треба да изнесе завршну реч. Нема сумње да је 'процес против Шешеља' доживео фијаско, будући да тужилаштво није могло да докаже ниједну тачку оптужнице“.

Лидер Комунистичке партије Руске Федерације нагласио је да за трибунал и његове закулисне западне партнере није могуће да пусте на слободу Војислава Шешеља, „јер, доношење ослобађајуће пресуде за српског патриоту значило би признање да су прави злочинци у агресији против Југославије – руководство САД и других НАТО земаља, као и њихове слуге – чиновници Хашког трибунала“.

Зјуганов је нагласио да је Запад политички мотивисан да се Војислав Шешељ ликвидира у Хашком трибуналу. „У Србији се на пролеће одржавају избори, а Запад не може да дозволи да партија коју предводи Шешељ – Српска радикална странка – добије већину у парламенту. Запад не жели да дозволи ни зближавање историјских савезника – Русије и Србије, за шта се увек залагао Шешељ. Зато је за трибунал и његове газде једини излаз физичка ликвидација оптуженог“. Према његовим речима током свог безмало двадесетогодишњег постојања, трибунал у Хагу је у потпуности овладао технологијама уклањања политичких затвореника – Срба, „укупно је у Хагу живот изгубило 16 Срба. Најдрастичнији случај је убиство председника Слободана Милошевића којем је одбијен захтев за животно важно лечење у Русији, упркос гаранцијама које је дала Влада Руске Федерације“.

Какву замку крије платформа четири тачке коју је Тадић сачинио у тајности

Косово ће поцепати по Ахтисаријевој скици

Председник Србије Борис Тадић је направио тајни план за решење статуса Косова и Метохије, који ће детаљно бити откривен тек ако га Запад прихвати! Тајновитост на којој Тадић инсистира потпуно је бесмислена, пошто је сам објавио четири тачке на основу којих се јасно види да је препричао план Мартија Ахтисарија. Међутим, ако се Тадићева идеја сагледа из ширег угла, у склопу изјава које су дошле са Запада, изгледа да председник договара поделу Косова и Метохије. Е, то би већ био оправдани разлог за тајновитост. У наредним редовима ћемо објаснити обе могућности, које јесу по мери Запада и издајничких ЕУ слугу у Београду, али су потпуно неприхватљиве за Србију. Народски речено, показаћемо да Тадић опет продаје маглу предлажући решења за Косово, док у ствари тражи модел како да га призна као независну државу.

Ахтисаријев клон

Тадић је, као и Финац, пошао од тзв. реалности па, према њему, решење мора да уважи чињеницу да Албанци неће више да живе у Србији. Онда је на то додао идеју, баш као Ахтисари, да треба наћи посебно решење за север Косова и Метохије, јер је „на том делу Косова другачија реалност у односу на албанску доминацију јужно од Ибра“. Као другу тачку плана је навео заштиту манастира и културног наслеђа, трећа је заштита имовине државе и грађана на Косову, а четврто су посебне гаранције за безбедност и будућност Срба који живе у енклавама.

Ахтисари је, подсетимо се, обухватио и питање имовине цркве и права за Србе у енклавама јужно од Ибра, за које је предвидео статус националне мањине. Дефинисао је и питање имовине, с тим да, апсурдно, Финац нуди више него што тражи Тадић. Ахтисари је предвидео да се реше и питања великих инвестиција које је Србија имала на Косову и Метохији (као што су улагања у производњу електричне енергије и руда), а Тадић се ограничава само на приватну имовину и одузета предузећа.

Збуњени медији у Србији покушали су да одгонетну шта се у Тадићевом плану разликује од Ахтисарија. Јер, ако се ништа не разликује, то значи да председник у име Србије предлаже по белом свету оно што је Скупштина Србије већ одбацила! Да би „опрали“ „демократу“, са Радија Слободна Европа су звали државног секретара за Косово и Метохију Оливера Ивановића и замолили га да да направи разлику између Тадића и Ахтисарија. Ево шта је, видно изнервиран, одговорио:

– Ви тражите баш детаље где се ти планови разликују, а ја то не могу да вам кажем. Из два разлога. Први и основни јесте да ја лично нисам упознат с целим планом, а друго, и да јесам – то се не износи у јавност. Ја мислим да је Ахтисари направио само провизорије, само могућности и само оквире, климу и атмосферу у којима би се евентуално могла наћи решења, али објективно говорећи, Срби имају проблема да остваре и оно што је Приштина усвојила из тог плана.

Ивановић је тиме само потврдио да Тадић опет ради целој држави иза леђа, као онда када је, супротно одлуци Скупштине Србије, прихватио Еулекс (шест тачака које је на своју руку договорио са Бан Ки Муном) или када је одбацио скупштинску резолуцију и договорио другу са Бриселом! Ивановић је бесрамно слагао да је Ахтисари понудио једино „климу“. Сви знамо да је Финац прецизирао чак и то колико месеци од успостављања надгледане независности треба да прође док Косово не

добие своју војску. И то се управо дешава! То није „клима“ и провизориј, него врло конкретни кораци и прописани рок до када треба да се заврше.

У тај план спада и рок до када Србија мора да призна тзв. Косово, односно до када то мора да уради власт на челу са Тадићем. Он сада само тражи начин да пред бирачима покаже како је Србија нешто предложила и како је Приштина, под притиском тзв. пријатељског Запада, то морала да прихвати.

Ево како то замишља: креће од тога да признајемо реалност на северу Косова, у којој тај простор изузимамо из власти тзв. косовских институција, али не признајемо наводно укупну независност. Иза те формуле се заправо крије намера да се издејствује неко решење: нека форма аутономије у оквиру тзв. Косова или подела, о којој се све више говори.

Подела Косова

Прво скорије помињање таквог решења дошло је од угледног британског аналитичара Џејмса Клера Линдзија (виши научни сарадник Лондонске школе економије и политичких наука) који је то рекао у време када су Срби добили Тадићеву подршку да „истрају на барикадама“. Наизглед апсурдно, али барикаде су скренуле пажњу на тзв. посебност севера Косова и Метохије и од њиховог успостављања се говори да је север Косова де факто „одвојени део“, да је „реално стање на северу другачије него на остатку Косова“. То је био неопходан шлагворт да међународна заједница покуша са поделом. У том духу, Линдзи је за државну новину, Политику (на позив те медијске куће), оценио да је подела једино логично решење! Он је чак прецизирао да Београд у наредних неколико месеци има последњу шансу да се можда избори за поделу Косова и Метохије или успостављање аутономије за Србе на северу.

За време Ахтисаријевог процеса међународна заједница је била заинтересована да чује нове разумне опције и, у току процеса који је предводила



преговарачка тројка, Србија је имала шансу. Тада је, казао је Линдзи, на столу понуђена и подела Косова. Београд је имао шансу да уради ово што сада Тадић нуди, а то је да Србија контролише север у замену за признање независности. Линдзи је још прецизирао да Србија има алтернативу, да може да „постави црвену линију према ЕУ и да каже да не може да одустане од севера Косова, што ће имати директан утицај на њен напредак ка чланству у ЕУ“.

И шта се даље дешава? Тадић схвата да је ово сценарио по коме има шансе да добије кандидатуру, односно још један мандат. Прихвата план и барикаде користи да раздвоји питање севера од остатка Косова и Метохије, а онда излази са Ахтисаријевим планом о специјалном статусу за север. Онако како је то нешто раније објаснио Британац.

И где чуда, први се о Тадићевом плану изјашњавају Британци. Званични Лондон одмах оцењује како је Тадићев план прихватљив! Амбасадор Велике Британије у Приштини, Јан Клиф, оцењује да је Тадићев план у складу са Ахтисаријевим, да Велика Британија подржава четири предложене тачке српског председника. Пре разговора са Албанцима о тим тачкама, потребно је да се примене постигнуте технички споразуми и да се испуни захтев Ангеле Меркел о паралелним структурама, прецизирао је британски дипломата.

Заменик тзв. косовског премијера Хајредин Кучи изјавио је да су за Косово прихватљива решења у складу са Ахтисаријевим планом и да Косово са Србијом може да разговара „о темама које су од интереса за обе независне и суверене државе“. Занимљиво, и Приштина је наговестила сагласност.

Оно што су Британци започели, ЦИА је жаргонски речено „закуцала“. Дан после Клифа огласио се Стивен Мејер, амерички стручњак који је у ЦИА био задужен за Балкан. Мејер је изјавио да би подела Косова била најбоље решење!

„Ако Београд и Приштина дођу до заједничког решења, Запад би морао то да прихвати. Београд вероватно никад неће моћи да успостави контролу над територијом јужно од Ибра и зато треба да покуша да сачува север Косова. Српска власт мора да каже Западу: 'Одбијте, не занима нас каква решења ви нудите, овде ми живимо и ми морамо да нађемо одговоре'“, истакао је Мејер за београдске медије и додао да због тог става неће бити санкција, ни НАТО интервенције.

Занимљив је његов предлог сценарија за активирање поделе: Србија мора да инсистира на правима која су јој дата Резолуцијом 1244, да се за почетак српска полиција врати на север, како би се обезбедила сигурност. То је, дакле, изјавио професор на Универзитету за националну одбрану у Вашингтону и дугогодишњи аналитичар ЦИА за Балкан.

У прилог подели октобра 2011, говорио је и бивши координатор Пакта за стабилност југоисточне Европе Ерхард Бусек. Он је оценио да у том тренутку можда није било довољно подршке, али да ће одмицањем кризе без решења, „подела постати преовлађујући став у Унији“! Направио би се косовски Дејтон, међународна заједница би била гарант споразума Београда и Приштине, па тако нико у Босни не би имао шта да тражи на основу поделе Косова и Метохије, објаснио је аустријски шиптарски лобиста.

Три модела

Осим поделе Косова, Мејер је рекао да није немогућа ни размена територија, југ Србије за север Косова и Метохије... Међутим, Тадић је недавно навео неколико других могућности. Он је то сажето излагање, током недавне посете Македонији, почео реченицом: „Србија нема илузија да може да поврати суверенитет над Косовом који је имала пре 2000“. Затим је објаснио да је подела немогућа, јер је „много Албанаца заговарало поделу у својој политици у прошлости“, али „данас за њу не постоји довољна подршка“.

Шта је тиме Тадић заправо рекао? Прво, поручио је да Србија хоће да се одрекне суверенитета над Косово и Метохијом и да пристаје на промену граница. Он није рекао да је подела немогућа, јер је цело Косово и Метохија српско, да је подела немогућа јер је забрањује Устав Србије. Не, он је прецизирао да поделе нема због друге стране. Ако би друга страна пристала, и Тадић би. Баш како су му то припремили разноразни агенти ЦИА и МИ6, „аналитичари“ и „професори“. Зато Тадић прича о свом плану као о нечему тајновитом, а пред, како је казао, Скупштину и народ ће изаћи тек када обезбеди довољну подршку! Односно, када нас опет доведе пред свршен чин!

Као друге могућности, Тадић је поменуо већ легендарну, сулуду идеју двојног суверенитета.

И то решење подразумева да се Србија одрекне Косова и Метохије, о чему смо детаљно писали у прошлим издањима „Велике Србије“. Тадић је био навео ирски модел, појаснивши да „Република Ирска на признаје поделу свог територијалног интегритета, односно острва, али је свеједно чланица ЕУ“.

Други модели би, према Тадићу, били Јужни Тирол или две Немачке које после Другог светског рата, током целе историје међусобне раздвојености до 1989, нису признавале једна другу, али су функционисале.

Које је решење најизвесније, можда најбоље илуструје подршка коју је Хилари Клинтон обећала Тадићу, пошто је српски председник изнео план у четири тачке њеном изасланику Филипу Рикеру. Америчка државна секретарка позвала је телефоном Бориса Тадића и казала му да су Сједињене Америчке Државе спремне да „помогну обема странама“.

Р. В. С.



Режим Бориса Тадића, по наређењу ЕУ,
укида српске институције на Косову и Метохији

Бране српске општине од Тачија и Тадића

- *Потврда суверенитета Србије на Косову и Метохији биће то да се одрже локални избори и српске општине наставе са радом, али Влада Србије то не жели*

После неодржавања пописа на Косову и Метохији, Влада Србије размишља да не одржи ни локалне изборе у јужној српској покрајини и тако се и фактички одрекне суверенитета над тим делом државне територије. О овој могућности све гласније се говори међу Србима у покрајини, међутим ниједна државна институција нити функционер из власти није демантовао ове спекулације.

ЕУ условљава гашење српских институција

Општепозната ствар је да Европска унија условљава чланство Србије у тој организацији признањем нелегално проглашене независности Косова. Званичници ЕУ у више наврата захтевали су од Бориса Тадића да угаси српске институције на Косову и Метохији и натера Србе да прихвате и признају тзв. власт у Приштини. Уколико ло-



кални избори не буду одржани на Косову и Метохији, последица тога биће гашење свих српских општина на тој територији, што и јесте захтев ЕУ.

Други мотив актуелне власти за гашење српских општина на Косову и Метохији свакако је чињеница да режим Бориса Тадића нема подршку међу локалним становништвом које се оштро супротставља досадашњим договорима Београда и Приштине.

Већ кршили Устав

Председник Одбора Скупштине Србије за Косово и Метохију и посланик Српске радикалне странке, Љубомир Краговић, каже да су избори „уставна обавеза“, али да је режим већ прекршио Устав по питању Косова и Метохије.

– Срби са Косова и Метохије већ су имали горко искуство са изостанком пописа на Косову и Метохији. Такође, Србија у неким општинама у покрајини није спровела локалне изборе. Режим Бориса Тадића је до сада небројано пута прекршио Устав Србије, тако да постоји реална опасност да то учини и тиме што неће расписати изборе на Косову и Метохији.

Он је објаснио да Тадић, вођен слоганом „Европа нема алтернативу“, гура Србе са Косова у руке нелегалним шиптарским институцијама.

– Ако се избори не одрже, то ће бити последња фаза признања нелегалне независности Косова од стране Бориса Тадића – објашњава Краговић.

Без институција нема опстанка

Председник СО Звечан и функционер Српске радикалне странке, Добросав Добрић, каже да је борба за одржавање локалних избора на Косову и Метохији борба за опстанак Срба у овом делу Србије.

– Постоји реална опасност да се локални избори неће одржати на Косову

Захтев за хитну седницу парламента поводом Косова и Метохије
Српска радикална странка је 26. јануара, заједно са Демократском странком Србије, поднела Народној скупштини Републике Србије захтев за одржавање ванредне седнице Скупштине.

– **Забринути смо због фантомског, нетранспарентног плана од четири тачке о Косову и Метохији. Последњи извештај о договорима Београда са тзв. Приштином, а иза којих је у ствари Брисел, чули смо 31. јула и од тог датума немамо никакве информације шта се дешава. И више смо него забринути планом од четири тачке, јер је план, који подржава представник америчке администрације Филип Рикер и ЕУ, лош за Србију. Оно што је најважније, Тадић говори о посебном статусу за север наше јужне покрајине. То је једна бесмислица, апсурд, јер, како може бити посебан статус ако је Косово и Метохија, према Уставу, део Републике Србије. То је једно полупризнање Косова и Метохије као посебне државе – изјавио је Дејан Мирковић, члан Председничког колегијума.**

Он је додао да, у том смислу, Српска радикална странка потпуно разуме грађане Србије на северу који хоће референдум и подржаће сваки став српских радикала на Косову и Метохији. „Ако они хоће да изађу на референдум, ми ћемо их подржати јер сматрамо да не могу да живе у бандитској држави Хашима Тачија и сличних марионета ЕУ“, нагласио је Мирковић.



и Метохији јер су то жеље Владе Србије и ЕУ. Не би било први пут да власт крши Устав Србије на територији Косова и Метохији. Подсетићу вас да 2008. године нису одржани избори за Покрајинску скупштину АП Косова и Метохије, затим нису одржани локални избори у неким општинама, а на крају ни попис. Све су ово драстична кршења Устава. Српска радикална странка захтева да се избори распишу и одрже на свим нивоима на Косову и Метохији. Тражимо само да се стриктно поштује Устав, каже Добрић. Он објашњава да је досадашње искуство то-

ком окупације Косова и Метохије показало да тамо где нема српских институција није остало ни Срба.

– Где год су се одржале и функционисале институције државе Србије, одржали су се и Срби – указује Добрић.

Он верује да ће режим покушати да изведе манипулацију тиме што ће расписати само парламентарне изборе на Косову и Метохији, али не и локалне.

– Није довољно да буду одржани само парламентарни избори јер то не потврђује суверенитет Србије на Косову и Метохији. Србин може на парламентарним изборима да гласа и у Лон-

дону, Њујорку, Пекингу, итд. Потврда суверенитета Србије у јужној српској покрајини биће то да се одрже локални избори и да српске општине наставе са радом – каже Добрић.

Тачи и Тадић на истом задатку

Председник општине Вучитрн–Прилужје, радикал Зоран Ракић каже да „Велику Србију“ да су Тадић и Тачи подједнако против одржавања локалних избора за српске општине на Косову и Метохији:

– Осим режима Бориса Тадића, против тих избора је и режим Хашима Тачија, који би овај пут можда покушао да силом спречи одржавање избора за српске општине на Косову и Метохији. Од избијања кризе са административним прелазима, Приштина стално че-

Срби спремни за изборе

Председник општине Вучитрн–Прилужје, Зоран Ракић, каже да су Срби спремни за изборе и да су одређени сви потребни припремни послови за то.

– Срби су спремни за изборе, општине су ревидирале бирачке спискове и чекамо одлуку. Надлежне институције не желе да нам одговоре да ли ће бити избора на Косову и Метохији иако смо тај одговор тражили и од владе и од Министарства за Косово и Метохије – каже Ракић.



ка прилику да изазове нове инциденте. Међутим, Устав Србије је јасан, избора мора бити и на Косову и Метохији – каже он.

Слогом против окупатора

Срби са Косова и Метохије тренутно се истовремено боре против окупационих снага ЕУ и НАТО-а, шиптарске терористичке власти, али и режима Бориса Тадића који им је окренуо леђа. У циљу слабљења отпора тзв. приштинским властима а на захтев ЕУ, режим Бориса Тадића спреман је да угуши институције државе Србије на Косову и Метохији. Устав Србије мора да се испштује и одрже избори на свим нивоима на Косову и Метохији. Чланство Србије у некој међународној институцији не сме бити прече од одбрана државне територије и грађана који на њој живе.

Р. В. С.

Напредњаци Николић и Вучић не смеју да јавно признају да су се одрекли Косова и Метохије

СНС политика глувих телефона

Српска напредна странка одбија да јасно изнесе своје ставове о Косову и Метохији, безуспешно покушавајући да балансира између бирача у Србији и својих налогодаваца из Брисела. Растрзани између српских бирача, који очекују од њих да бране Косово и Метохију, и НАТО и ЕУ који траже признање нелегално проглашене независности, лидери СНС Томислав Николић и Александар Вучић све чешће остају неми на питање „Какав је став СНС-а по питању Косова и Метохије“. Због тога су „напредњаци“ постали предмет поруге не само родољубивих снага у Србији већ и режимских партија са којима се утркују у додворавању Бриселу.

Последњи пример напредњачког бежања од одговорности је то што нису учествовали у скупштинској расправи о Европској унији, када је гост била европска делегација на челу са Венсаном Дежером. Главни разлог што напредњаци, као једни од највећих заговорника уласка у ЕУ, нису учествовали у дебати је то што неће јавно

да изнесу став о Косову и Метохији! Све парламентарне групе су отворено заступале своје ставове о статусу јужне покрајине и Европској унији, само су представници СНС побегли од очију јавности. Тако су поново избегли да пред грађанима признају да су се одрекли Косова и Метохије!

Тому смириле бриселске паре

– Тако ми Бога, нећу се смирити док Косово и Метохија не буде под контролом Србије – изјавио је Томислав Николић у фебруару 2008. године на митингу после проглашења нелегалне назависности Косова. Само неколико месеци пошто је ово изговорио, Николић је ипак, оснивањем проевропске СНС, нашао мир иако Косово и Метохија није под контролом Србије.

Од тог тренутка за Николића стицање статуса кандидата за ЕУ је најважније питање у Србији док тема одбране Косова и Метохије одлази у други план. Од првог дана постојања, СНС износи ставове да Србија мора да учини све да би се приближила Бриселу

упркос томе што је Европска унија, уз САД и НАТО, главни спонзор и помагач независности Косова, и што нам отима 15 одсто територије.

Саветује се са Каином око Авеља

Приликом једног гостовања на ТВ Б92, упитан какав би био став СНС ако ЕУ постави услов Србији да призна тзв. Косово, Николић је рекао да је то као да га питају да ли да се “одрекне једног или другог сина”. Том приликом је Николић изједначио српско Косово са Европском унијом.

Међутим, то не треба да чуди јер је у питању исти човек који је у интервјуу објављеном у листу „Новости“ изјавио да Србија мора да се консултује са ЕУ око одбране Косова (са онима истима који су признали независност и послали окупациону мисију Еулкс у покрајину која штити интересе шиптарских терориста).

То би било исто као да се посаветовао са Каином око будућности Авеља, односно око питања суверенитета Србије консултује се са онима који су тај



Чак их и ДС прозива

Колико је СНС огрезла у издаји државних интереса најбоље показује и то што их због неодређених ставова о Косову и Метохији прозивају и друге испоставе Брисела, попут Демократске странке. ДС је оклевање Српске напредне странке да изнесе став о Косову и Метохији оценила као врхунски политички кукавичлук, тврдећи да политичке кукавице не могу да претендују на то да воде земљу.

– Напредњаци већ месецима не смеју да изнесу свој став о Косову – оптужиле су демократе своју идеолошку сабраћу из СНС-а.

Ни после овога СНС није изашла са јасним ставом према Косову и Метохији.



суверенитет и нарушили 1999. године.

То колико воли свог „сина“ Николић је показао када је рекао да ће расписати референдум „Косово или ЕУ“. Тако је Николић постао „отац“ који је спреман да понуди „ликвидацију“ свог „сина“ на референдуму.

Желе власт, ал' не знају одговоре!?

Када им новинари поставе најдиректнија питања о Косову и Метохији, напредњаци одговарају да „то нису питања за њих јер СНС није на власти“. Због чега онда Николић и Вучић одговарају на било које друго питање везано за државну политику ако је то само посао власти?

Јасно је да је за напредњаке Косово и Метохија забрањена тема, односно да не смеју да дају директне одговоре јер би сваки директан одговор могао да разљути или бираче или налогодавце из ЕУ.

Истина испливала на видело

Иако функционери СНС-а одбијају јавно да признају да су спремни да, после евентуалног доласка на власт, признају Косово, истина о томе у више наврата је стигла у јавност. Њихова спремност на колаборацију са НАТО-ом и ЕУ шокирала је чак и друге проевропске странке које су ово изнеле са говорнице Скупштине Србије.

Лидер ЛДП-а Чедомир Јовановић тврдио је да је Николић, приликом једне посете Бриселу, обећао признање Косова.

– Николић по ходницима ЕУ обећава оно што нико у Србији није спреман да учини, само да би добио подршку за долазак на власт. Човек који се одрекао своје прошлости, данас је спреман да понуди своју улогу у прећутном признавању независности Косова, само ако добије миг – изјавио је тада Јовановић. Иста потврда стигла је и након Николићевог састанка с немачким шефом дипломатије Гвидом Вестерве-

леом. Наиме, Томислав Николић је на састанку с Вестервеелеом, пред сведоцима међу којима је била и Сузана Грубјешић, шеф посланичке групе Г17 плус у Народној скупштини Републике Србије, рекао да ће Србија морати да се суочи с независношћу Косова.

– Независно Косово Србији виси над главом! Нисам оптимиста у вези са исходом резолуције, а сматрам да Србију очекује суочавање с независношћу Косова – саопштио је Николић. Након тога дневни лист „Курир“ од 30. августа, под насловом „Николић призива независно Косово“, преноси изјаву шефа посланичке групе Г17 Сузана Грубјешић.

– То сам схватила као поруку да би он био много конструктивнији од садашње власти – објаснила је Грубјешићева.

Истински став напредњака о Косову и Метохији грађани Србије су могли да прочитају у појединим поверљивим депешама амбасаде САД у Београду које је објавио сајт Викиликс.

Према документацији објављеној на Викиликсу, функционери СНС Александар Вучић и Небојша Стефановић су одмах након формирања напредњака 2008. године известили агенте у амбасади САД у Београду да Николић и Вучић предлажу промену јужних српских граница и поделу Косова и Метохије.

Спремни да признају независност

И поред одбијања да директно одговоре на питања око Косова и Метохије, ипак из њихових иступа јасно је да су напредњаци спремни да по доласку на власт у Србији признају нелегално проглашену независност. То доказују чињенице да су Николић и Вучић у потпуности изменили ставове о Косову и Метохији које су имали 2008. године, њихови разговори са представницима САД, ЕУ и НАТО у којима им нуде своју послушност, депеше амбасаде САД које је објавио Викиликс, изјаве у којима говоре да су спремни да се о признању Косова и Метохије гласа на референдуму, итд.

Контрадикторне и збуњујуће изјаве напредњака највише подсећају на дечију игру глувих телефона, међутим, како год изговарали реченице, кроз сваку од њих се провлачи да је чланство у ЕУ напредњацима битније од одбране Косова и Метохије.

Р. В. С.

Разочарани и обманути напредњаци масовно се учлањују у Српску радикалну странку

Тома је лажов и издајник

- *Напредњаци затворили одбор у Пироту, јер је целокупно чланство прешло у Српску радикалну странку. Због антинационалне политике и веза са тајкунима, Николић и Вучић масовно и незауостављиво губе подршку у народу и само је питање времена кад ће морати да позатварају одборе широм целе Србије*
- *Напустили смо СНС јер на место шефа одбора стављају неке богаташе, који финансирају кампању у Београду и раде само у свом интересу, а не у корист села. Ниједан предлог за побољшање услова живота на селу нису подржали, па смо се обратили радикалима и сада имамо и асвалтиране и осветљене улице, игралишта за децу и помоћ за старце – причају новоучлањени радикали из Пирота*

Чланство Српске напредне странке се сваки дан све више осипа, јер разочарани и изманипулисани грађани одлучују да пређу у Српску радикалну странку. Томислав Николић и Александар Вучић издају национални интерес Србије ради ЕУ и подржавају тајкунизацију Србије. Грађани широм наше земље прозрели су ту политику лидера напредњака, па већ месецима масовно напуштају СНС. Примера је толико да не можемо све побројати, али се последњих дана издвојио један догађај у Пироту, у коме су цели месни одбори СНС-а отишли из те странке и прикључили се српским радикалима! Поражени напредњаци су морали да затворе своју канцеларију у овом граду, а због незауостављивог осипања чланства, очигледно је да ће пре или касније позатварати канцеларије и у остатку Србије. Није реч само о томе да се у Српску радикалну странку враћају њени бивши чланови, већ са њима у радикале прелазе и они грађани који пре чланства у СНС-у нису били ни у једној другој странци. Конкретно, у Пироту се у радикале вратило око 400 људи, а пришло је још око 50 чланова којима је СНС била прва странка.

Напредњаци затварају одборе!

Председник Општинског одбора Српске радикалне странке Пирот, Бојан Илић, истиче да је цео Месни одбор Трнава, укључујући и председника Аницу Пејчић, Месни одбор Држина, председника Мариана Јовановића, Месни одбор Ђерам, чији је председник Бранкица Обрадовић, као и велики део чланства из још три месна одбора

дошао у радикале. Због таквог драматичног одлива подршке у народу, СНС је у Пироту морала да распусти свој одбор! Тим поводом, радикали су одржали конференцију за новинаре и пред камерама симболично издали 80 чланских карата Српске радикалне странке људима који су открили које је право лице Николића и Вучића.

– Око 50 чланова су били само у напредњацима. Као главне разлоге за напуштање СНС-а наводе да су разочарани у руководство те странке у Београду и у политику за коју се у врху странке залажу. Такође, замерају и што је локални одбор само скупина интересних групација.

То су људи који су приватници, привредници и неки богати људи, што потврђује да у СНС-у нема простора за обичне људе. Они у СНС-у не могу да се баве политиком. То је оно што су људи замерили напредњацима и

због чега су пришли Српској радикалној странци – прича Бојан Илић, председник ОО СРС Пирот.

Напредњаци су, како је истакао, покушали да врате чланство, тако што су преко медија поручили да „ако је распуштен месни одбор, то не значи да је распуштено чланство“ и позвали људе да не иду у Српску радикалну странку. Међутим, грађани су у пракси видели да Николића и Вучића уопште не интересује Пирот као средина, већ их само занима победа на републичком нивоу, односно да узму власт у великим центрима као што су Београд, Нови Сад и Ниш. То се видело и на основу тога кога су постављали на место шефа месних одбора. Наиме, Николић и Вучић су на водеће функције постављали богате привреднике, који су могли да им дају новац и да финансирају Вучићеву кампању у Београду. То су, како каже Илић, информације „из прве руке“.





Николић тражио паре

– Због личних интереса Николића и Вучића, на челу СНС у Пироту били су постављени богати привредници који су им били потребни у кампањи. Нас шездесетак чланова СНС-а је тиме било јако револтирано и одлучили смо да дођемо у Српску радикалну странку. Људи су схватили да су потребни Вучићу и Николићу само да би дали паре централи – каже Бранкица Обрадовић.

Она истиче да напредњаци нису показали никакво интересовање да се унапреде услови живота у Пироту, а да су на локалном нивоу били подношени предлози да се асвалтирају улице и постави улична расвета, као и да се направе дечија игралишта. Када напредњаци нису хтели ништа да учине за „обичне“ људе, обратили смо се Српској радикалној странци, која је дала подршку и помогла да се ови циљеви Пироћанаца остварују, навела је Обрадовићева.

Слична је ситуација била и у селу Трнава, где је пре годину дана цео месни одбор напустио издајничку странку напредњака. Аница Пејчић истиче да је код њих ситуација била специфична, јер нико из Месног одбора Трнава никада пре није припадао ниједној другој странци сем СНС.

Вучић неће да ради за село

– Видели смо да СНС не ради добро. Високи функционери те странке раде само за себе. Ја, као председник месног одбора, никада нисам добила никакву помоћ да урадим нешто за село. Сваки мој вапај остао је без одговара. Обратила сам се Српској радикалној странци. Хтела сам да направимо сеоску депо-

нију и издвојили смо средства за то. Дobar део посла смо сами завршили, али нам је понестало новца за механизацију и била нам је потребна помоћ за чишћење депоније. Напредна странка није хтела да нам помогне, али је зато Српска радикална странка помогла и захваљујући српским радикалима село је добило своју депонију – прича Пејчићева и додаје да је сваки пројекат који би допринео бољем животу људи, код напредњака био само мртво слово на папиру.

Напредна странка је показала да не намерава да „прстом мрдне“ како би народу било боље, ништа се за мештани Трнава није радило, па је због тога цео одбор одлучио да се ишчлани.

– Чак сам и Вучића писмено обавештавала о томе шта се ради у ОО Пирот. Видела сам да тамо не може да се ради. Покушавала сам више пута да дискутујем о томе, али то није њима било по вољи. Поднела сам оставку и



ишчланила се, а по мом одласку су исто учинили и чланови мог месног одбора – прича Пејчићева и показује списак бивших напредњака, који је однела у Српску радикалну странку и замолила да сви ти мештани буду примљени у српске радикале.

Радикали једини помогли

После годину дана деловања у Српској радикалној странци, Пејчићева је презадовољна сарадњом и тиме што је свака акција коју је осмислио Месни одбор била помогнута и остварена како би село напредовало. Примера је много. Захваљујући ангажованости српских радикала у Скупштини општине Пирот, село Трнава је добило одличну уличну расвету, чак бољу него сам град Пирот, за ово старачко село су обезбеђени пакети за стара лица, деца су по први пут добила новогодишње пакетике 13. јануара, а и дечије игралиште је поново отворено, јер је уз помоћ СРС-а постављена расвета.

Међутим, можда је најважније истаћи да се Српска радикална странка сада залаже и чини све да би се поново отворила сеоска амбуланта, коју је пређашња власт у Пироту затворила, а простор је изнајмљен једном привреднику који се бави прерадом дрвета.

Мариан Јовановић, председник Месног одбора Држина код Пирота, који окупља и чланове из села Петровац и Војнеговац, огорчен је политиком коју воде Николић и Вучић. И не само он, већ још 40 чланова СНС-а који су из месног одбора напредњака прешли у СРС. У напредњацима је тако остало само троје мештана! Према Јовановићевом оцени, сви људи су прешли јер су видели да је СНС једна обична интересна групација. Српска радикална странка, својим деловањем, показала је да су јој интереси грађана на првом месту. Залагањем СРС-а села су напросто оживела. Дуго година је, према Јовановићу, био проблем асвалтирање улица, али је то захваљујући радикалима решено. Народ је на конкретном примеру видео да радикали раде у интересу месне заједнице и сељака и определио се за СРС.

– На локалном нивоу, у СНС-у се није знало ни ко води странку. На врху су се дешавале разне смене, довођени људи које народ просто није могао да прихвати, јер су нам били непознати и, јер се одмах видело да нису дошли ту да помогну народу да боље живи, него да остваре неки лични интерес – истиче на крају Јовановић.

Напредњаци уништавају билборде са ликом Шешеља

Плаше се Шешеља чак и на билборду

- *Вучић и Николић плаше се чак и лика Војислава Шешеља на билбордима и због тога су издали наређење да се они систематски и организовано уништавају. „Сваки тај билборд са ликом Војислава Шешеља подсећа их на њихову издају, на њихову моралну мизерију. То је разлог што не могу да издрже, већ шаљу активисте Српске напредне странке да те билборде уништавају“, објаснио је Немања Шаровић, члан Комитета за одбрану Војислава Шешеља*

Комитет за одбрану Војислава Шешеља поднео је 24. јануара полицији пријаву против лица која су претходних дана уништавала билборде са ликом Војислава Шешеља. У пријави су прецизно наведени сви подаци ових особа, са именима и адресама, за које се поуздано зна да су активисти Српске напредне странке, а који су уништавали имовину.

Члан Комитета за одбрану Војислава Шешеља, Немања Шаровић, на конференцији за новинаре оценио је да се Николић и Вучић очигледно плаше председника Српске радикалне странке Војислава Шешеља чак и кад његов лик виде на билборду, и да зато исте уништавају.

Комитет за одбрану захтева од полиције да спречи даље уништавање билборда и, како је казао Шаровић, ово очигледно иживљавање моралних мизерија из Напредне странке. Комитет је од тужилаштва захтевао да што ефикасније реагује како би се што пре привели правди они који уништавају туђу имовину. Комитет је поднео и одштетни захтев за штету која је причињена уништавањем билборда и која је значајна.

Наређење дали Тадићеви клонови

Плашећи се Војислав Шешеља, чак и његовог лика на билбордима, напредњаци их систематски и организовано уништавају данима, просипањем фарбе, цепањем, жврљањем парола аутолаком. Пароле и поруке које се исписују су свуда исте садржине, па није тешко закључити да је њихово уништавање наручено из једног цен-

тра. Тачније, према Шаровићу, наручено је од стране једног или двојице малих људи и моралних наказа које су Војислава Шешеља издале, док се налазио у притвору Хашког трибунала.

– Те наказе су прихватиле прозападну идеологију, коју данас заступају и жешће него њихов идеолошки клон Борис Тадић. Сваки тај билборд са ликом Војислава Шешеља подсећа их на њихову издају, на њихову моралну мизерију. То је разлог што не могу да издрже, већ, шаљу своје активисте, активисте Српске напредне странке да те билборде уништавају – објаснио је Шаровић.

Комитет сматра да су Николић и Вучић наредили скрнављење Шешељевог лика на начин који превазилази и Бориса Тадића. Непредњачки двојац са бриселским и вашингтонским кормиларом све теже сакрива страх од Војислава Шешеља. Јавна тајна је да где год су стигли, мољакали су да се све учини да се он не врати из Хашког трибунала. Измишљањем разноразних атентата, служећи се бруталним лажима, покушали су да га медијски сатанизују. Стављајући лични интерес изнад општег интереса, постали су најжешћи следбеници и заговорници политике евроатлантских интеграција, а на том

путу, очигледно, сметња им је Војислав Шешељ.

Српски народ има пословицу „Потурица гори од Турчина“, а модерне српске потурице су идеолошки клонови Бориса Тадића, Томислав Николић и Александар Вучић. У својој мржњи и страху од Шешеља чак превазилазе режим Бориса Тадића, који је Шешеља пре девет година послао у Хаг.

Билборди против хашке тираније

У Комитету су поручили да режим у Београду страхује од повратка Шешеља и зато чини све што може да спречи његов долазак, али да је страх Томислава Николића и Александра Вучића другачији – „они се Војислава Шешеља боје чак и кад виде његов лик на билборду“.

Иначе, у Комитету истичу да су билборди постављени као део напора да се јавности Србије укаже на континуирано кршење Шешељевог елементарних људских и процесних права, и на веома тешко стање у коме се налази лидер Српске радикалне странке.

За кобно стање Шешељевог здравља је најодговорнији Хашки трибунал, и то је порука коју су билбордима хтели да пошаљу широм Србије.



Политички аналитичар Милош Кнежевић
о неправедном процесу у Хагу и погубном дејству ЕУ у Србији

Шешељева слобода је историјска правда

Прво, неопходно је нормализовати Шешељево погоршано здравствено стање. Друго, нема ни људских ни правних разлога да Шешељ не буде што пре ослобођен. Деценија проведена у истрази је велика и неправедна казна.

– Просперитет је могућ само ако се обнови суверенизам, а ЕУ слаби сувереност и привреду Србије, док нас клијентелистичка власт води у ропство! Уместо да се Србија и Срби на размрљеном српском простору реинтегришу и живе у општеприхваћеној заједници, заговара се приоритетни „улазак у Европу“.

Могућност Шешељеве смрти пре окончања поступка је сада свима јасна. То је постало видљиво и потребно је обзнанити, поготову када из Хага пристижу вести о томе да је због погоршаног стања, и после уградње пејсмејкера, Шешељ више пута пребациван у болницу. Нешто је потребно хитно учинити док не буде прекасно, упозорава на почетку разговора политички аналитичар и писац Милош Кнежевић, који иза себе има тридесет књига, сто научних радова у зборницима и око три стотине различитих политиколошких текстова о теорији државе и права, геополитици, политичким системима. Дела овог дипломираног



правника и дипломираног политиколога превођена су на руски, немачки, енглески, словеначки и македонски језик.

Један је од оснивача Института за геополитичке студије и гостујући предавач на више факултета.

• **Ових дана најшира јавност је згрожена нехуманим односом Хашког трибунала према Војиславу Шешељу?**

То што раде са Војиславом Шешељом у Хашком трибуналу је одвратно и све више личи на вишеетапно судско убиство. Човек је очигледно тешко болестан, све му је лошије, а затворске власти и некаква портпаролка суда понављају да су предузете све мере и да је све у реду. Како ствари стоје, ништа није у реду! Иако је оперисан, иако му је уграђен пејсмејкер. Са Шешељом се поигравају третирајући га као да је сасвим здрав. Чудно лечење без излечења, промењена терапија и подметнути лекови непознатог садржаја и порекла указују на намеру да Шешељ не дочека жив 5. март, када би требало да изрекне завршну реч одбране.

• **Тим за одбрану Војислава Шешеља тврди да му је угрожено право на живот. Да ли се слажете са том оценом?**

Медицински третман Шешеља је колико понижавајући толико опасан и неприхватљив, јер угрожава најосновније људско право – право на живот. Осим што је неоправдано заточен, притвореник је изложен и опасности по живот. Очигледно да затворске власти и лекари у Шевенингену не заслужују поверење за посао који би требало да обављају, а то је, пре свега, бри-

• **Мислите ли да је наша јавност довољно упозната са приликама у затворској јединици у Шевенингену и у Хашком трибуналу?**

Заинтересованом делу српске јавности је, на основу званичних и незваничних информација, све већ одавно јасно. Тај део јавности будно прати сваку вест која долази из Хага. Други део је део равнодушне јавности у Србији, и он се у овом часу, као и последњих година, забавља маргиналним и ефемерним појавама попут извесног сорошевца и назовиписца који се, стицајем околности, нашао на месту управника Народне библиотеке Србије, са кога је најзад отеран. Уз то, баш у време када је Шешељу позлило, објављено је да је доказани ратни злочинац Насер Орић ослобођен, а догађај злочина у Доброволачкој улици стављен *ad acta*. Спин у намери замагљивања теме погоршања Шешељеве болести не престаје данима. Медијска магла је успешно раширена, расправља се о којекаквим идиотлуцима. Небитно је опет заклонило битно. Испиновани лажњаци створили су непрозирни застор иза кога остају невидљиви важни догађаји. Србија по ко зна који пут дрема уљуљкана глупим баналностима.

га о здрављу притвореника и осуђеника. Податак да је у Хагу и око њега страдало већ 17 Срба застрашује. Српска држава би морала да се побрине о свом грађанину који је очигледно доведен на ивицу смрти под до сада неразјашњеним околностима.

• **На делу је очигледно нарушавање основних људских и процесних права?**

Већ сам казао да је пре свега нарушено његово неотуђиво право на живот које има сваки припадник људске врсте. Продужавање и одлагање појединих процесних радњи у недоглед доводи до незапамћеног пролонгирања судског процеса у целини. Ускраћивањем права на сопствену одбрану какву оптужени жели, уз отежавање контакта са породицом и прекид комуникација са тимом за одбрану, заједно са намерно неправилним лечењем, руинира се Шешељево здравље што може довести до најгорих последица. То би требало избећи по сваку цену.

• **Како оцењујете правни и политички статус Војислава Шешеља у Хашком трибуналу?**

Да би се схватиле димензије апсурда десетогодишњег суђења Шешељу, потребно је имати у виду западну политику на Балкану и у Европи у протеклих четврт века. О уској вези политике великих сила, српске историје и европског квазиправа проницљиво су писали и говорили многи: Смиља Аврамов, Коста Чавошки, Ратко Марковић, Бранко Ракић, Војислав Шешељ... О политичкој визури суда у Хагу и сам сам писао у више књига и часописа. Један од текстова о политичкој природи трибунала је „Хашке трауме транзиционе правде“. „Посртања кљавога светског кривосуђа“. Данас, више него пре, сматрам да политика није само накнадно овладала аулама и судницама трибунала, него да га је



створила и кривосудно усмерила! Отуда је разумевање политичког положаја и опхођења према Шешељу, много важније од изведеног правног статуса у досадашњем истражном поступку и суђењу.

Политичко суђење

• **Истина о Трибуналу лежи у начину његовог настанка?**

Да. Читава замисао и устројство Хашког трибунала су дубоко политички мотивисани. У Хагу одавно постоји Суд правде који, као стара међународна правна институција, није узет обзир! Створен је други, упоредни суд, а његова изразито политичка мотивација у међународном домену своје порекло вуче из геополитичких промена у свету. Хашки трибунал је, на брзу руку и без ваљане процедуре, справила победничка политика, која је хтела суд и суђење својим противницима. Победник у Хладном рату и актер декомпоновања словенских федерација желео је да тим променама прибави правну глазуру, тачније непробојни међународноправни оклоп.

• **Која је перспектива Хашког трибунала?**

Околности су се у међувремену промениле, униполаризам се расточио у мултиполаризму. Неке велике силе, попут Русије, већ су истакле потребу укидања Хашког трибунала, пре свега због његове политичке пристрасности и геополитичке застарелости. Зар руски министар иностраних послова Сергеј Лавров није недавно изјавио да је Хашки трибунал неоправдано суров према Србима! Зар није подвукао: „Било је понекад необјашњивих истражних поступака, а неки процеси се отежу до бесконачности“. Руси су убеђени да управо „бесконачни“ Шешељев случај потврђује став да је рад Хашког трибунала потребно окончати.

• **Шешељ практично издржава казну без пресуде?**

„Мировни напори“ и „хуманитарне интервенције“ злочиначки су укинули мир у Југославији. Шта је после тога свега могло да се деси, сем да победник у Хладном рату пресудама у трибуналу фиксира и овековечи своју „редарску“ функцију у светским пословицама. У тако формираном затворском амбијенту Шешељ сада чами. А реч је, у ствари, о систему политичких преседана који тежи општем, обавезном и принудном правном важењу.

• **Како Запад користи преседан у трибуналу?**

У другим правним системима преседани више означавају обрасце и примере него изузетке. У случају суђења Србима и Војиславу Шешељу преседани су заправо произвољни изузеци од правила. Изопачени у тобоже но-

Укидање српске нације

ЕУ натура „систем вредновања“ који одговара њеним интересима. Циљ је да сви морамо „постати Европљани“ тако што ћемо се „европеизовати“ путем денационализовања, тј. расрбљавања. Зар један од надувених политичарчића није успаљено узвикнуо да ће Србија да буде демократска, макар у њој више и не било Срба. Продукт би био некакав идентитетни хибрид: европски грађанин, емотивно искорењен, безличан, без завичаја и адресе. Али, таква анонимна сподоба не би обитавала у Немачкој или Француској него на периферији ЕУ, као понизни робови, слабо плаћени опслужитељи капитала ЕУ



ва, а у ствари само деформисана неправилна правила. Ако се изузме логика голих интереса, у тим назовипринципима царују недоследности, нелогичности и противречности. Правне контрадикције упаковане су у амбалажу дипломатске присиле и тзв. мекане моћи, па делују непротивречно. Чине се разумљиве и прихватљиве. Али све то не може да збуди оне који су проникнули у њихове крајње разлоге. Неморалност заступника таквих „правила“ је и у томе што, у складу са древном империјалном девизом „завади па владај“ разједињују и разбијају старе европске народе, међу којима је српски, а састављају и уједињују своје национал-мањинске штићенике какви су, рецимо, Албанци у бар пет држава на Балкану.

• Шта мислите о оптужници против Војислава Шешеља?

Потребно је до краја разјаснити нетачности и лажи о Шешељевој навод-

Републике Српска није геноцидна творевина!

„Денационализовање се врши и у облику 'денацификација' по англоамеричким психотерапеутским моделима из средине прошлог века. Читав мисионарски сој у Србији и Црној Гори је алиментиран у злоћудне НВО. Паразитирају на суманутој идеји да су Република Српска па и Србија 'злочиначке и геноцидне творевине'. Још имају проћу у медијима, иако су цепачи и раздвајачи народа и држава.

Сепаратизам поприма невероватне облике добијајући разна маскирна имена, као што је регионализовање“, тврди Кнежевић.

ној присутности и деловању у неким конкретним догађајима, од пристрасних идеолошких инсинуација у којима се оптужује за вредносне константе националне и државне историје Србије. Ово прво је сигурно доказано као неодрживо, док друго и није за аматерска расуђивања тзв. експерата Хашког трибунала него за научна истраживања и историографске кругове. Инкриминације за Шешељево деловање у Хрватској и Босни нису доказане, а оптуживати га за „злочине“ у политичкој делатности у парламентарним условима вишестраначког система у Србији, на просторима аутономних покрајина Војводине или Косова и Метохије, је колико правно неумесно, толико смешно. Било како било, Шешељчани у хашкој тамници већ десетак година, а да ни после свега није јасно у чему је заправо његова „кривица“.

Евроманија

• Да ли постоје заблуде о Европској унији и које су најопасније?

Представе који део грађана у Србији има о Европској унији створене су опожним обећањима без стварне подлоге. Сlike о ЕУ као о извученом историјском згодитку, награди и рају у коме ће заморена и рањена Србија, по уласку, да се разбашкари и ужива у обиљу „приступних“ и „кохезивних фондова“, ствара садашња квазиелита власти.

Овдашњи унервожени евромани имају туристички доживљај Европе (Уније) као спа-центра и релакс-дестинације, лечилишног одређишта до којег води некакав оздрављујући „европски пут“. Смешно, па Србија је одвајкада у Европи на Балканском полуострву и нигде не треба да „патује“, нити било чему да се „приближава“. Заблуду да у Србији нема ничега европског негују управо евроманијаци којима у Србији ништа не ваља, а пре свега Срби.

Уместо да се Србија и Срби на подељеном и размрвљеном српском простору реинтегришу и живе у саморазумљивој и општеприхваћеној заједници, заговара се приоритетни „улазак у Европу“. Будаласта флоскула гласи: „Сви садашњи проблеми, укључујући и косовскометохијски, колико сутра ће се решити уз помоћ Уније и у Унији“. Иако сама ЕУ указује да никако не жели трауматизоване и незадовољне државе у свом чланству, српска политичка квазиелита на власти и даље вапи и кука за пријемом. Одатле многи при-

падници српског естаблишмента наликую малишанима који жуде да гледају европски филм без бриселске улазнице. Строги вратари на капијама ЕУ то, међутим, не дозвољавају. Траже купљену карту коју пре тога нису ни продали ни поклонили.

• Шта мислите о тврдњама да се без ЕУ не може?

Иако је услов свих услова да се Србија заувек помири са свим неподопштинама и неправдама, наши моћници још распирују самозаваравање о неопходној помоћи „наших стратешких пријатеља“. Од онога „пријатеља“ који те је немилосрдно напао, растурио и озледио, да не кажем поразно, а онда и окупирао, да би наставио доминацију и експлоатацију, очекујеш сарадњу и подршку, помоћ и спас!? Авај, ништа од тога!

Пример полубанкротиране Грчке указује на дубину кризе која прети катастрофом ЕУ. Кина и Русија, уз друге просперитетне земље БРИКС-а желе да помогну. Српска власт се усташено односи према расположивом капиталу из тих земља, а истовремено кукумавче и, под неповољним условима и знатно вишим каматним стопама, немиле позажмљују из средишта финансијског капитала Евромерике. Није ли то русофобни и кинофобни нонсенс на делу, док Србију претварају у дужничку земљу са клијентистичким режимом. Србија касни у спровођењу антикризне националне и државне политике која би могла да јој врати просперитет. Просперитет је могућ само ако се обнови суверенизам. ЕУ не јача сувереност и привреду Србије, већ слаби! То је права слика деловања Уније на Србију.

• У ком правцу треба променити политику Србије?

Да престану самозаваравања и лажи. Ништа патетично и ништа фантастично неће се десити у атмосфери појачане кризе. Криза ће потрајати, још 3, 5, 7 година... Колико је Европска унија одређена за Србију, и посвећена Србији? Мало и узгредно, или нимало! Зашто би онда ми били толико омађинани и посвећени Унији која не само да не мари за нас него и активно ради против наших интереса. Ова година ће, по свему судећи, протећи у знаку економског и политичког отрежњења, а оно је, као што се зна, темељ за разложно грађење будућности.

Р. В. С.

Шта Србији у економском смислу доноси статус кандидата за ЕУ?

ЕУ празни буџет

Пише: *мр Дејан Мировић*



Приближавањем датума поновног одлучивања Европског савета о статусу кандидатуре Србије за чланство у ЕУ, поставља се питање шта би нашој држави

тај статус донео. У економском смислу, добијање кандидатуре не би довело до повећања просечне зараде у Србији. Напротив, пример Републике Македоније упућује на супротан закључак. Македонија је 2005. године добила статус кандидата за ЕУ. Ипак, 6 година касније, у августу 2011. године, просечна плата у Македонији износила је 338 евра, у Србији 378 евра. Добијање статуса кандидата за ЕУ не би довело ни до повећања давања за Србију из ИПА фонда. Огњен Мирић, координатор за ИПА и заменик директора Канцеларије за европске интеграције је изјавио: „Са и без статуса кандидата, износ средстава за Србију у сваком случају остаће на истом нивоу“¹. У правно-техничком смислу, добијање статуса кандидата за ЕУ би омогућило (наредних неколико година) отварање могућности за отпочињања преговора о чланству Србије у ЕУ. Преговори о чланству би се водили у вези са 35 поглавља права ЕУ (аки комунитера) које Србија треба да имплементира у национално законодавство. Био би уведен и screening (аналитички преглед) српског законодавства од стране Европске комисије. Али, досадашње искуство у вези са применом такозваног европског законодавства у Србији (у периоду након потписивања Споразума о стабилизацији и придруживању 2008-2011. године, када је усвојено неколико стотина европских закона и подзаконских прописа) показује да би последице у економско-правном смислу биле следеће.

Када се ради о транспарентности и равноправности у јавним набавкама, примена европског права у Србији у периоду након потписивања Споразума о стабилизацији и придруживању 2008-2011. године доводи до закључака да управо ЕК и фирме и финансиј-

ске организације из ЕУ врше притисак ради добијања привилегованог третмана у Републици Србији (на штету српских фирми и буџета). Најбољи пример за то је доношење подзаконског акта из 2009. године под насловом Списак међународних организација чији се посебни поступци јавних набавки могу примењивати уместо одредаба Закона о јавним набавкама. У члану 1. тог подзаконског акта, донетог од стране министра финансија, на основу члана 7. Закона о јавним набавкама, наводе се финансијске институције за које, фактички не важи Закон о јавним набавкама. То су: „1) Групација Светска банка (Међународна банка за обнову и развој); 2) Европска банка за обнову и развој (ЕБРД); 3) Европска инвестициона банака (ЕИБ); 4) Банка за развој Савета Европе (СЕВ); 5) развојне банке, односно друге финансијске институције донатора“²). Директна последица тих двоструких стандарда је скандал у вези са мостом код Бешке, за који аустријска Алипан тражи додатних 56 милиона евра од Републике Србије и њених грађана, иако је мост требало да кошта 37 милиона евра³).

Такође, у области контроле државне помоћи наставиће се злоупотреба овлашћења од стране ЕК у Републици Србији која је у супротности са одредбама члана 72. ССП-а. (Посебно је поражавајуће што се то ради у области аки



комунитера у којој не постоји чак ни прецизна дефиниција државне помоћи). Или, ако се настави захват надлежности ЕК и даља безусловна инертно-формалистичка примена аки комунитера у области контроле државне помоћи у наредних 10 година (оквирног и најранијег датума за потписивања Уговора о приступању) доћи ће до пада субвенција, раста незапослености, затварања јавних предузећа и смањења помоћи најугроженијим регионима у Републици Србији. То показују подаци Комисије за контролу државне помоћи Републике Србије. Она је поднела 2011. године Извештај о додељеној државној помоћи у Републици Србији у 2010. години. У Извештају се наводи да је 2008. године државна помоћ у 2008. години износила (субвенције, повољни кредити, гаранције и друго) 971 милиона евра. Године 2009. је износила 901 милион евра, а 2010. годи-





не 754 милиона евра (дакле, смањена је за скоро 220 милиона евра у периоду након потписивања ССП-а). Или, индустрији је државна помоћ у овом периоду смањена за 20 %, (са 657 на 529 или смањење око 128 милиона евра), пољопривреди са 313 милиона евра на 253 (или смањење од око 60 милиона евра), истраживању и развоју са 20 милиона евра на 16⁴⁾. Истовремено, иако неупоредиво богатија од Србије, СР Немачка има право према Лисабонском уговору (члан 107. Уговора о функционисању ЕУ) да помаже источној Немачкој „да би се компензовале економске последице“ због поделе ове државе која је завршена још пре 20 година.

Што се тиче области информисања као дела комунитарног права о којем ће се преговарати у наредним годинама између Србије и ЕУ, такође СР Немачка има много веће стандарде заштите националних интереса у овој области (који су регулисани у пресуди Савезног уставног суда СР Немачке у случају „Лисабон“) него што их је српски законодавац предвидео у ССП-у. Слично се може изнети и за област образовања и културе. Када се ради о праву конкуренције, Републике Србија није чак ни покушала да заштити своје тржиште од неправедне (и штетне) поделе од стране монополиста ЕУ (у тако важној области као што је трговина). Пример актуелног монопола Делеза је најупечатљивији (само у Београду ова фирма поседује 70 % тржишта). Што се тиче царина, царинске уније и буџетских прописа, јасно је да ће безусловна примена аки комунитера у овој области довести до још већих

губитака у српском буџету у наредним годинама. Или, до губитака који (због примене Прелазног споразума) већ прелазе 130 милиона евра годишње. Додатне отежавајуће околности за Републику Србију у овој области ће бити и критеријуми из Пакта стабилности и развоја (дозвољени дефицит од 3 % и јавног дуга од 60% БДП-а) који ће одређивати основне правце развоја буџетске политике. Или, критеријуме ће Србија бити дужна да испуни иако су 60 пута прекршени од стране држава чланица ЕУ (укључујући Немачку и Француску) у последњих 10 година⁵⁾.

Што се тиче утицаја садашње српске инертно-формалистичке примене аки комунитера на институције и правни систем Републике Србије, он ће неминовно довести до урушавања институција и кохерентности правног система. Прецизније, ЕК ће моћи на основу своје слободне квазиправне воље да тумачи приоритете у вези са српским законодавством (чак и да намеће прописе који не постоје у аки комунитеру, на пример, као у Закону о акцизама 2011, када су у Србији укинуте двоструке акцизе иако оне постоје у Француској и Немачкој).

Народна скупштина и Влада Републике Србије ће имати другоразредну

Напомене:

- 1) Чпајак Б. „Политика“
- 2) Списак међународних институција чији се посебни поступци јавних набавки могу примењивати уместо одредаба Закона о јавним набавкама „Влада Републике Србије, министар финансија 6. јул 2008. године
- 3) Авакумовић М. „Политика“ 4. 11. 2011.
- 4) Види Извештај о додељеној државној помоћи у Републици Србији у 2010. години. Комисија за контролу државне помоћи Републике Србије, Београд, 2011, стр. 4.
- 5) „Блиц“, Новац, 3. 11. 2011.
- 6) www. World factbook.

улогу у том законодавном процесу (слично као и Европски парламент у ЕУ). Ова појава ће довести и до демократског дефицита у Републици Србији (карактеристичног за ЕУ). Што се тиче пољопривреде, српска пољопривреда је већ доживела велики ударац због примене Прелазног споразума (већ у првој години су укинуте царине за 40 % пољопривредних производа). Тај тренд ће се наставити. Пре свега, због значаја заједничке пољопривредне политике за старе чланице ЕУ (Француску). Или, актуелна ЗПП не дозвољава ни новим чланицама ЕУ да (до 2013) имају исте субвенције као што их имају старе чланице ЕУ. Слично, или још горе, очекује и Србију. Она ће бити трећеразредна држава у овој области.

Српски спољни послови и безбедносна политика ће се усаглашавати са чланом 42. Лисабонског уговора који прописује координацију са НАТО-ом и општом политиком Високог представника за спољну политику ЕУ. Што се тиче економске, монетарне и пореске политике Републике Србије у контексту усвајања аки комунитера наставиће се (на основу члана 117. ССП) доминација ЕК, ММФ и западних банака монополиста, које послују на српском тржишту. Или, просечене каматне стопе у Србији ће бити неколико пута веће него у Немачкој. Или, 12, 43 % у Србији према 3,77 % у Немачкој у 2010. години⁶⁾.

У области саобраћајног права закони и политика ће се усаглашавати са општом саобраћајном политиком ЕУ према трећим земљама. Пре свега, усаглашавање ће бити присутно у ваздушном саобраћају, преко примене Споразума о отвореном небу из 2006. године. То са друге стране искључује велике инвестиције из Руске Федерације у овој области (ЈАТ).

Дакле, ово су основне тенденције које ће се појавити у наредном периоду хармонизације српског правног и економског система са правом ЕУ. Или, такве негативне економске последице очекују Србију након добијања статуса кандидата за ЕУ.

Споразум Вучић-Линта о подршци прогнаних Срба СНС-у најобичнија подвала

Манипулација на штету прогнаних Срба

- *Политичком манипулацијом прогнаним Србима из Хрватске, СНС и Миодраг Линта заправо спроводе хрватске интересе, у чему покушавају да превазиђу чак и актуелни режим Бориса Тадића*

Пише: Владимир Мишковић



Потписивање Споразума о сарадњи између Коалиције избегличких удружења и СНС-а, који су недавно обзнанили председник Коалиције Миодраг Линта и заме-

ник председника СНС-а Александар Вучић, представља политичку манипулацију прогнаним Србима, пише у саопштењу Асоцијације избегличких и других удружења Срба из Хрватске објављеној 12. јануара 2012. године, које је потписао председник те асоцијације, професор Милојко Будимир. Подсећамо, председник Коалиције избегличких удружења Миодраг Линта је, приликом потписивања Споразума о сарадњи са СНС-ом, 11. јануара ове године, позвао сва избегла и прогнана лица да гласају за СНС.

Асоцијација избегличких удружења је у свом саопштењу најоштрије осудила такву манипулацију избеглима, ради постизања личних и политичких интереса, која може произвести штету за све прогнане Србе из Хрватске. Будимир истиче да посебно не одговара истини стално истицање Коалиције као „кровне избегличке организације“, јер у Србији већ од 1996. године постоји Асоцијација избегличких удружења која окупља више од 90 одсто свих прогнаних Срба из Хрватске. Осим тога, пише у саопштењу Асоцијације, избегличка удружења су невладине и нестраначке организације које су упућене да сарађују са државним органима, а посебно са онима који се баве избегличком проблематиком, што искључује сарадњу са политичким странкама. Избеглима, и према Конвенцији УН, није дозвољено да се баве политиком, а то не могу чинити



ни по статутима на основу којих су регистровани. Асоцијација избегличких удружења се зато, у складу са изнетим ставовима у овом саопштењу, оградиле од потписаног споразума између Коалиције избегличких удружења и СНС-а, а Милојко Будимир је у својој изјави медијима подсетио и да је Линта за своје пројекте новац добијао од хрватских институција. То је потврдио и потпредседник Асоцијације избегличких удружења Раде Матијаш, који је оптужио Миодрага Линту да је лично одговоран што Србима прогнаним из Хрватске нису враћена станарска права, већ је Хрватска увела тзв. програм стамбеног збрињавања. Матијаш објашњава да то заправо одговара Хрватској, а не прогнаним Србима, и као доказ наводи податак да је тзв. Српски демократски форум, у којем је и Линта, од хрватске владе зато добио 60.000 евра за програм стамбеног збрињавања прогнаних Срба. Он истиче да је Миодраг Линта некада био члан

странке Жарка Кораћа, СДУ, што је Линта и потврдио. Потпредседник Асоцијације Раде Матијаш наводи податак и да је превозник „Ласта“ тужио Миодрага Линту јер му није уплатио више од милион динара, које је добио од Комесаријата за избеглице за кампању да што више прогнаних Срба гласа на прошлим изборима у Хрватској. Линта је тај новац raspоделио својим људима, подсећа Матијаш.

СНС и Миодраг Линта у служби геноцидне Хрватске

Ово није први пут да СНС и Миодраг Линта покушавају политичку манипулацију Србима прогнаним из Хрватске. Хрватске окупационе власти вратиле су 25. новембра 2011. године из Товарника делегацију СНС-а, у којој је био и Миодраг Линта, која се запутила у окупирани српски Вуковар на трибину „српских странака“, одржану поводом избора, коју је окупациона хрватска управа спроводила у источном

Линта злоупотребио и Петицију за повратак прогнаних Срба
Миодраг Линта је злоупотребио и петицију чији је циљ био да Хрватска, пре него што потпише Уговор о приступању Европској унији, испоштује 23. поглавље о приступању ЕУ под називом „Правосуђе и темељна људска права“, и омогући повратак прогнаним Србима и поштовање њихових људских права. Петицију је пре годину дана потписало 104 удружења прогнаних Срба из Хрватске и преко 70.000 прогнаника. Пошто је ЕУ потписала Споразум о приступању Хрватске и без повратка прогнаних Срба, јер је и сама кумовала њиховом прогону, међународном подршком и признањем Туђманове Хрватске, Миодраг Линта је брже-боље искористио прикупљене потписе за сопствену политичку промоцију. Током потписивања Споразума са СНС-ом, Линта је наиме изјавио како тај споразум наводно подржава „већина“ организација и удружења прогнаних Срба из Хрватске, која су потписала Петицију за повратак прогнаних Срба, иако од 104 удружења, која су потписала петицију, 62 припадају Асоцијацији избегличких и других удружења Срба из Хрватске коју предводи Милојко Будимир.



делу окупиране Републике Српске Крајине. Функционер СНС-а и бивши члан Г17 плус, Зорана Михајловић-Милановић, је том приликом изјавила како не разуме разлоге забране уласка на окупирану територију РСК, јер „Српска напредна странка поштује интегритет Хрватске“, што је касније поновљено и у саопштењу СНС-а. Председник Коалиције избегличких удружења Миодраг Линта се тада пожалио како му се, као хрватском држављанину, забрањује улазак у Хрватску. Већ тада је било очигледно да се Николић и Вучић са једне, и Миодраг Линта са друге стране, спремају да политички манипулишу прогнаним Србима, прво на изборима у Хрватској, а онда и на изборима у Србији. А колико им је стало до прогнаних Срба управо потврђује њихов одлазак на предизборну трибину српских квислинга у окупираном

српском Вуковару, у коме је 1991. године убијено на стотине српских цивила, чиме су, између осталог, желели да дају и легитимитет изборима које спроводи геноцидна хрватска управа у окупираној Крајини. Хрвати су понижавајуће удварање СНС-а и Миодрага Линте тада са гађењем одбили, не дозволивши им ни да уђу на територију под њиховом контролом.

Разлог зашто је удварање СНС-а већ досадило Хрватима можемо наћи у одлуци заменика председника СНС-а Александра Вучића да, свега три месеца после покушаја пуча у Српској радикалној странци, 1. и 2. децембра 2008. године, обиђе окупирану Крајину, када је изјавио како се уопште више не залаже ни да Задар, ни да Сплит, ни да Шибеник, ни да Макарска припадају Србији. Вучић је својим одласком у окупирану Крајину тада заправо слао поруку Загребу да у Србији постоје по-

литичке снаге које су спремне да, на српску штету, оду много даље од Бориса Тадића у успостављању „добросуседских односа са Хрватском“. То је и Хрватима било толико дегутантно, да су исмејали Вучића у троминутном прилогу ХРТ-а, где су пустили његов говор у слободној српској Глини марта 1995. године, када је изјавио да Крајина никада неће бити Хрватска, а после питања новинара ХРТ-а да прокоментарише тај снимак, Вучић је изјавио како се то није ни догодило.

Иначе, први интервју после одлуке да изда Војислава Шешела и Српску радикалну странку, Александар Вучић је дао баш загребачком недељнику „Глобус“, 11. октобра 2008. године, под насловом „Санадеризират ћемо Србију“. Вучић је у том разговору био пун хвале за Хрватску и хрватске производе, или како је то хрватски новинар прокоментаришао, показао је „изненађујуће изливе љубави према ономе што је некада називао усташким“. Вучић је тада изјавио: „Ја Крашеве бајадере и данас волим, то није спорно. Попијем који пут и Козловићев мушкат момјански. Али попијем и нешто за што ви Хрвати још не знате. С Виса – вугаву Липановићеву. Одлично бијело вино, особито оно барикирано. Обожавам и плавац с Пељешца, Корчуле, Виса, Брача...“ Хрватски новинар је цинично прокоментаришао и да „умивенији Вучић, али и странка у коју је прешао (СНС), подсећа помало на умивенији ХДЗ, због чега Вучић и каже да ће санадеризирати Србију“. Тадашњем премијеру Хрватске Иви Санадеру се данас суди за корупцију.

Споразум о сарадњи између Коалиције избегличких удружења и СНС-а, који су потписали председник Коалиције Миодраг Линта и заменик председник СНС-а Александар Вучић, не само да је политичка манипулација прогнаним Србима, већ још један доказ да СНС и њени сателити, попут хрватског држављанина и плаћеника Миодрага Линте, иако су већ и Хрватима досадили, заправо раде за интересе Хрватске, које покушавају спровести гласовима прогнаних Срба, највећих жртава те и такве хрватске политике. На тај начин, челници СНС-а, пре свих Александар Вучић, својим одвратним цинизмом и бескрупулозношћу, превазилазе чак и бедну политику извињавања злочинцима Бориса Тадића и Демократске странке, коју су, својевремено, док су били чланови СРС, жестоко критиковали.

Дивљи запад у режији СНС-а

Обећавајући бирачима да ће донети у Србију западне вредности и стандарде који, како смо више пута могли да чујемо из њихових уста, карактеришу праведно друштво, лидери Српске напредне странке прећутали су да заправо мисле на вредности и стандарде дивљег запада. Како би могла да изгледа Србија уколико власт преузме СНС, грађани су могли недавно да виде путем интернета на снимку где син председника Општинског одбора у Ковачици и његов рођак брутално малтретирају једног свог суграђанина.

Три сата малтретирања

На снимку који је обишао Србију приказана је брутално иживљавање двојице младића над мушкарцем, кога су насилници по великој хладноћи свукли до голе коже, а затим тукли и везивали конопцем. Касније се испоставило да је реч о Стефану Саванову, сину шефа Српске напредне странке у општини Ковачица, и његовом рођаку Миливоју Саванову. Њих двојица су више од три сата малтретирани суграђанина Д. Р. (26) кога су сумњичили за крађу 120 килограма бакра из свог дворишта, а део мучења догодио се и пред бројним пролазницима и сведоцима у насељу Дебељача. На снимку се види се да жртву шутирају голу док лежи на земљи, затим је подижу и везују канапом за ауто.

Према изјавама очевидаца и жртве, браћа Саванов су 23. децембра скинула жртву Д. Р., а затим су га везали за ауто и тако водили кроз Дебељачу, па је морао да го трчи за аутом. Затим су га у више наврата ударали рукама и предметима по телу, јавно вређали и понижавали.

Напредњачке силеције

Мештани села Дебељача запањени су бруталношћу којом су С. и М. Саванов мучили жртву Д. Р. и наводе да је та породица одавно позната полицији и да је последњи инцидент само један у низу.

О каквој породици је реч најбоље говори чињеница да нико од сведока, а ни сам оштећени, нису смели да при-

јаве случај полицији страхујући од одмазде породице Саванов. Председник Месне заједнице Дебељача Балог Јандош изјавио је за медије да су у том месту сви згрожени инцидентом, и додао да нико нема право да узме правду у своје руке. „Дебељача је релативно мирно место, у коме се у последње време дешавају неке ствари“, истакао је Јандош и додао да су све у вези са члановима породице Саванов. Осим браће Саванов, који су већ познати по насилничком понашању, и Зоран Саванов, функционер СНС-а, познат је по насиљу али и претњама оружјем суграђанима. Не само становници Дебељаче, већ и читаве општине Ковачица стрепе од њих и због политичких веза и пријатељства са лидерима СНС-а којима се често хвале.

Читав случај прошао би без последица по ове насилнике да један од очевидаца није снимио део тортуре над Д. Р. и снимак поставио на сајту Јутјуб, одакле су га пренели медији. Тек пошто су се медији заинтересовали за инцидент, поједини грађани Дебељаче охрабрили су се да у камере испричају о бројним инцидентима које су изазвали чланови породице председника Општинског одбора СНС-а од чега је у неким коришћено и ватрено оружје.

Власник салаша Горан Ранков изјавио је медијима да су чланови породице Саванов пре неколико месеци пуцали на њега. Говорећи о томе да су у року од 15 дана Саванови три пута пуцали на њега, Ранков је истакао да је трећи пут то урадио сам Зоран Саванов, због тога што је, како је објаснио, извештавао о пропасти фабрике „Мода“, чији је Саванов био директор.

Ухапшени па пуштени

Да приче о политичким контактима ове насилничке „напредњачке“ породице нису само хвалисање говори и податак да су браћа Саванов, после хапшења 16. јануара, убрзо пуштена да се бране са слободе иако су докази против њих непобитни. Заменик председника општине Ковачица, Ласло Видач, изјавио је медијима да није

у питању први инцидент породице Саванов, једино што је овај забележен на снимку. „Покушавали смо на разне начине да апелујемо да се овај проблем реши, али имамо утисак да полиција у Ковачици избегава да се позабави том групом“, рекао је Видач и апеловао да се у Дебељачи појача присуство органа јавног реда.

Против њих је поднета пријава за насилничко понашање, а у гедеку аутомобила на Ђен је конопац којим су везивали жртву, и послат на ДНК вештачење. Да ствар буде занимљивија, полиција испитује одакле у дворишту Саванови ћа 120 килограма бакра који су били повод сукоба са Д.Р.

Мафијашка странка

Монструозно мучење које се у режији СНС-а одиграло у Дебељачи и не чуди, имајући у виду ко све стоји иза СНС-а. Када једна партија међу својим финансијерима име нарко-дилера, попут Дарка Шарића, Дејана Стојановића-Кеке, људе осумњичене за најтежа кривична дела, попут Станка Суботића Цанета, Јоце Амстердама, и регионалне криминалце, попут Мила Ђукановића, нереално је очекивати да међу својим чланством и функционерима немају људе попут браће Саванов.

Насиље им не смета, већ медији

Какав је однос врха СНС-а према целом случају најбоље говори податак да је други човек те странке Александар Вучић, уместо осуде насиља, осудио извештавање медија. Вучић је оптужио медије због извештавања о случају уместо да се извини жртви и другим грађанима Дебељаче који су већ дуго на удару чланова породице Саванов.

За Николића и Вучића извештавање медија је било монструозно, али не и сам чин насиља над којим се згрозила цела Србија. Ово је најбољи показатељ како би могла Србија да изгледа ако на власт дођу напредњаци. Када посежу за оваквим насиљем док су опозиција, где ће бити њихова граница ако преузму власт?

Р. В. С.

Муслиманско тужилаштво у Сарајеву прекинуло истрагу против Ејупа Ганића и још 12 муслимана који су наредили масакр војника ЈНА у Добровољачкој улици

Сарајево се угледало на Тадићев режим

• Одлука Тужилаштва БиХ је очекивана. Ако се у Београду за ратне злочине суди и пресуђује само Србима, само будале може да чуди што то исто раде у Сарајеву или Загребу

Пише: Душан Марић



Тужилаштво БиХ обуставило је истрагу против Ејупа Ганића, ратног члана Председништва БиХ, и још 12 муслимана и Хрвата за напад на јединице ЈНА у Сарајеву 2. и 3.

маја 1992. године, у којима су убијена 42 војника и официра ЈНА, 73 рањена, а 215 одведено у муслиманске логоре.

И то није изненађење. Изненађење је реакција српске јавности, посебно власти у Бањалуци и Београду. Срби се чуде и протестују, траже да тужилаштво промени своју одлуку. Као да су пали с Марса. Као да се за 20 година нису наслушали на десетине сличних одлука.

Тражити од муслиманских фундаменталиста из тужилаштва у Сарајеву да осуђују и кажњавају муслиманске фундаменталисте који су убијали Србе у Сарајеву је исто као тражити од папе да се бори против ширења католичке вере и утицаја Ватикана. Или тражити од Алије Изетбеговића да се из гроба одрекне своје „Исламске декларације“. У којој је написао да ће Босна бити земља муслимана.

Ништа чудно, усташе ослободиле усташе

Ако се питате да ли тужиоци у Сарајеву, који су донели ову одлуку, имају неку примедбу на понашање Ејупа Ганића и саучесника у вези с покољем у Добровољачкој улици, будите сигурни да имају. Велике примедбе.

Не могу да им опросте то што су дозволили да од 300 војника ЈНА преживи чак 250.

Али, тужиоце у Сарајеву не треба осуђивати. Они мисле исто што и већина муслимана у БиХ. И само раде оно због чега су и изабрани. Извршава-

ју задатак који су добили када је Педи Ешдаун, кршећи Дејтонски споразум, донео одлуку да формира Тужилаштво и Суд БиХ. И зато од муслимана на поклон добио викендицу на Јабланичком језеру. У којој је касније правио пијанке и оргије. У режији муслиманске обавештајне службе.

Тужилаштво и Суд БиХ су од оснивања средство којим се муслимани обрачунавају са српским херојима, који су спречили да у рату од 1991. до 1995. муслимани и Хрвати понове геноцид из Другог светског рата, у којем су убили више од пола милиона Срба. Међу њима највише жена и деце. Углавном клањем, спаљивањем и бацањем у јаме.

Деведесет одсто истрага за ратне злочине које води Тужилаштво БиХ су истраге против Срба. Деведесет одсто осуђујућих пресуда за ратне злочине које доноси Суд БиХ су пресуде против Срба.

Иначе, тај суд је смештен у некадашњој касарни „Виктор Бубањ“, која је у рату била логор. У којем је зверским мучењем уморено више десетина српских несрећника.

У судницама, чији су зидови букувално натопљени крвљу мучених и убијених Срба, судије муслимани у монтираним судским процесима Србима углавном досуђују вишегодишње робије, а муслимане ослобађају кривице.

Ни то не треба да чуди. Зашто би муслимани гонили и слали на робију муслимане који су чинили злочине над Србима ако то не чине сами Срби? А не чине.

Правосуђе у Србији ради исто што и правосуђе у Сарајеву.

Деведесет одсто оптужница које је подигло Тужилаштво за ратне злочине у Београду подигнуто је против Срба.

Деведесет одсто процеса за ратне злочине пред судовима у Србији води се против Срба.

Ако правосуђе у Београду углавном суди за злочине над муслиманима, има ли ишта нормалније од тога да то исто ради муслиманско правосуђе у Сарајеву?

У Београду се суди за стрељање 200 хрватских војника на Овчари, али се не суди за покољ скоро 300 српских цивила и заробљених војника који су хрватски војници починили у Мркоњић Граду.

У Србији се суди за убиство тридесетак Хрвата у Ловасу, али се не суди за убиство 150 Срба у Госпићу. Или неколико стотина Срба који су спаљени у Жељезари Сисак.

У Београду се води више судских поступака за убиство неколико десетина муслимана у Зворнику, али се не води ниједан судски поступак за убиство неколико стотина српских цивили-

Убијени 2. маја

У борбама око Дома ЈНА и на Скендерији убијени су капетан Марко (Милутина) Лабудовић (39) из Ивањице, поручници Обрад (Милутина) Гвозденовић из Хан Пијеска, Нихад (Иљаза) Кастрати (29) из Пожаревца и Ивица (Драгог) Цветковић из Књажевца, војници Круно Бешлић, Небојша Бојанић из Краљева, Александар Благојевић, Срђан Николић, Слободан Јелић, Предраг Церовић, Срећко Јовановић, Драган Витковић, Горан Дивовић, Младен Николић, Радош Пајовић, Жељко Ракић, Миломир Мојсиловић, Бранко Поповић и портир у Дому ЈНА чије име је било Џевад.

Најмање осам официра и војника тешко је рањено.

ла које су муслимани убили у том истом Зворнику.

Логор Јасеновац још чека осуду званичне Србије

Надлежни државни органи Србије су ухапсили и у Хаг послали више од 30 Срба, међу њима и пет српских председника. Али зато нису учинили ништа да се пред Хашким трибуналом или српским правосуђем нађу Хрвати, муслимани и Шиптари који су наредили тешке злочине над српским становништвом.

Злочинци Насер Орић и Сефер Халиловић се Босном шетају као хероји, Хашим Тачи и Агим Чеку су први грађани тзв. Косова, а Србији је највећи спољнополитички успех то што је Хашком трибуналу, тој злочиначкој институцији, изручила генерала Ратка Младића. Старца од 70 година, којем је пола тела парализовано.

Скупштина Србије, уз жестоко противљење СРС-а, усвојила је декларацију којом осуђује стрељање неколико стотина муслиманских ратних злочинаца из Сребренице, али не и декларацију којом те исте злочинце осуђује зато што су пре тога масакрирали више од 3 000 Срба у Подрињу.

Петнаест година Србија јадикује над судбином 7 000 измишљених муслиманских војника у Сребреници, али ћути о покољу 700 000 Срба у Јасеновцу. Међу њима најмање 40 000 деце.

Да није Српске радикалне странке, њених посланика и новине „Велика Србија“, у Србији би преовладало мишљење да су у последњим ратовима Срби у БиХ, Хрватској и на Косову и Метохији убијали сами себе.

Лицемерно је да Србија, која никад није осудила покољ 7 000 српске нејачи у Старом Броду, покољ 700 000 Срба у Јасеновцу, покољ 40 000 деце у Јасеновцу, спаљивање више од 2 000 живих српских цивила само на Романији, протестује због тога што је једна муслиманска банда другу муслиманску банду ослободила одговорности због убиства „само“ 42 српска војника у Сарајеву.

Природно је да усташе амнестирају усташе.

Није природно да се Срби због тога чуде и нервирају.

Свеопшти рат „Зелених беретки“ и других муслиманских паравојних формација против ЈНА у Сарајеву почео је 2. маја 1992. године. Алија Изетбеговић се још није вратио са преговора у Лисабону, а замењивао га је члан Председништва БиХ Ејуп Ганић.



Прво је нападнут Дом ЈНА. Док су војници, њих двадесетак, уносили ствари у камионе, у намери да напусте објекат, опколили су их припадници муслиманских паравојски, под командом Хамида Бехта, команданта Општинског штаба ТО Стари Град. Стотине припадника „Зелених беретки“, „Патриотске лиге“ и специјалних јединица МУП-а, под командом Зорана Чегара, Јуке Празине, Емина Швракића, Нусрета Смајловића, званог Либе, и Есада Токића, запосело је околне зграде.

Према сведочењу генерала Сефера Халиловића, команданта „Патриотске лиге“, које је објављено у сарајевском „Ослобођењу“ 27. априла 1997. године, Бехто га је позвао телефоном и питао шта да ради.

Ако си јачи, дери – одговорио је, према сопственом признању, Халиловић, који каже да је након тих његових речи „почела игранка око Дома армије“.

Војници спаљени струјом

Кад је обавештен о нападу на Дом, генерал Милутин Кукањац, командант Друге војне области, упутио је из Команде на Бистрику пуковника Ми-

лана Шупута, са два оклопна возила, три пуха и око 40 војних полицајаца, да одблокира опкољене војнике.

На путу до Дома ЈНА колона је ушла у заседу. Један транспортер је уништен, шест војника убијено, а остали заробљени.

Кренуо је општи напад на Команду војне области, који ће трајати до касно у ноћ. Поред пушака и снајпера, муслимани су користили бестрзајне топове, тромблоне, минобацаче и – сузавац, али је посада Команде, предвођена смиреним генералом Кукањцем, јуначки одбијала све нападе.

Истовремено, блокиране су и нападнуте и касарне „Маршал Тито“, „Виктор Бубањ“ и „Јусуф Џонлић“.

Поред касарни, бројне паравојне групе, у којима је окупљена сва Изетбеговићева и Ганићева сарајевска алаша, од полицијских специјалаца до највећих криминалаца, нападе су и српске четврти Враце, Рајловац и Лукавицу.

Све ове нападе из центра у згради Председништва БиХ кординирају Сефер Халиловић, командант Штаба ТО БиХ Хасан Ефендић, његов заменик За-



Убијени 3. маја

Међу жртвама из Добровољачке налазе се начелник Санитетске службе Друге армијске области, пуковник примаријус др Будимир (Саве) Радуловић, начелник безбедности пуковник Бошко (Петра) Михајловић, начелник Финансијске службе пуковник Мирко (Саве) Сокић, пуковник Градимир (Пане) Петровић, потпуковник Бошко (Јове) Јовановић, старији водник Раденко (Милана) Магазин и водник Козафер Ротић.

Затим војници Звездан Арсић, Александар Глуховић, Зоран Гајић, Миодраг Ђукић, Миломир Јањић, Небојша Јовановић, Роберт Кочиш, Перица Новић, Витомир Петровић, Властимир Петровић, Жељко Ракић, Стево Ритан, Здравко Томовић, Ивица Симић, Нормела Шуко и грађанско лице на служби у ЈНА по имену Весна.



им Бацковић Заги, генерали Јован Дивјак и Стјепан Шибер, а надгледају Ејуп Ганић и Стјепан Кљујић.

Да би помогао посади Дома ЈНА и пуковнику Шупуту, који је са својим војницима блокиран у просторијама Радничког универзитета „Ђуро Ђаковић“, Кукањац наређује да из Лукавице крене мања јединица оклопних транспортера и пинцгауера, са 30 диверзаната, под командом капетана Марка Лабудовића.

Код трамвајске станице на Скендерији муслиманске терористичке групе, једна под командом Керима Лучаревића и Мухамеда Шишића Деде, а друга Мустафе Хајрулаховића Талијана, нападају и ову колону. На оклопна возила бачене су покидане трамвајске жице кроз које је пуштена струја. Поједини војници су убијени, други су живи спаљени. Капетан Лабудовић је рањен, а након заробљавања убијен.

У пушчаној и артиљеријској ватри по сарајевским четвртима у којима живе Срби убијено је шесторо а рањено 16 цивила.

Следећег дана, око 18 часова, почела је евакуација команде Друге армијске области. Безбедан излазак војне колоне из Сарајева гарантовали су Алија Изетбеговић, који је вече раније стигао из Лисабона, командант УНПРОФОР-а Луис Мекензи и европски преговарач Колм Дојл, а у име Председништва БиХ Ејуп Ганић и Стјепан Кљујић.

На инсистирање Кукањаца, договорено је да у војној колони, у првом транспортеру буде Мекензи и високи функционер муслиманске полиције Јусуф Пушина, у другом Кукањац и Изетбеговић, а на зачељу колоне транспортери УНПРОФОР-а.

Генерал Кукањац је упозорио Изет-

беговића да ће га, у случају напада на колону, одмах убити и све време је у једној руци држао пиштољ.

Крвава муслиманска превара

Колико год је Кукањац до тада имао добру процену да „Турцима никад не треба веровати, а потурицама још мање“ и држао ситуацију под контролом, толико је по доласку колоне до Добровољачке улице испао неопростиво наиван и неопрезан. Иако је већи део колоне био иза њих, пустио је Изетбеговића да изађе из транспортера и пређе у путничко возило, које га је одвезло у правцу Председништва.

Кад је возило са Изетбеговићем прешло мост на Миљацки, војна колона је засута заседном ватром из стотина пушака и митраљеза, ручним бомбама, тромблонским минама и мило-товљевим коктелима. Војници и офи-

цири убијани су на улици као глинени голубови.

Из центра из којег се командовало операцијом, јединице на терену добиле су оваква наређења:

„Не дирати кола УНПРОФОР-а. Возилима ЈНА не дозволити пролаз и уништити. Центар говори... Нико не смије проћи... само возила УНПРОФОР-а... Свим јединицама, извршна команда: Јуриш!“

На сачуваним снимцима чује се како муслимански генерал Јован Дивјак, после десетак минута пуцњава, виче: „Не пуцај, војска се предаје.“

Међутим, прекида га груби глас Ејупа Ганића: „Радите оно што сам вам рекао... само рокај!“

Када је крвави пир завршен, на улици су остала непомична тела више од двадесет официра (међу њима четворица пуковника) и војника. Најмање 149 војника, међу којима и 16 тешко рањених, одведено је у већ припремљене логоре, где су наредних недеља подвргнути страховитом мучењу. Највише несрећника одведено је у Централни затвор, у којем је господар живота и смрти био крвник Исмет Бајрамовић Тело.

Дан када су Срби још једном својим животима платили цену своје добродушности, а његови јалијаша са неколико корака удаљености рафалима кидали тела немоћних војника, Изетбеговић је у својим мемоарима описао као „дан када смо коначно победили страх од четника“, а Ганић као дан када је „сломљен четнички сан о Великој Србији“.

Покољ 7 000 жена и деце на обали Дрине

Зашто Србија не усвоји декларацију којом осуђује покољ 7 000 српских жена, девојака и деце у Старом Броду, на обали Дрине у јануару 1942. године? Па, у Србији 99,9 одсто људи и не зна за тај злочин.

Муслимани и Хрвати из источне Босне су на обали Дрине опколили збег у којем је било 11 000 српске нејачи.

Клали су их два дана. Натенане. Сваком српском детету пререзан је врат. Свака Српкиња је силована. Свакој су пре клања одсечене дојке и распорен стомак. Затрте су читаве породице са двоје, троје... шесторо... једанаесторо деце.

Да не би гледале како им кољу децу, мајке су их једно по једно љубиле и бацале у Дрину и скакале за својим анђелима. Да би сачувале своју част, српске девојке су загрљене скакале у мутне таласе и давиле се.

И тако из сата у сат. Два дана и две ноћи.

За два дана Хрвати и муслимани успели су да закољу више од 7 000 српских жена и деце, када су их у послу прекинули Немци. Стари кољачи Срба, који су били шокиран призором који су затекли на левој обали Дрине.

Делегација Српске радикалне странке на парастосу жртвама масакра у Кравици

Злочин без казне

- Паљењем свећа и полагањем венаца обележено 19 година од великог страдања Срба у Кравици на Божић 1993. Сећање на Србе које је побила муслиманска Армија БиХ обележило огорчење окупљених због тога што се убице слободно шетају Сребреницом
- Скандалозном одлуком председника Федерације БиХ ратни злочинац Насер Орић помилован и дозвољено му ношење ватреног оружја

У Кравици код Братунца, 5. јануара је обележено 19 година од страдања 49 Срба, које су на Божић 1993. године мучки убили, а затим масакрирали припадници муслиманских оружаних снага из Сребренице, под командом Насера Орића.

Венци и свеће

Делегација Српске радикалне странке, предвођена народним посланицима, генералом Божидаром Делићем и Владаном Јеремићем, присуствовала је парастосу који је служен у цркви Светих апостола Петра и Павла. Радикали су упалили свеће и положили венац на централном спомен-обележју, као и представници Подodbора Владе Републике Српске за неговање традиција ослободилачких ратова и борачке организације Братунца и Сребренице. Парастосу су такође присуствовали представници општине Братунац и породице погинулих бораца и несталих цивила.

Стравични догађај био је 7. јануара 1993. године када су муслиманске јединице из Сребренице, вишеструко бројчано јаче од бранилаца Кравице, нападе насеље и околна српска села. Мештане, који нису успели да побегну, поубијали су и масакрирали, буквално на кућном прагу. Међу 49 убијених, највише је било деце и стараца. Тела седморо заробљеника, који су након мучења у муслиманском логору у Сребреници убијени, још нису нађена. У нападу је било и 80 рањених. Армија БиХ је потом село опљачкала и спалила. У пепелу је нестало 688 српских кућа, 200 пословних и помоћних града и 27 друштвених објеката.

Они који су успели да умакну кољачима Насера Орића, око хиљаду мештана Кравице, пробили су се кроз велике сметове снега, на путу дугом пет километара. Носећи децу и рањенике, преко планинских превоја, домогли су



се реке Дрине, одакле су чамцима пребачени на територију Србије.

Два дана после Божића 1993. пронађено је и сахрањено само седам српских цивила, а посмртни остаци 42 жртве нађени су, идентификовани и сахрањени тек два месеца касније, када су јединице Војске Републике Српске ослободиле Кравицу од муслиманских окупатора.

Бастион српства

Циљ муслиманског мучког напада био је да униште и затру све што је српско на овом простору, јер је Кравица одувек бастион српства, рекао је Родољуб Ђукановић, бивши председник Извршног одбора Скупштине општине Братунац, истичући да је у нападу, без једног или оба родитеља, остало 101 дете.

Кравица је пре рата била највеће српско насеље у Средњем Подрињу, са 2.500 становника. Као таква, током 1992. и 1993. била је стална мета напа-

да муслимана из околних села Сребренице и Братунца, који су у две ратне године побили 152 српска цивила и војника, а 168 је рањено. А како је током помена истакнуто, у регији Бинач убијено је укупно 3.267 Срба. Од тог броја, муслимани су чак пола побили баш на највеће српске православне празнике, Петровдан, Митровдан, Никољдан и Божић!

Злочин без казне

За ове злочине, још ниједан Бошњак није одговарао, па је окупљени народ огорчено говорио о томе како се убице још слободно шетају Сребреницом. Суд и Тужилаштво БиХ су наметнути само да би судили Србима, док их српске жртве и злочини почињени над Србима не интересују, чуло се на помену, уз бројне осуде рада злочиначког Хашког трибунала.

Тај исти Хашки трибунал је 3. јула 2008. године ослободио Орића, ратног команданта сребреничких муслимана, оптужнице за ратни злочин, јер на-



Образлажући одлуку, Будимир је рекао да је Орић „у потпуности рехабилитован и да не представља никакву опасност за друштво“.

Медији Републике Српске пренели су оцену члана Одбора Народне скупштине РС за правосуђе, Ненада Баштинца, који је оценио да помиловање ратног команданта у Сребреници говори о правој природи власти у Федерацији БиХ и да је таква одлука једна страшна порука жртвама свих злочина у којима је учествовао Орић.

У исто време, како се чуло на парастосу, представници међународне заједнице покушавају да забране обележавање годишњица мучких и некажњених злочина Насера Орића и муслиманске Армије БиХ.

Р. В. С.

Код централног споменика за 305 погинулих српских цивила и војника у Скеланима код Сребренице, 16. јануара је служен парастос и обележено 19 година од страдања 69 мјештана убијених на тај дан 1993. године. Јаке муслиманске снаге од неколико хиљада војника из Сребренице, под командом Насера Орића, 16. јануара напале су Скелане и околна српска села. Напад је почео у зору. Муслиманске јединице упале су у села убијајући, пљачкајући и уништавајући све пред собом. Побили су 69 становника овог краја, а две трећине страдалих су били цивили, међу којима је било и деце. Рањено је 165 мештана. Од 30 заробљених половина није преживела мучења у сребреничким казаматима, а њих четворо још се води као нестало.

Народ је бежао преко граничног моста ка Бајиној Башти, који је био под јаком митраљеском ватром, па је добар део цивила страдао управо на мосту. Други су спас нашли препливавајући ледену Дрину! Најмлађа жртва био је петогодишњи Александар Димитријевић, а његов брат Радислав имао је 11 година. Погинули су на мосту, са мајком Милицом.

Тек, настојећи да затру све што је српско на овом подручју, муслиманске снаге су тог дана опљачкале и спалиле српска села Ђосићи, Костоломци, Клековићи, Божићи, Блажијевићи, Колари, Зечевићи, Кушићи, Стајшић, Малгаса, Стублови, Араповићи, Бујаковићи, Лијешће, део Скелана и још неколико села, а ни су стигли до Црвице, Жабоквица и Петрича и то су једина српска села у сребреничкој општини која ни су спаљена у протеклом рату.

водно није било доказа о његовој командној одговорности! Орић је потом, у јуну 2009. године, у сарајевском општинском суду осуђен на две године затвора. Орић је издржавао и условну казну од четири године затвора због нелегалног ношења оружја и муниције, али је управо помилован!

Помилован Насер Орић

Председник Федерације Босне и Херцеговине, Живко Будимир, 13. јануара помиловао је Орића и укинуо му забрану ношења оружја! Будимир је тако омогућио Орићу да поново носи оружје, без страха да ће завршити иза решетака, с обзиром да је условна казна предвиђала да, ако „окривљени“ понови кривично дело, одмах иде у затвор, пренели су медији Републике Српске.



Шта се крије иза одлуке Републичке дирекције о „враћању“ републичке имовине АП Војводини

Тадић и Чанак куће аутономију

Одлука Републичке дирекције за имовину којом се даје сагласност да АП Војводина у катастру непокретности упише право својине над зградом Владе АП Војводине на Булевару Михајла Пупина – популарне Бановине, и на још пет објеката представља опасан преседан усмерен на јачање аутономашких снага у северној српској покрајини. Поред зграде Бановине дозвола уписа права сво-

јине пристигла из Републичке дирекције, обухватила је и зграду суда у Сутјеској улици, затим зграду на Булевару Михајла Пупина 6 (користе је покрајински инспекцијски органи), те пословни објекат у Железничкој 6 (где столује Геодетски завод и Завод за урбанизам)... Овим је Борис Тадић испунио вишегодишње захтеве представника аутономашких партија у Војводини.

Приватни договор на штету Србије

Потпредседник Српске радикалне странке Милорад Мирчић каже да је одлука о „враћању“ имовине АП Војводини противзаконита и да представља увод у даље сецесионистичке тежње појединих странака у Војводини.

– Одлука Републичке дирекције за имовину је противзаконита и она је последица приватног договора између председника ЛСВ Ненада Чанка и председника Демократске странке Бориса Тадића, коју спроводи премијер Мирко Цветковић. Тај договор је у потпуној супротности са важећим правним актима. Не може интерни договор Чанка и Тадића да буде важнији од закона – каже Мирчић.

Он подсећа да ово није први пут да Борис Тадић, кршећи закон и Устав Србије, политичким уступцима задовољава сепаратистичке захтеве појединих странака у Војводини, али и у Рашкој области и на југу Србије.

Мирчић верује да ће зграде које сада буду предате у власништво АП Војводине веома брзо бити предмет спора Републике Србије и власти у Војводини и да ће бити искоришћене као оружје у борби за отцепљење северне српске покрајине.



Извацују САНУ

Да није реч само о формалном решавању власништва над имовином показује и то што су одлучи о давању републичких зграда АП Војводини претходили бројни захтеви за исељење Српске академије наука и уметности, у којима предњаче функционери ЛСВ.

– Напади на САНУ нису случајни. Подсећам вас да је и у Црној Гори, али и другим местима, сецесија почињала управо оснивањем академије наука. По истом сценарију сада желе да постане и у Војводини – каже Мирчић.



– Зграде које се сада враћају АП Војводини у наредном периоду ће сигурно бити предмет спора у њиховој кампањи за аутономију јер се у њима налазе републичке институције. Тако се АП Војводини даје зграда суда, академија наука, зграда Бановине итд. Сутра ће Чанак тражити да се републички органи исеље из тих зграда. Захтеваће се оснивање аутономних војвођанских судских и других органа – упозорава Мирчић.

Према његовим речима, манипулација је да су све зграде које се сада уписују у власништво АП Војводине одувек припадале покрајинској власти.

– Покрајини се дају зграде које никада нису ни имале везе са покрајинском влашћу. Какве везе зграда Бановине има са АП Војводином? Територија Бановине којој је та зграда припадала није исто што и територија АП Војводине и ишла је до Крагујевца. Такође, зграда Српске академије наука коју сад покушава да преузме тзв. Војвођанска академија наука је легат остављен СПЦ, а сад се враћа АП Војводини. Оно што ће уследити је вероватно избацивање САНУ да би у ту зграду у Новом Саду уселили ту тзв. Војвођанску академију. Сви потези су усмерени

на припремање услова за остваривање државности Војводине – каже Мирчић.

Преузимање имовине широм Војводине

Пребацивање имовине државе Србије на АП Војводину не одвија се само у Новом Саду, већ широм територије Војводине. Покрајинска администра-

ција до сада захтева 300 зграда, станова, репрезентативних објеката, факултета, основних и средњих школа, студентских и ученичких домова... Из Републичке дирекције за имовину су већ најавили да ће на већину захтева бити позитивно одговорено, а да је шест зграда у Новом Саду само почетак тог процеса.

Такође, из АП Војводине не желе да се зауставе само на објектима већ су затражили утврђивање власништва када су у питању објекти који ће тек бити изграђени, попут путева, канала, водовода, канализације и слично.

Из овога се јасно види да није реч о решавању проблема са смештајем и коришћењу објеката и инфраструктуре већ организована акција поделе и раздвајања покрајинске од републичке имовине, односно прелазак републичке имовине у власништво АП Војводине.

Увертира за сецесију

На крају овог процеса, који је започео давањем шест зграда у Новом Саду у власништво АП Војводине, Република Србија вероватно више неће имати ништа своје у северној српској покрајини. То ће Ненаду Чанку и другим сепаратистичким партијама олакшати рад на постављању границе према централној Србији на истом месту где су је у Другом светском рату постављали мађарски, хрватски и немачки фашисти. Српска радикална странка учиниће све да се безакоње са отимањем републичке имовине, које је омогућио Борис Тадић, спречи, и да се заустави даље давање елемената државности АП Војводини.

Р. В. С.



Пропаст или реформа правосуђа

Упозорили смо пре Европске уније

- Са аспекта власти, реформа правосуђа је заиста успешна. Успели су да обезбеде апсолутни утицај на ову грану власти, која би према слову Устава морала бити независна и самостална

Пише: Вјерица Радета



Док су се представници издајничког прозаладног режима Бориса Тадића у медијима хвалили успешном реформом правосуђа, Српска радикална странка је

користила сваку прилику да упозори на погубност те такозване реформе.

Све је почело избором чланова Високог савета судства.

Примедбе на састав Високог савета судства и на рад тог органа износили су само представници Српске радикалне странке. Ћутали су и Друштво судија, и медији, и разне европске комисије. Друштво судија је почело да реагује тек када неки од чланова тог друштва нису реизабрани. Тада су се пробудили и медији. Венецијанска и Европска комисија су и даље ћутале. А зашто и не би кад је њихов циљ био да у Србији униште правосуђе. Реаговали су тек када је прљави посао био завршен, и то непотпуно. Тражили су само да се преиспита начин обавештавања нереизабраних судија и разлози због којих нису предложени за реизбор.

Нису тражили доказе о достојности реизабраних судија, нису тражили ни доказе о достојности оних који су их формално предлагали. Ради подсећања, реизбор судија формално је предлагао Високи савет судства, а неформално Тадић и његови сарадници, и БИА која је незаконито пратила судије. Никада нико није објаснио зашто нема поступак против нереизабраних судија за које је БИА дала информације да су наводно корумпирани, а нема

одговора ни на питање да ли ће под притиском Европске комисије неки од њих поново почети да суде.

Одговор на ова питања знају само чланови Високог савета судства, органа који је од почетка био нелегалан и нелегитиман. Када су под притиском јавности признали да раде у непотпуну саставу, Ната Месаровић је високоинтелектуално објаснила да Високи савет судства одлучује већином гласова и да то што раде у крњем саставу није сметња за доношење одлука. Да се Ната раније тога сетила, могли су и да изаберу само онолико чланова колико је потребно за доношење одлука. Још ако су партијски послушни као Бошко Ристић или Ната лично, милина. Да није трагично, било би смешно, а трагично је да овакву изјаву даје председник Врховног касационог суда.

Шта то није формално у реду у Високом савету судства?

Члан Високог савета судства Миломир Лукић поднео је оставку у новембру прошле године, јер, како је навео, није желео да више буде само фигура која аминује нечије друге одлуке. Одважно, неко би помислио и часно, а било би часно да је господин Лукић реа-

говао раније. Није објаснио колико дуго је био Натин, Снежин и Бошков пион. Или се то десило баш тог новембра када је написао оставку?!

Члан Високог савета судства Благоје Јакшић у септембру је ухапшен и оптужен због сумње да је учествовао у „високој корупцији“.

Нисмо Хашки трибунал и поштујемо презумцију невиности. Али, ако се испостави да је Благоје Јакшић заиста крив за оно за шта се терети, питамо шта ће бити са одлукама у чијем доношењу је учествовао. Или, ако је тачно оно што из притвора пише Благоје Јакшић, да му је све намештено зато што није прихватио наметнуте одлуке, а није као Лукић благовремено поднео оставку, шта ће бити са одлукама које су доносили они који су му „наместили“?

Можда би одговоре на ова питања могао да да Предраг Димитријевић, декан Правног факултета у Нишу, који је до краја прошле године био и члан Високог савета судства.

Е, сада и ту постоји „мали“ проблем. Агенција за борбу против корупције правоснажно је у јуну прошле године утврдила да је господин Димитријевић у сукобу интереса, а он је учествовао у раду Високог савета

до краја прошле године. Установили смо да је Бошко Ристић одговоран због тога што предлог за његово разрешење није благовремено достављен Народној скупштини. И овај члан Високог савета је учествовао у доношењу одлука иако је незаконито заузимао место члана Високог савета. Шта ће бити са тим одлукама?!

Е, па НАТО, ако и даље тврдиш да све ово нису разлози да се призна да је Високи савет судства нелегалан и нелегитиман орган, враћај се поново на прву годину правног факултета.



Шта се све дискутовало „иза завеса“ Високог савета судства?

ДС кроји правосуђе

- **Ната Месаровић:** *Мора се имати у виду да су ово седнице о већању и гласању о приговорима нереизабраних судија... уколико би постојао снимак, могао би да буде доступан јавности. Ко сматра да је обавеза да се тонски снима седница Савета?*
- **„За“ тонско снимање гласало је ШЕСТ чланова ВСС, док је ПЕТ било „против“**
- **Бошко Ристић:** *Уколико председник Савета дозволи да се снима седница, нећу учествовати у даљем раду, напустићу седницу...*
- **Ната Месаровић:** *Ја сам председник ВСС и седнице се неће снимати...*

Пише: Иван Нинић



Релевантне међународне и домаће струковне организације, као и стручна јавност у земљи и иностранству сложне су у оцени да је тзв. реформа правосуђа у Србији заправо најобичнија политичка лакрдија извршена под фразом „европски стандарди“. О томе колики утицај на рад ВСС, преко својих експоната Нате Месаровић, Снежане Маловић и Бошка Ристића, имају Демократска странка и кабинет Бориса Тадића, казују конкретна документа. Један од таквих докумената је и записник са Осме редовне седнице сталног

састава ВСС која је одржана 20. и 22. јуна 2011. године, а који је у ВСС заведен под бројем: 06-00-20/2011-01, од 25. јула 2011. године. Осим споменуте тројке, седнице ВСС присуствовали су и остали чланови тог тела: судије Мирјана Ивић, Милимир Лукић, Александар Стоиљковски, Благоје Јакшић, Соња Виденовић, Бранка Банчевић, адвокат Дејан Ђирић и професор Предраг Димитријевић. Иначе, нешто касније бива ухапшен судија Благоје Јакшић (23. септембар), док судија Милимир Лукић подноси оставку (23. новембар) због, како је и сам навео у тексту оставке, политичких притисака.

Ноћно заседање ВСС

Иначе, на спорној седници већало се о само једној тачки дневног реда и

то: *Одлучивање ВСС-а о приговорима судија којима је престала судијска дужност.* У питању је прва седница на којој је „судбина“ нереизабраних судија разматрана по други пут, након интервенције Европске комисије и Уставног суда Србије, али и након реакције стручне јавности.

На спорној седници, ВСС је размотрио 41 приговор нереизабраних судија, док је 71 приговор размотрен на истој седници која је настављена два дана касније. Већина приговора је одбијена или одбачена, за један број приговора је одложено доношење одлуке, док је један мањи број приговора усвојен, те су тако практично судије реизабране из другог пута. У првом дану заседања, 20. јуна, Бошко Ристић је напустио седницу у 16:30 часова „због гласања у Одбору за управу и правосуђе у Народној скупштини“, па се се вратио у 17:55 часова. За тај сат и по Ристић није много пропустио јер је ВСС размотрио свега три приговора нереизабраних судија, од чега је један усвојен, други одбачен, док је у трећем случају одлучено да се одложи доношење одлуке.

Иначе, седница ВСС првог дана трајала је до 22:30 часова, а почела је у 13:30 часова и из самог записника се не види да ли је уопште прављена било каква пауза у раду тог органа. Наставак седнице био је предвиђен за 22. јун у 14 часова, али је ВСС са радом почео тек у 16:15 часова и заседао је до 01:00 часова иза поноћи. Ни за други дан заседања у записнику се не наводи да ли је прављена било каква врста паузе за кафу, ручак или физиолошке потребе чланова ВСС!?

За време трајања седнице, осим одлучивања по приговорима, отварања су нека од шкакљивих питања и пружане су одређене информације од стране председнице ВСС-а. Тако је



председавајућа ВСС-а, Ната Месаровић, на почетку седнице упознала чланове са позивом Венсана Дежера за ручак који је предложен за четвртак, 21. јул, на коме би поред ње присуствовали и председници комисија (*мисли се на комисије које одлучују о приговору судија, а које чине поједини чланови ВСС*), али да она због обавеза не може да се одазове позиву, док су чланови-председници комисија заузети рочиштима. Интересантно је да се у записнику не наводи какав је став ВСС заузео по питању позива за ручак са Дежером. Месаровићева је такође информисала ВСС „о захтевима Европске комисије да њихови представници присуствују седницама ВСС приликом одлучивања о приговору“.

Б. Ристић: Ја да не гласам?!

Када је реч о члановима ВСС који су учествовали у раду првог сазива тог тела, Ната Месаровић

каже да је „пре две недеље била на састанку у Влади Републике Србије“, те да је том приликом „премијер Мирко Цветковић истакао да је држава преузела обавезу да се чланови првог савета по функцији уздрже приликом гласања“. Такође, Ната каже да „сматра да је уздржавање лични чин“, те да ће „од случаја до случаја одлучити да ли ће се уздржати приликом гласања или не“.

Иначе, треба имати у виду да се овде мисли на чланове по функцији, и то на Нату Месаровић, Снежану Маловић и Бошку Ристића, јер су управо они учествовали у раду ВСС када су доношене прве скандалозне одлуке о селекцији и избору кандидата на судијске функције. Због тога је премијер Цветковић на себе преузео обавезу да се умеша, и да под притиском ЕУ и Венецијанске комисије, условно речено, у ВСС стопира гласове политичких фигура и пулена ДС-а. Ваљда би тиме требало да се створи некакав привид објективности приликом разматрања приговора нереизабраних судија, као да преостали чланови ВСС такође, на неки начин, нису инструментализова-

ни од стране режима, а с друге стране Европска комисија добије значајну улогу у одлучивању ВСС.

Изгледа да се на констатацију председнице ВСС-а осетио позиваним, па се вероватно зато и огласио управо функционер ДС-а Бошко Ристић, који је по функцији, као председник Одбора за правосуђе Народне скупштине РС члан ВСС-а. „Бошко Ристић је поновио да је и на састанку са господином Дежером приликом усаглашавања текста Правила истакао да то предста-

дом конкретних предмета, обрађала председнику Уставног суда. Како каже, у свом обраћању, сугерисала је „на неопходност брзог одлучивања Уставног суда у тим предметима“ поводом поступка за оцену уставности Закона о изменама и допунама закона о судијама.

Када је реч о поступку оцене одредаба Закона о ВСС, Месаровићева каже да се у два наврата обрађала председнику Уставног суда „тражећи да у што краћем року Уставни суд донесе одлу-

ку о уставности оспорене одредбе тог закона“. Исти сценарио је поновљен и у случају оцене уставности одредаба Закона о изменама и допунама Закона о ВСС. „Обавестила сам председника Уставног суда, указујући му на значај благовременог одлучивања Уставног суда у том предмету“, казала је Ната Месаровић на седници ВСС. Шокантна је чињеница да пред-



седница ВСС утиче на поступање Уставног суда Србије, који би по природи свог посла требало да буде изнад правосудне гране власти и да функциониса по уставном начелу самосталности и независности.

Ако Ната Месаровић даје себи за право да слободно врши притисак на председника Уставног суда, шта онда да очекујемо од основних и апелационих судова у Србији? Шта онда да очекујемо од Управног суда или од Врховног касационог суда чији је она председник? Шта уопште да очекујемо од целокупне судске гране власти која је подређена утицају извршне власти, односно председнику и најјачој владајућој странци?! Уосталом, из записника са седнице ВСС види се да у реформи правосуђа активно учествују председник Републике Борис Тадић и премијер Мирко Цветковић.

„Председник Републике обавештен је о поступању Уставног суда у предметима оцене уставности оспорених одредаба Закона о изменама и допунама Закона о судијама, тако што му је 5. 5. 2011. године достављена копија другог дописа који је упућен председнику

вља притисак на Савет, али да је свестан обавезе коју је држава преузела, као и да себе сматра одговорним у вршењу јавне функције која му је поверена, те ће у сваком случају одлучивати да ли ће се уздржати од гласања или не“, стоји у записнику са седнице ВСС. Даље у записнику стоји да је Снежана Маловић навела да је „на Венецијанској комисији указивала на то да уздржавање од гласања представља лични чин и да може говорити само у своје име“. Дакле, из овога се види да је директива којом је у обавези да се уздржи од гласања свима тешко пала, а можда најтеже функционеру ДС-а Бошку Ристићу, који иначе у правосудним круговима важи за сиву еминенцију.

Притисак на Уставни суд

Ната Месаровић информисала је чланове ВСС о дотадашњим активностима Уставног суда у погледу оцењивања уставности и законитости појединих одредаба Закона о судијама и Закона о ВСС. Из садржине записника види се да Месаровићева отворено признаје да се у више наврата, пово-

Уставног суда са захтевом да у тим предметима Уставни суд хитно донесе одлуку“, каже Ната Месаровић на седници ВСС. Додала је и то да је „о начину на који је ВСС извршио избор судија у Републици Србији обавештен и председник владе“.

Ната: Сазнаће јавност...

На самом почетку другог дана заседања ВСС-а, судија Мирјана Ивић је констатовала да је на седници која је започета 20. јула „дошло до повреде члана 28. Пословника ВСС, којим је прописано да се седнице Савета снимају, односно да се воде стенографске белешке, јер ток седнице није сниман“. На то је Ната Месаровић одговорила да се у цитираној одредби наводи да „о току седнице могу да се воде и стенографске белешке или да се седница тонски снима“, а што према њеном тумачењу „значи да не постоји обавеза“.

„Такође мора се имати у виду да су ово седнице о већању и гласању о приговорима нереизабраних судија, па ако је већање у сваком поступку тајно, нема разлога за тонским снимањем. Поред тога, уколико би постојао снимамак, могао би да буде доступан јавности“, казала је Ната Месаровић. Истим поводом члановима ВСС обратила се и министарка Снежана Маловић, која је, према наводима из записника, рекла да сматра да „седнице Савета о већању и гласању не треба да се снимају јер је реч о поступку који је тајна“. Месаровићева је затим предложила члановима ВСС да се изјасне у погледу тога да ли је дошло до повреде Пословника тиме што седница од 20. јуна није тонски снимана. Тако је гласањем одлучено да Пословник ВСС није повређен, јер је само судија Мирјана Ивић гласала „за“.

Б. Ристић: Напустићу ВСС

Председница ВСС Ната Месаровић је поставила питање: „Ко сматра да је обавеза да се тонски снима седница Савета?“. Шест чланова (Мирјана Ивић, Милимир Лукић, Александар Стоиљковски, Благоје Јакшић, Соња Видановић и Бранка Банчевић) били су ЗА, док је њих пет било ПРОТИВ тонског снимања седнице.

„Бошко Ристић је истакао да, уколико председник Савета дозволи да се снима седница, неће учествовати у даљем раду, да ће напустити седницу, као и да ће штитити своја уставна права истичући да му се на овај начин онемогућава да гласа и износи своје ми-

шљење“, дословце се наводи у записнику ВСС. Након ове Ристићеве констатације, Ната Месаровић је рекла „да је председник ВСС и да по Пословнику управља седницом и да неће снимати седнице Савета приликом већања и гласања, имајући у виду да је овај поступак тајан, као и да Правила за поступак преиспитивања одлука о престанку судијске дужности прецизно прописују да председник Савета заказује седницу о већању и гласању о предлогу Комисије“.

Притисак режима

Интересантно да је реформа правосуђа била један од првих захтева ЕУ испоручен Србији, а када су њени резултати и начин на који је она спровођена шокирали јавност, та иста ЕУ имала је потребу да се ограда од целог случаја, занемарујући чињеницу да су управо њене препоруке трасирале пут накардном српском правосуђу. Наводно због поменутог начина заседања и одлучивања ВСС, посматрачи Делегације ЕУ у Србији оцрнили су начин на који је извршен општи реизбор судија и тужилаца у Србији. Према њиховом запажању, „цео поступак преиспитивања одлука о неизабраним тужиоцима спроведен је само да би задовољио форму и уџбенички је пример извргавања правде руглу, решења су заснована на произвољним оценама и немају основу у доказима представљеним током поступка“. Поставља се питање, уколико је ЕУ толико стало до правичности, зашто је иницирала читав про-

цес за који се унапред знало какав ће исход имати. Да је на делу извргавање правде руглу евидентно је и из препорука које је написао Заштитник грађана Саша Јанковић, а према чијем мишљењу би ВСС требало да „прекине са радом у садашњем саставу“.

Иначе, веома је индикативно да је ВСС 26. августа одржао седницу на којој је усвојен скандалозан закључак. Наиме, тада су се све судије које су по изборној функцији постале чланови ВСС (*осим касније ухапшеног Благоје Јакшића који је био на годишњем одмору*) изјасниле да ни на једног од њих нико из извршне власти, нити министар правде Снежана Маловић, не врше било какав утицај или притисак у погледу рада, односно одлучивања у ВСС. Међутим, текст оставке судије и члана ВСС Милимира Лукића, као и писмо које је Друштву судија Србије из притвора упутио ухапшени судија и члан ВСС Благоје Јакшић, демантује наводе да се у ВСС ради и одлучује слободно, самостално и без политичких притисака.

„Поједини чланови ВСС-а, после одржаних рочишта на Комисији ВСС, износе једно мишљење и суд, на бази кога се гласа и доноси предлог одлуке који се прослеђује Високом савету судства, а на седници ВСС-а, на којој се одлучује о том истом предлогу, исти тај члан се изјашњава потпуно другачије, а да се, при томе, чињенично стање ничим није изменило“, између осталог овим речима је судија Милимир Лукић образложио своју писмену оставку.





Анализа крви о трошку РЗЗО – само једном годишње!

У здравственом систему Србије, изгледа, почиње штедња на свим фронтovima, наравно, као и до сада, највише се штеди тако што се укидају нека права осигураницима, уз препоруку да то плате из свог џепа. Одлично решење за све, осим за пацијенте у које се куну надлежни који здравством управљају. Не штеди се, како би, можда, у време економске кризе било логично: на броју запослених у немедицинском делу, односно на администрацији, која у државном здравству чини трећину укупног броја запослених (депо за запошљавање пријатеља и родбине партијског кадра?), на ефикасности и смањењу броја непотребних процедура, већ ускраћивањем права, и то у области основних права у примарној заштити у делу који се односи на превенцију. После поштравања режима издавања седатива, на ред су дошле биохемијске анализе, па ће тако крв о трошку осигурања убудуће моћи да се анализира само једном годишње. То ограничење важи само за оне који би хтели да преконтролишу, на пример, холестерол или триглицериде. Сведоци смо како нам свакодневно лекари деле савете који се обилато пласирају у свим медијима, где нам говоре да је лабораторијска контрола крви најмање једном у шест месеци права мера превенције многих

болести. Савет који се дели грађанима шаком и капом, ни под разну није уважен приликом доношења новог прописа који се, као и толико пута до сада, правда осиромашеном здравственом касом. Наиме, како тврде у Министарству, за сваког од 6.786.333 осигураника Србија ове године, од доприноса, за лечење је на располагању само 270 евра. Онај други део, у истом износу, такође 270 евра, за који је пре само неколико месеци на седници Одбора за здравље Скупштине Србије помоћника министра здравља, др Елизабет Пауновић, признала да се слива у касу РЗЗО, из других извора (допунски рад ванстандардне услуге, донације...) нико и не помиње!

Кукумавке да се у Србији за здравство издваја мање него у било којој земљи у окружењу слушамо већ десет година! Податак који је пре неколико година изнела Светска банка, да Србија троши 10,5 одсто БДП-а за здравство, више од свих држава у региону, прво је оспораван, а сада се мудро прегуткује.

Пацијент као дежурни кривац!

Има јако скувих анализа које се врло често нерационално раде и здравствена каса не може све то да покрије, кажу чланови Савета за реформу примарне здравствене заштите. Пацијенти више неће моћи да добију упут за

биохемију ако за то не постоји медицински разлог. У оквиру систематског прегледа, анализа крви ће се о трошку осигурања радити једном годишње. Уколико неко жели да то уради два пута годишње, посебно кад пређе неке године, па му се чини да би чешћа контрола могла бити добра превенција многим болестима, нека плати из свог џепа, поручују надлежни.

Према подацима за 2010. годину, за биохемијске анализе потрошено је чак 11,87 милијарди динара! Из касе РЗЗО, само у овој области, пружено је више од 80 милиона услуга! На биохемијским анализама у домовима здравља било је више од два милиона грађана, а у болницама још 1,3 милиона. У заводима за јавно здравље биохемијске анализе урађене су за још око пола милиона осигураника. Новим прописима, ако умемо добро да рачунамо, најмање половина ових трошкова пребацује се у џеп грађана – директно! Питање се само намеће – зашто уопште плаћамо здравствени допринос ако се списак услуга које плаћамо из свог џепа, код сваке нове измене прописа, проширује?

Репортер „Велике Србије“ нигде није успео да пронађе податак колико се биохемијских анализа уради у приватним лабораторијама у Србији, којих има више десетина. Биохемија појединачно, наводно, није скупа. Како за кога. Рецимо, одређивање триглице-



рида у крви код приватника кошта 145 динара, што је за 35 динара више него што државне лабораторије за исту анализу фактуришу трошак каси РФЗО. Међутим, када се у приватној лабораторији ради нека сложенија биохемијска анализа, трошак иде и до 5.000 динара, што је за неке категорије грађана већи издатак од оног који имају за кирију или струју!

Директори домова здравља увелико упозоравају лекаре да би требало мање да шаљу пацијенте на анализе(?). Ваљда их шаљу онда када процене да је то заиста неопходно? Нема краја понижавању којем су изложени лекари у домовима здравља – претворени су у писаре који већи део радног времена раде за РФЗО, потом у тркачке коње који за основну плату морају да испуне норму у броју пацијената и прегледа (шта да раде они у удаљеним и слабо насељеним областима?), а сада им се лепо “саветује” да зажмури на једно око када је на делу примена основних стручних стандарда! За квалитет онога што раде, нико се не интересује.... Катастрофа!

Гужве пред амбулантама за вађење крви ускоро би могле да нестану. Иако грађани тврде да биохемијске анализе раде углавном једном годишње, и то у договору са својим лекаром, ови што смишљају нове прописе, кажу да се новац за те сврхе расипа. Како то да проверимо кад здравствени систем ни након десет година реформе није информативан? У Савету за реформу примарне здравствене заштите тврде да није реч о рестрикцији права пацијената, већ о рационализацији најосновнијих анализа. Није шија, него врат.

Слушали смо својевремено глупа објашњења о томе како се велики број рецепата издаје зато што лекари не могу да се одбране од пацијената и њихових захтева! Овај пут слушамо како грађани праве велики трошак. Увек криви грађани!

Ко плаћа анализе крви које се раде у сврху истраживања

У око стотинак клиничких истраживања која се тренутно раде у Србији, учествује неколико хиљада пацијената. У појединим студијама о испитивању лека против рака, учествује по десетак пацијената, у оним који утврђују дејство неког лека за реуматоидни артритис или дијабетес буде и више стотина болесника. Да ли су предрасуде о клиничким истраживањима као ризичном „експерименталном лечењу“ иза којег се крију интереси моћних фармацеутских компанија, оправдане или не, тема је за други текст, а ми ћемо се позабавити тиме ко плаћа скупе анализе без којих су ова истраживања једноставно немогућа. У клиничким истраживањима обавезна је, између осталог, и редовна анализа крви пацијената. Највећи број клиничких истраживања ради се у Клиничком центру Србије, Институту за онкологију Србије, Институту за онкологију Војводине у Сремској Каменици, затим на Војномедицинској академији, КБЦ „Безанијска коса“, Институту за реуматологију и у свим великим клиничким центрима у Србији. Осим у онкологији, клиничке студије су најбројније у реуматологији, неурологији, дијабетологији, одскора и у психијатрији...Према званичним подацима, фар-

мацеутске куће плаћају истраживање по пацијенту, уколико прође све фазе, цена је 4.000 евра. Половина иде установи у којој се истраживање ради, бар би требало, а преосталих 2.000 евра исплаћује се тиму у коме је неколико истраживача, лекара, интерниста, медицинских сестара...

Контрола крвне слике државу кошта 200 динара, хемоглобина у столицама 500, еритроцита и леукоцита по 70, тромбоцита 110 динара. За анализу холестерола држава плаћа између 120 и 200 динара, а триглицериде 110.

Ево једноставне рачунице: 100 истраживања Х 100 пацијената, ако се уради у просеку 10 анализа, а то је далеко од реалног, бројка је 100.000 анализа. Када то помножимо са ценом једне анализе, оне најјефтиније, од 200 динара, онда је цена само те анализе на терет здравствене касе, 200.000.000 динара. Замашна сума. Само за једну анализу. Постоје ли гаранције да се лабораторијске анализе у поменутим истраживањима раде на терет новца који издавају фармацеутске куће или се рачун испоставља каси РФЗО? Има ли неко увид у те податке?

Имамо право да сумњамо да се скупе анализе раде на терет РФЗО, а онда следи рестрикција права за осигуранике? Било би лепо да није тако, али након обећања од 1000 евра за виртуелне акције, које никада неће бити испуњено, овој власти је тешко веровати. Зато би било добро да РФЗО јавно стави на увид структуру трошкова за лабораторијске анализе, које су их установе испоставиле и за које пацијенте... Овако, све је у домену претпоставки. Реално је само то да ће грађани убудуће из свог џепа плаћати лабораторијске анализе које по свим критеријумима спадају у једну од услуга основне здравствене заштите на примарном нивоу.

А. В.



Фамозна трговина од „један долар“ или скупља дара него мера

Ко ће бити преварен

- *Куповина железаре од Ју-Ес-Стила по цени од једног долара намеће само једно питање: ко ће кога на крају преварити? Американци Владу Србије или влада раднике? Најгори могући сценарио био би да Тадићев режим покаже бригу и солидарност према 5.500 радника железаре у Смедереву све док се не окончају избори у Србији, а да након тога крене масовно отпуштање*

Пише: Иван Нинић



Какву улогу може да одигра само један амерички долар или боље речено у коликом проблему су домаћа и светска економија најбоље илуструје продаја железаре

у Смедереву коју су 27. јануара договорили Америчка компанија Ју-Ес-Стил (U.S. Steel) и Влада Србије. „Држава је ову компанију купила да би спречила катастрофалне последице по привреду и оне који живе од железаре. План владе је да одржи производњу, а били бисмо срећни ако би за 15 дана нашли новог стратешког партнера“, рекао је премијер Мирко Цветковић. Међутим, тврдње премијера су једно, док чињенице и бројке говоре нешто сасвим друго. Продаја железаре проузрокована је непремостивим губицима на путу од производње до продаје челика на светском тржишту, те то намеће оправдано питање колико ће буџет државе на крају коштати ова нездрава и изнуђена инвестиција и да ли се агонија за око 5.500 радника само привремено одлаже док не прођу избори у Србији!? „Ако су Американци имали 100 милиона евра губитка на годишњем ниво, ми ћемо имати више од тога“, обећава премијер Цветковић. Како онда убедити гиганте из Русије, Кине или Индије да инвестирају у ово предузеће?!

Најављен колапс

Агонија Ју-Ес-Стила Србија почела је недавно када је страном руководство ове компаније саопштило да су њени финансијски резултати неприхватљиви и да настоји да истражи све могућности у циљу побољшања тренутне ситуације, стављајући акценат на веома тешку ситуацију у јужној Европи, односно на своје постројење у Смедереву. Као „хладан туш“ радници смедер-

евске железаре примили су ову вест, док им је истовремено 9. јануара, као једна од кључних мера власника из Питсбурга, уз надокнаду од свега 60 одсто пуне зараде, одређено скраћење радне недеље за један дан. А томе је иначе претходило гашење, односно стављање у „тихи“ режим рада једне од две високе пећи у железари, што је већ виђено почетком 2009. године, када је примарна производња привремено обустављена на шест месеци. По

Влада Србије се у јавности није оглашавала као да то није било питање од општег и националног значаја. Шта се иза брда ваља јасно је било већ 23. јануара, када је један дневни лист ексклузивно објавио шокантну вест да постоји опција да држава преузме железару, уколико менаџмент Ју-Ес-Стила у Питсбургу одлучи да дефинитивно угаси обе пећи и тиме заустави производњу. Реагујући на ову вест коју је лансирао „одлично обавештени из-



истом рецепту, радна недеља са пет на четири дана смањена је и за челичану Ју-Ес-Стила у Словачкој и у тој држави ова привремена мера је на снази до 1. фебруара, када отпочиње производња у пуном капацитету. Своје потезе менаџмент Ју-Ес-Стила образложио је под фирмом економске кризе која се одразила на светско тржиште челика, што је у први мах власт у Србији прихватила без великих тензија све док враг није однео шалу.

Без обзира на то што је функционисање железаре у Смедереву било проблематично током целе 2011. године,

вор“, медијима је, из кабинета председника владе Мирка Цветковића, стигла потврда да је влада у сталном контакту са менаџментом Ју-Ес-Стила, али да се због потписаног уговора о поверљивости не могу износити никакви детаљи. Неизвесност, нетранспарентност Владе Србије и медијске спекулације с разлогом су додатно унеле страх у домове 5.500 радника Ју-Ес-Стила, али и у домове још око 1.000 радника који индиректно зависе од овог предузећа. За град у коме је запослено свега 18.500 становника питање будућност железаре је питање свих питања.

Србији дугови

Преговори између америчког власника Ју-Ес-Стила и Владе Србије вођени су у оквиру радне групе коју је предводио блиски премијеров сарадник, односно државни секретар у Министарству финансија, Душан Никезић. Реч је иначе о сину Звонимира Никезића, власника консултантске фирме CES Месон, у којој је премијер Цветковић некада био запослен и која је учествовала у корупционашком процесу приватизације у Србији. За релативно кратко време српска и америчка страна постигле су договор да Србија откупи железару Ју-Ес-Стил, и то за симболичних један долар. Како се дошло баш до ове цифре вероватно ће бити јасније ускоро када се обелодани купопродајни уговор и све обавезе које је од америчке стране преузела држава на себе. „Железара нема никаквих задужења и кредита према банкама“, рекао је премијер Мирко Цветковић. Ова информација сама по себи не може бити ваљан аргумент да Ју-Ес-Стил баш никоме и ништа не дугује, јер да је то тако, онда би сигурно била постигнута реалнија, а не симболична купопродајна цена. Право је питање колико износе неизмирена дуговања железаре према радницима, добављачима и Пореској управи?!

Док се у јавности још спекулисало да би држава могла да постане власник железаре, један од критичара овог плана био је економиста Бошко Мијатовић, који је упозорио да је власт погрешила тако што је исхитрено реаговала на проблеме Ју-Ес-Стила. „Тиме што се одмах јавила и рекла да је спремна да уложи у железару, држава је само побољшала преговарачку позицију Ју-Ес-Стила“, сматра Мијатовић. Према његовим речима, држава је требало да остане по страни, препусти



власнике да сами нађу купца међу раније заинтересованим кинеским или индијским компанијама. Мијатовић иде корак даље па оцењује да би за државу „било боље да железара оде у стечај и да се реши дугова, а да је затим Србија преузме“, јер како објашњава „постоји ризик да дугови од 150 милиона евра буду остављени држави“. У којој мери је пословање Ју-Ес-Стила финансијски отежано указују званични подаци из финансијског извештаја који је објављен у бази података АПР-а. Губитак Ју-Ес-Стила за 2011. годину још увек није исказан, док су губици у 2010. години званично износили 15 милијарди динара или 150 милиона евра, а у 2009. години били су 14,6 милијарди, односно 146 милиона евра!

Држава помагала

Колапс Ју-Ес-Стила у Србији није само последица економске кризе већ је у питању демонстрација силе и образац суровог западног неолибералног капитализма. Уз помоћ појединих амбасадора, страних министара и тадашње досовске владе, Американци су 2003. године приватизовали, или боље речено преотели „Сартид“ по цени од свега 23 милиона долара, остављајући Србији дугове од 1,7 милијарди долара. Само по основу еколошких такса (2008-2011) држава је Американцима отписала више од 400 милиона динара, колико је требало да се слије у буџет.

Нико поуздано не зна које је све олакшице и погодности влада омогућила Ју-Ес-Стилу на уштрб домаће привреде и буџета. Градоначелник Смедерева из редова ДС-а каже да је буџет града Смедерева у минусу због одлуке да се таксе умање и сведу на ону меру колико су то власници Ју-Ес-Стила могли да плате, а зарад подршке компанији да настави са радом. Реч је пре свега о таксама за коришћење обала Дунава у пословне сврхе, која је са 100 динара смањена на 0,5 динара по квадратном метру, а поред тога смањена је и еко-такса.

Неке информације из синдикалних кругова указују да је Ју-Ес-Стил од Владе Србије захтевао одређене уступке и погодности у погледу коришћења железнице, док се са друге стране појављују информације да су Американци куповали струју под повлашћеним условима.

Тек крећу проблеми

Подаци Светске банке говоре да је железара у Смедереву највећи извозник који има учешће од 13 одсто у укупном извозу Србије и произвела је челик 2010. године у вредности од 1,3 милијарде долара. У овом кризном моменту производња Ју-Ес-Стила је 1,1 милион тона челика годишње, док су укупни капацитети железаре 2,2 милиона тона. Пад цене челика на светском тржишту проузроковао је такве ефекте да предузеће губи 100 долара по свакој произведеној тони, што се директно одражава на лош пословни резултат. Последица колапса Ју-Ес-Стила одражава се и на буџет Града Смедерева, јер порез на фонд зарада овог предузећа чини готово четвртину прихода градског буџета, који износи 2,6 милијарди динара. Штету трпе и Железнице Србије с обзиром да је то државно предузеће реализовало око 40 одсто превоза управо за потребе производње у Ју-Ес-Стилу. Једном речју, колапс Ју-Ес-Стила у Смедереву производи ланчану реакцију која више неће бити брига америчког власника, већ искључиво Владе Србије и пореских обвезника.

Не треба заборавити да је држава већ једанпут на себе преузела апсолутно све дугове железаре, и то још 2003. године када је „Сартид“ продат Американцима. Због тога данас формално предузеће које је у стечају, „Сартид а.д.“ из Смедерева има неизмирене пореске обавезе према буџету од 5,5 милијарди динара, што је приближно око 55 милиона евра. Ако је само за плате радника железаре тренутно потребно 200 милиона динара месечно, онда би влада била у обавези да за ту намену у 2012. години из буџета Србије издвоји 2,4 милијарде динара, односно 24 милиона евра. А где су тек пратећи трошкови отежане производње и неизмирене обавезе према добављачима?! Уколико се у скорије време не пронађе потенцијални купац или стратешки партнер за преузимање железаре, отвара се питање да ли ће, с обзиром на своју рестриктивну политику, ММФ толерисати политичко и буџетско субвенционисање овог предузећа. Најгори могући сценарио би био то да режим Бориса Тадића покаже бригу и солидарност према радницима Ју-Ес-Стила краткорочно, односно све док се не окончају избори у Србији, а да након тога предузеће дефинитивно обустави рад и да се 5.500 људи избаци на улицу.

Смањење незапослености услов за привредни раст

Пише: Часлав Кузмановић



П ола планете није запослено. Тек ове армије незапослених дају људски економској кризи. Висока незапосленост широм света највидљивији је показатељ потребе за хитним економским опоравком. Организација за економску сарадњу и развој (ОЕЦД) упозорила је пре неколико месеци светске владе да се што пре суоче са дугорочном незапосленошћу, која посебно погађа младе.

Такође, повећане су разлике између најбогатијих и сиромашних, или поједностављено речено, све богатијих послодаваца и све слабије плаћених радника.

Према недавно објављеном извештају Међународне организације рада (ИЛО), незапосленост младих (људи између 16 и 30 година) је у 2011. години достигла ризичан ниво у свету. ИЛО младе људе види као преплашену и трауматизовану генерацију која се суочава са високом незапосленошћу и сталним сиромаштвом. Млади у Европској унији, где је број незапослених повећан за 25 посто у последње две године, прихватају ниже плате или раде месецима бесплатно како би стекли радно искуство које ће им помоћи при запошљавању. У Великој Британији је манипулација младима достигла толике размере да су је поједини медији назвали „неоробовласништвом“.

Светска незапосленост улази у драматичну фазу

Незапосленост младих у нашем региону креће се између 30 и 58 посто. У самој Србији је чак преко 50 посто. С обзиром на то да се региструје „свака плаћена активност“ у коју су млади укључени, може се претпоставити да су ови проценти још већи. Додатни проблем код запошљавања младих је што најчешће нису у могућности да се додатно образују о свом трошку, а и не верују да ће им додатно оспособљавање пружити шансу за запослење.

Приватни сектор се од стране младих доживљава као непоуздано и краткорочно решење, а јавни сектор као једино сигурно уточиште за рад на неодређено време. Због ниских надница присутна је и филозофија да је „боље цабе седети него цабе радити“.

На увећање запослености младих мора и може утицати држава Србија, али не овако маћехинском и спорадичном бригом. Покушаји страних донатора да утичу на смањење незапослености су обично кратког даха и дају ограничене резултате. Посебно је важно реаговати пре него млади изгубе најважније људске квалитете на тржишту рада, а то су нада и самопоуздање.

блем засигурно ће и сами имати великих проблема у будућности. Реакција на изнете друштвено-економске израбљивачке околности, тј. борба за рад у свету је већ започела.

Процене светских владара

Од пројеката на истоку и југоистоку Европе аустријске банке су енормно профитирале пласирајући чак и виртуелни (непостојећи) капитал. Сада се ти пројекти претварају у ризичне послове и банке размишљају о повлачењу. Страх је донекле оправдан јер већ сада велики број домаћинстава у Румунији и Мађарској није у стању да враћа рате за подигнуте кредите.



Последице недовољног ангажовања државе у овој области су друштвена и економска скрајнутост младих људи. Неки од њих ће постати пасивни, а други ће после неколико неуспешних покушаја одустати од друштвено пожељних мирних метода промена. Многи од њих прилазе организацијама са радикалнијим захтевима за промене.

Политичари који не брину о будућности своје земље и који не схвате да је незапосленост младих кључни про-

„Извештај о ризицима“ је документ који је израдило 460 светских стручњака из области политике, привреде и цивилног сектора. Намењен је био учесницима јануарског Светског економског форума у Давосу. Извештај наговештава светске немире, сукобе и безвлашће, јер је проклијало семе незадовољства посејано током глобализације. Вероватноћа за овај сценарио се повећава, јер су многе европске владе увеле најоштрије мере штедне и натеране су од светске финансијске олигархије да занемаре било какав

краткорочни развојни подстицај својих привреда.

Светска пословна елита постаје полако свесна да је запосленост крупан и друштвени, а не само економски феномен. И да се не може у трци за зарадом прво посезати за отпуштањем радника и пресељењем послова на места где је израбљивање радника веће и где је много мање последица по израбљивача. Из „Извештаја“ се уочава да је порука младих против лажне демократије и диктата финансијских институција напослетку стигла до ушију светске елите.

Оправдано се предлаже тражење трајнијег решења за демографску ситуацију у којој је све већи број младих без перспективе и све више пензионера чија мизерна примања зависе од презадужених државних институција. Овим се позивају и државни и приватни сектор да заједнички нађу креативне начине за разбијање „зачараног круга“ у коме се повећавају разлике између богатих и сиромашних, обучених и неквалификованих и у коме царује потпуни поремећај пореског система. У супротном, политичке елите ће изгубити и преостало поверење у сопственим политичким и економским системима. Руше се главне тезе њихових политичких и економских идеологија, а све је мање и веровања да ће тржиште само од себе да се поправи.

Поједине развијене државе, попут Британије и Француске, већ су раније најавиле издвајање посебних средстава за помоћ у проналажењу посла за младе. Британска влада је већ издвојила милијарду фунти за приправнички

стаж и обуку 410.000 младих од 18 до 24 године старости. Овај корак је начињен након што су подаци показали да су већину демонстраната који су уништавали и палили британске градове у августу 2011. чинили млади људи, од којих су многи били без посла.

Поједини високи европски званичници у последње време изјављују да криза зоне евра не може бити решена само штедњом, већ тек остварењем поновног привредног раста. Без перспективе средњорочног и дугорочног привредног раста, Европа више неће бити занимљива за инвеститоре. Ова перспектива се види у проширењу унутрашњег тржишта (нови запослени – нови купци) и улагању у иновативне пројекте.

Србија у лошем рекорду

Повећање запослености у Србији несумњиво заслужује да буде главни циљ економског развоја, јер незапосленост има несагледиве последице по државу у целини, на незапослене и њихове породице, доводи до исељавања младих, до различите густине насељености и знатно слаби привреду сваке земље. Стопа незапослености се у условима економске кризе повећава у свим земљама, али у Србији су њене последице још драматичније: овдашњи ниво је и пре кризе био висок, зараде запослених су ниске, а перспективе су сваки даном све неизвесније.

Нема ниједног мерила изласка из кризе које се може поредити са смањењем незапослености. Када људи почну да се враћају на посао, када почну да расту зараде, можемо да кажемо да је Србија изашла из кризе.

Према званичним подацима Привредне коморе Србије, укупан број запослених у Србији крајем новембра 2011. године процењује се на 1.743.411 лица. Званично незапослених на исти дан је било 735.053. Број запослених у Србији је током 2011. године смањен за 2,8 одсто у односу на 2010. годину. Судећи по вишегодишњем смањењу броја запослених, ми се још удаљавамо од толико жељеног циља.

Стопа незапослености у Србији достигла је на крају новембра 2011. године 23,7 одсто, што је више од свих до сада забележених стопа. Стопа незапослености за мушко становништво износила је 22,8 одсто и 24,9 за женско становништво.

Стопа запослености, тј. проценат запослених у укупном становништву старом 15 и више година, у истом периоду износила је 35,3 одсто. Од тога је стопа запослености за мушкарце износила 43,1 одсто, а за жене 28,2 одсто. На основу ових најгрубљих показатеља, уочавамо да су жене у неравноправнијем положају од мушкараца.

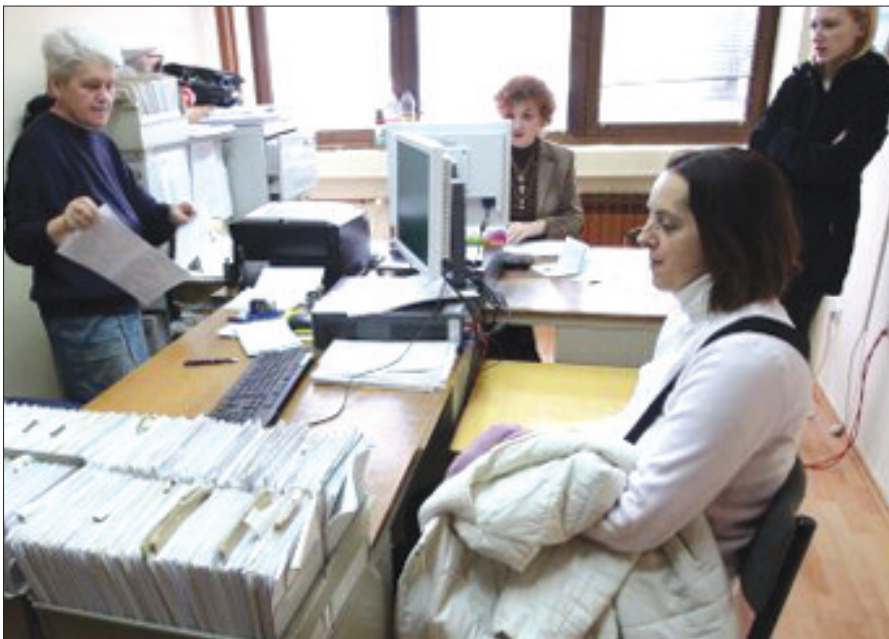
Највећи раст БДП-а забележен је у сектору информисања и комуникација – 9,3 одсто, грађевинарству 9,2 одсто и саобраћају 2,4 одсто, а највећи пад је у области трговине 7,7 одсто и прерађивачке индустрије 1,6 одсто. Ови подаци нам посредно говоре и како су прошли радници запослени у наведеним привредним секторима.

Главну опасност по даље кретање броја запослених је што у 2012. години може доћи до рушења пореске дисциплине, смањења могућности даљег задуживања, односно тешкоће државе у измирењу својих обавеза.

Приходи у буџет су виђени као прецењени. Садашњи степен задужености државе и предвиђена стопа раста наводе на закључак да ће у следеће три године отплате кредита бити веће од узимања нових позајмица. Повећање извоза је једини стваран начин да се ово не догоди. Како извоз зависи од конкурентности наше робе на светској пијаци то, између осталог, и за нас остаје претећа ситуација у погледу цена нафте и нафтних деривата који су неизбежни састојак сваког трошка, јер робу треба и превести до купца.

Лоша приватизација – најтежа незапосленост

Структура запослених у Србији је типична за земље у којима, из разних



узрока, недостаје много фабричких радних места. Сви ти узроци још увек нису нашли места у једној ваљаној анализи индустријског посртања Србије и довођења њене индустрије у ћорсокак. Таква анализа би умногоме олакшала посао ствараоцима економско-развојне политике да се из тог ћорсокака изађе. Узрок над узроцима је неспорно избор погрешног модела приватизације.

Павле Поповић у свом чланку „Економски ‘Магнум кримен’“ с правом тврди: „Уместо да покрену поступне реформе примерене стању и могућностима, експерти – самопрокламовани булдожери реформи су се определили за шок терапију. Начин како је изведен повратак у капитализам, произвео је велики економски и социјални злочин - Магнум кримен, а жртве су становници, привреда и држава. Последице су трајне и тешко излечиве.“ (НСПМ, 8. јануар 2012).

Од укупног броја запослених у Србији, од 1.743.411 лица, чак 30,6 одсто је запослено у јавном сектору – то чини 535.000 лица, од којих су 118.000 чиновници. Најмање је запослено у фабрикама: у производњи ради 301.452 лица, што је 17 одсто од укупног броја запослених. Истовремено, плате у јавном сектору су за трећину веће него у приватном. Због овог заиста превеликог терета приватни послодавци стално захтевају укидање непотребних агенција и реформу јавног сектора.

Укидањем 131 агенције, колико их је отворено у последњих пет година, уштеда државе била би виша од 820 милиона евра. Велике и јаке државе имају незнатан број агенција. Мишљења смо да агенције треба уништити из много разлога, а наведена уштеда је можда најмање важан разлог. У једном од претходних чланака смо на примеру ЕПС-а наговестили улогу агенција. Њихова кључна улога је одузимање власти држави као политичкој организацији. Техника се своди на то да се бројна овлашћења разних државних органа (под маском „рационализације“) одузимају од својих дотадашњих носилаца и концентришу на једном месту – у агенцији. Агенција је држава у држави, недодирљива, „експертска“ и „неутрална“.

Тако светски империјалисти добијају само једног саговорника са којим ће, пре или касније, изаћи на крај током отимачине ресурса једне државе. Што већи број агенција, то мања реал-

на политичка власт државе. Растакањем државне политичке власти губи се и главни ослонац у заштити националних интереса, међу којима је што већа запосленост становништва.

Реформа јавног сектора би, поред смањења броја запослених у јавном сектору, требало да обухвати и рационализацију и професионализацију управљања државним и јавним предузећима, као и њихову делимичну приватизацију проналажењем квалитетних купаца и стратешких партнера. Исто од Србије захтевају и страни финансијски ментори, али из других по- буда.

Међутим, практично нема квалитетних домаћих купаца делова или целих предузећа. У целој 2011. години склопљено је 14 продаја предузећа и у касу се слило 6,5 милиона евра, четири пута мање него у 2010. години. Време открива све мане и ранијих продаја. Само прошле године је раскинуто 39 уговора, од којих зависи судбина 5.100 радника.

У надлежности Агенције за приватизацију је тренутно 167 предузећа у реструктурирању. Она су заштићена од принудне наплате и за њих се траже купци и стратешки партнери. Стрпљен спасен.

Са многим страним купцима се до сада нисмо сувише прославили. „Бенетон“ је у „Нитексу“ затекао преко 620 радника, а сада их има пет. Да не помињемо како се са странцима не би могли договарати о репрограму дуга за станарину, грејање, струју - већ би са шаторима (ко их има) запосели паркове, брда и долине.

Предуслови веће запослености у Србији

Неопходно би било преиспитати систем тзв. линеарног опорезивања у коме су високопрофитабилне и нископрофитабилне гране привреде изједначене. Пореска реформа требало би да се базира на два принципа. Први је да порези буду прогресивни - ко више зарађује да плаћа не само пропорционално више, него и по вишој пореској стопи, тј. прогресивно више. Други принцип подразумева да се порез плаћа у земљи из које се контролише пословање. Усвајањем тог принципа, проблем оф-шор пословања био би највећим делом решен. Ако неко живи и ради у Србији, он онда порез мора да плаћа у Србији без обзира на то да ли је фирму регистровао на Девичанским

Острвима или на Кипру, и тамо реализовао добит.

Да овај проблем није занемарљив показују подаци Народне банке Србије. Само за првих осам месеци 2011. године фирме из Србије и огранци страних фирми су пренеле у земље са оф-шор зонама око 2,8 милијарди евра. Само са Кипра и Девичанских Острва ради 800 српских фирми. Суштина оф-шора је да се избегне плаћање разних врста пореза и да се преко „изнајмљених“ власника и директора прикрије идентитет и имовина стварних власника.

Према нашој садашњој пореској регулативи власник фирме регистрована у оф-шор зони, при њеној продаји, не плаћа порез на капиталну добит од 20 одсто. Такође, ако књижи профит у оф-шор зони, власник тамо може да исплати и дивиденду (приход од акцијског капитала) и поново избегне опорезивање од 20 одсто. Сличну улогу имају и тзв. „кастоди“ рачуни у банкама. „Хипо банка“ у Србији је „славна“ по томе.

Порески закони су такви да одговарају европским компанијама. Порез на добит је 10 одсто, тј. изузетно низак, систем пореских ослобађања и стимуланса драстично даје предност новим страним инвестицијама на рачун постојећих домаћих компанија. Уз то, режим непрекидно порески стимулише и оне гране које не би смео, попут финансијског сектора. Банке, на пример, плаћају срамно низак ефективни порез на добит.

Сви порески губици у крајњем случају не дозвољавају да се у буџету формира, а затим наменски одвоји довољно средстава за очување постојећих радних места и знатније повећање запослености у земљи.

Идеалан би био порески систем који подстиче производњу, конкурентност и извоз, запошљавање и инвестиције, не стимулише потрошњу, увоз и сиву економију, а при том штити угрожене слојеве становништва. Овакав порески систем није немогућ, али су за његово усвајање и увођење у праксу такође неопходни друштвено усаглашавање, политичка одлучност и политичка слога око најважнијих питања за опстанак нације. Важно је и следеће: ни најбољи порески закони не могу да функционишу уколико држава нема квалитетан и некорумпиран административни апарат неопходан за њихово спровођење.

Буџет ће од ове године бити закинут и за царине које би платили увозници робе из ЕУ. Србија је од 1. јануара 2012. године ушла у четврту годину примене Прелазног трговинског споразума са ЕУ, што значи да ће просечна царина на увоз робе из ЕУ износити 1,8 одсто, док ће просечна царина на увоз из осталих земаља са којима нису закључени повлашћени (за богате) споразуми бити 6,2 одсто. Осим губитка прихода од царине, за запослене ће се створити додатна опасност од губитка посла. На домаћем тржишту појавиће се још конкурентнији странци, наспрот домаћим произвођачима робе.

Већ смо рекли да је незапосленост друштвени и економски проблем број један. У Србији је то сасвим очигледно. Дугачки низ држава у свету почиње га признавати као таквог и тражити одговоре на његово умањење и разрешење. Економска наука га је предвидела као проблем број један пре најмање четврт века.

Крајње лоша структура незапослених према дужини тражења посла у Србији је додатно оптерећење за хватање у коштац са овим проблемом. Према резултатима „Анкете о радној снази“, коју је објавио Републички завод за статистику, 17,4 одсто посао тражи од четири до шест година, 24 одсто га тражи од 7 па преко 10 година, 14,4 одсто од 24 до 47 месеци. Ово практично значи да преовлађује дугорочна незапосленост са којом се теже излази на крај. Јако је мали број оних који су посао изгубили у поступку транзиције а да су га поново успели стећи.

Буџет Србије и друга средства за запошљавање у 2012.

Како је државни буџет један од основних извора средстава за спровођење мера очувања постојећих и стварање нових радних места, то је нужно да сагледамо ставке које се непосредно и посредно тичу запослености. Буџетом су предвиђени консолидовани приходи државе од 1.412 милијарди динара, док су очекивани расходи 1.564 милијарде динара. То практично значи да ће минус у републичкој каси бити 152 милијарде динара, тј. у висини од -4,25 одсто БДП-а.

Национална служба за запошљавање добила је 3,4 милијарде динара за активне мере запошљавања, наспрам 7,1 милијарди у прошлој години.

Један од најбитнијих разлога за ово

смањење је тај што је буџет „дужнички“. Практично су већ настале последице ранијег задуживања. Највећи део буџета управо је намењен повраћају главнице дугова домаћим и страним банкама (28,77 одсто). Ова ситуација нам врло сликовито појашњава како се задуживање без смисленог и штедљивог трошења претвара у опасност по даљи напредак друштва.

Агенција за страна улагања и промоцију извоза Србије (СИЕПА) планира да у 2012. години пласира око 45 милиона евра као подршку за ново запошљавање и остварење нових инвестиција. Питање је где ће тај новац завршити.

И поред великог трговинског дефицита Србије за првих 11 месеци прошле године, од 5,29 милијарди евра, уочава се благи пораст покривености увоза извозом, од 58,3 одсто прошле године до 59,4 одсто. Извоз услуга достигао је 3,4 милијарде долара, а увоз 3,3 милијарде. Србију су назвали земљом софтвера и малина. Иначе, извоз роба је у посматраном периоду износио 7,74 милијарде евра, а увоз 13 милијарди евра.

Ако имамо на уму да Србија има изузетно повољне спољнотрговинске аранжмане са Русијом, а и другима, то практично значи да она просто нема робе за извоз. Знамо да за храну увек постоје купци и да су улагања у пољопривреду релативно најмања по јединици производа. Лако је закључити да је то област која може прихватити много новозапослених.

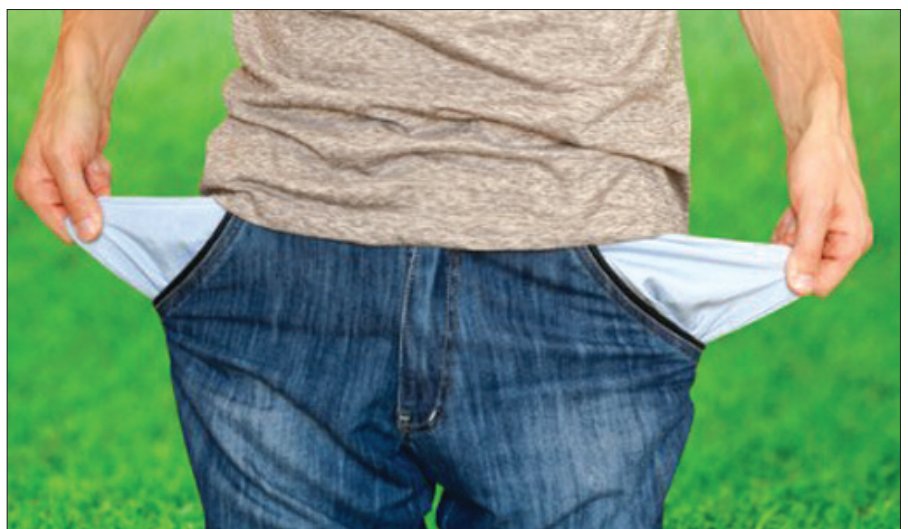
Руско тржиште је спремно да купи целокупну производњу прехранбених производа из Србије - недавно је изјавио руски амбасадор у Београду Александар Конузин на састанку Србије са

Русијом, Белорусијом, Казахстаном и Украјином у ПКС. Остали приоритетни правци сарадње су енергетика и коришћење руског кредита од 800 милиона долара за реконструкцију железничког саобраћаја у Србији. Руски кредит још увек чека целовит одговор од када је договорен пре више од годину дана.

Русија је спремна и да позајми под врло повољним условима 5 милијарди евра српским предузећима, како би се на дужи рок решио проблем неликвидности домаће привреде. Колико је ово важно у години препуној неизвесности која је пред нама, немогуће је описати. Што каже наш народ - „Нудим ти као брату“.

Национална служба запошљавања је додатна средства прибављала и из буџета локалних самоуправа, тј. општина. Улога локалних самоуправа је изузетно битна, јер осим новчаних улагања у повећање запослености то је место на коме се најбоље могу сагледати разлике између образовног профила незапослених и потреба локалне привреде. У складу са уоченим неслагањима, могу се осмислити разне мере и неновчане помоћи незапосленима. Раније смо помињали оснивање пословних инкубатора - саветодавних центара, формирање гроздова („кластера“), тј. повезивања различитих фирми у истом репродуктивном ланцу, омогућавање почетницима да лакше дођу до важних података за своје пословање, и друге мере.

У сваком случају одговорним друштвом ће се сматрати оно које је обезбедило остваривање једног од најважнијих људских права, да се живи од сопственог рада. Без огрешења о принцип „једнаких могућности“.



ММФ наредио продају Комерцијалне банке

- Србија би ускоро могла да остане без своје последње банке која послује са профитом и има значајан тржишни удео

Комерцијална банка, у којој је држава највећи појединачни власник са 42,6 одсто удела, прећи ће у руке страних акционара, и то преважно Европске банке за обнову и развој (ЕБРД) ако Влада Србије до краја ове године не уплати 110 милиона евра на име докапитализације.

Наиме, уговором из 2009. године, влада и ЕБРД договориле су се да међународна финансијска институција докапитализује Комерцијалну банку, како би она имала довољно средстава за кредитирање грађана и привреде у кризном периоду, када је претило повлачење капитала страних банака из Србије. Међутим, докапитализација је механизам којим онај власник који уплаћује додатни капитал стиче пропорционално и већи удео у власништву компаније, што се често користи како би се, рецимо, обезвредио удео осталих акционара, односно како би се смањила њихова управљачка права и гласачки потенцијал.

Управо због тога, држава се одлучком да докапитализацију препусти



ЕБРД-у свесно упустила у ризик да изгуби своје право управљања Комерцијалном банком, које тренутно, као највећи појединачни акционар, има. Када је прављен уговор о докапитализацији и ЕБРД се обавезала да у Комерцијалну банку улије 60 милиона евра, што је и урадила, договорен је и рок који ис-

тиче крајем ове године да држава Србија уплати свој удео од 110 милиона евра, како би могла да задржи тренутни проценат власништва. Да би разни акционари банке која се докапитализује задржали исти удео у власништву који су имали пре почетка трансакције, потребно је да сваки од њих „испрати“ оног који је први почео докапитализацију. Тако када ЕБРД, који има 25 одсто власништва у Комерцијалној, уплати 60 милиона евра, Србија мора да уплати 110 како би и даље имала својих 42,6 одсто.

Уколико држава пропусти да уплати новац, ЕБРД ће постати већински власник наше највеће домаће банке, пошто ће стећи удео од укупно 51,64 одсто.

Када би држава имала довољно новца за ову трансакцију, проблема не би било. Али нема.

Међународни монетарни фонд је пре неколико дана захтевао од Владе Србије да одустане од докапитализације и да се одрекне већинског власништва у тој банци, јер је буџет и без тога пренатегнут, а јавни дуг изнад дозвољене границе од 45 одсто бруто домаћег производа.





Чак је и први човек ове банке, Ивица Смолић, дакле човек чија позиција зависи од шефа главног акционара – Владе Србије, јавно изјавио да банку не треба продавати у оваквој ситуацији, када је криза велика и када се не би могла постићи одговарајућа цена, већ евентуално тек кад изгледи на економском хоризонту буду много ведрији. Он је упозорио и на оно што је свима јасно, али што власт занемарује још од времена када је смрвила четири највеће домаће банке – да у времену кризе стране банке не маре за привреду и свој капитал повлаче на безбеднија места, а да само државна банка и у таквим тренуцима као приоритет има помоћ домаћој привреди и тиме ради пре у корист грађана него само у корист свог профита.

Иако је у оваквој ситуацији лако окривити ММФ, истина је да је Влада Србије једина одговорна за насталу ситуацију, јер она је та која налоге ММФ-а послушнички испуњава. Она је још 2009. године, када је договарала докапитализацију, знала да неће моћи да у 2012. одједном исплати 110 милиона евра Комерцијалној и да је то новац који за државу попут Србије није нимало занемарљив. Али, док би се уз јак много добронамерности и попустљивости можда могло и помислити да је влада заиста рачунала на то да ће ове године однекуд ствари у Србији бити тако добре да држави неће бити ништа да поклати 100 милиона евра Комерцијалној банци, или би се у мало објективнијој процени могло тврдити да је држава у својој неспособности просто направила грешку, процењујући да економска криза неће овако дуго трајати, чињеница је да је држава заправо све време врло добро знала шта ради.

У споразуму који је она још 2009. закључила са ЕБРД-ом, а који је доспео у руке јавности, влада је сасвим јасно изразила намеру да Комерцијалну банку приватизује. Док се јавно говорило о томе да ће докапитализација наводно помоћи привредни развој и да ће влада засигурно испунити свој део договора и 2012. уплатити 110 милиона евра, чиме ће задржати актуелни удео у Комерцијалној, истина је да је иза затворених врата продаја већ практично договорена.

Због огромне јавне потрошње, смањивања капиталних инвестиција, неспособне Пореске управе и расипања прихода, спољни дуг Србије достигао



је скоро 80 одсто БДП-а, а очекује се да ће јавни дуг ове године премашити 55 одсто. У таквим околностима јасно је да не може бити никакве речи о додатним издвајањима, чак ни за тако битне ствари као што је докапитализација најуспешније државне банке.

Свесни тога, у влади су у буџет за ову годину као издатак унели и 110 милиона које би ваљало дати овој банци, очигледно рачунајући управо на то да ће им то бити замерено, па ће наводно под притиском ММФ-а просто морати да се одрекну Комерцијалне банке, која ће тако припасти ЕБРД-у. План за сада функционише беспрекорно, али само ће време показати да ли ће притисак јавности ипак бити довољан да ову банку сачува у власништву државе.

У Немањиној 11, међутим, изгледа да о томе нико не води рачуна.

Власници Комерцијалне банке

Република Србија	42,6%
ЕБРД	25%
Артио интернешенел	4,77%
Југобанка	3,69%
Европа осигурање	2,86%
Остали	21,1%

Банке у којима је држава сувласник

Поштанска штедионица	68,5%
Креди	15,2%
Чачанска	38,8%
Јубмес	21,2%
Агробанка	20,1%
Привредна	19,4%
Српска	96,5%

Дотрајала механизација умањује приносе у пољопривреди и до 20 одсто

Мањи порез спас за пољопривреду

Пише: Владимир Мишковић



Око 70 одсто територије Србије, или 5.734.000 хектара, обухвата пољопривредно земљиште. Оно се, према подацима надлежног министарства, обрађује

са 425.000 троосовинских трактора, 261.000 једноосовинских трактора, 25.000 комбајна и више од три милиона прикључних машина. Просечна старост трактора се процењује на 18 година, а комбајна на 15 година. Са таквим стањем пољопривредне механизације, Србију је ове године, у време јесење сетве, задесила дуготрајна суша. Због дугогодишњег неулагања у пољопривредну механизацију, показало се да она, не само да је застарела, већ није прилагођена ни савременој производњи. Зато је јесења сетва у Србији због суше била толико отежана, да се остарела механизација често ломила при сетви, а застарели плугови нису имали одговарајуће додатке на плужним даскама, потребне у време суше.

Симеун Раковић, пољопривредник из околине Чачка, ове године је, у јесењој сетви, пшеницом засејао осам хектара, али ће му због суше род бити значајно умањен. Симеун поседује два трактора и житни комбајн старости преко 30 година, док је старост прикључне механизације, плугова, сејачица, балирки, како каже, још и већа.

– Нисам био у могућности да више улажем у пољопривредну механизацију из материјалних разлога. Ту ми слим на небригу државе, необезбеђен пласман пољопривредних производа, ниске цене пољопривредних производа, недовољне субвенције за производњу, неповољне кредите, итд. Сви пољопривредници су по том питању у сличним проблемима – објашњава Симеун.

Он додаје да је проблем и у томе што власт субвенциониса куповину

нове пољопривредне механизације, али пољопривредници за то тренутно немају могућности, већ набављају половну механизацију из увоза. Симеун сматра да држава треба издвајати за субвенције у складу са потребама пољопривредника, а да је ово што је до сада субвенционисано, гориво, семе и вештачко ђубриво – мало и недовољно.

– Субвенције по хектару земљишта за ову годину ми још нису исплатили и чујем да и код других пољопривредника иде тешко. Механизација се у последње време увози из Француске и углавном је у лошем стању, стара преко 30 година, али нама користи, јер за боље не знамо – прича Симеун.

Он истиче да су пољопривредници ове године, због суше, имали проблема да узору земљиште, јер су били потребни прикључци које не поседују.

Пољопривредници у Шумадији, објашњава Симеун, углавном купе један прикључак и користе га у свим временским условима, јер немају средстава за куповину више различитих плугова за различите временске услове.

– Дотрајала механизација утиче и на принос, јер не стижемо благовремено да засејемо, и онда све касни. Биљка тражи своје. Ако немате добру механизацију, не стижете на време. Приноси су због тога мањи и до 20 одсто – констатује Симеун Раковић.

У овогодишњој јесењој сетви је био кратак временски рок за оптималну сетву пшенице. Било је потребно припремити земљиште и узорати, поготово ако се сеје тамо где је претходно био кукуруз, а обично се тако ради у Шумадији, због плодореда. Ту квалитет механизације долази до изражаја. Стање је алармантно, каже Симеун.

– Пољопривредници из Србије су неконкурентни у односу на пољопривреднике из окружења. Из Европске уније поготово, јер они имају много веће државне субвенције. Ове године су утростручили извозне таксе за камионе, па је извоз воћа за Руску Федерацију због тога готово стао. Држава уместо да олакшава, она отежава пољопривредницима. Власт очигледно покушава да одржи социјални мир у земљи што јефтинијим пољопривредним производима – закључује пољопривредник Симеун Раковић.

Српска индустрија пољопривредне механизације у колапсу

Посланичка група СРС у Скупштини Србије, као меру заштите и подстицаја пољопривредним произвођачима, затражила је смањење ПДВ-а за пољопривредну механизацију домаће производње са 18 на 8 одсто, јер је пословање произвођача пољопривредних машина у Србији последњих година у колапсу. Низак пласман производа, висок спољнотрговински дефицит, недостатак сопствених обртних средстава за припрему производње, немогућност добијања кредита, проблем ликвидности, дуги рокови сертификације производа, мала искоришћеност капацитета и високи трошкови производње су само неки од проблема. Физички обим производње у сектору производње машина за пољопривреду у Србији 2010. години је опао у односу на 2009. годину за 19,7 одсто. У том периоду укупна вредност спољнотрговинске размене произвођача машина за пољопривреду била је 136,4 милиона долара, од чега је извоз занемарљивих 29,1 милион, а увоз огромних 107,3 милиона америчких долара. Покривеност увоза извозом била је зато свега 27,1 одсто, а спољнотрговински дефицит чак 78,2 милиона долара. Сличне тенденције настављене су и у 2011. години. Произвођачи пољопривредних машина у Србији зато запошљавају свега 2.843 радника у 86 привредних друштва

Како се режимска Пореска управа отворено спрда са грађанима Србије

Фризирани списак дужника

• Списак од 300 дужника, ако се уопште и може назвати списком, не сигнализира крупне зверке које су приватизовале и опустошиле Србију, попут Бека, Мишковића и других сивих еминенција ове владе организованих у клуб „Привредник“ са Дедиња

Пише: Иван Нинић



Фамозни списак од 300 највећих пореских дужника у Србији, у категорији од по 100 предузећа, предузетника и физичких лица, угледао је светлост дана, и

то баш симболично на Бадњи дан 6. јануара. Овакав гест Пореске управе последица је претходних измена и допуна Закона о пореском поступку и пореској администрацији који је Народна скупштина усвојила 29. децембра 2011. године. Годинама уназад поједини посланици опозиције, али и медији, тражили су, што кроз институт посланичког питања, што кроз институт приступа информацијама од јавног значаја да се обелодани износ дуга са именима нередовних платиша пореза. Уз позивање на веома рестриктивне одредбе доскорашњег закон о пореском поступку и пореској администрацији, који је прописивао да су подаци о пореским обвезницима „службена тајна“, Влада Србије и Пореска управа Министарства финансија ускраћивали су ове информације.

Кроз диспозитиве својих решења, кроз ауторске чланке и јавне наступе, у више наврата Повереник за информације упозоравао је Владу Србије да постоји законски основ за обелодањивање имена пореских дужника. Без обзира што је Закон о слободном приступу информацијама од јавног значаја, још од свог доношења 2004. године, као *lex specialis* „отварао“ врата Пореске управе, кабинет Мирка Цветковића се искључиво позивао на рестриктивне одредбе лошег системског закона. У међувремену, притисак јавности постајао је све јачи и кулминирао је недавним новчаним кажњавањем Пореске управе од стране Повереника. Демократе су схватиле да им предизборно таласање не иде на руку, извршено је „интерно“ консултовање унутар ДС-а и коначно је пала одлука да се списак обелодани. Потпуно логичан след догађаја, јер претходно фризирани подаци никако не могу да штете пробраним тајкунима код којих је та странка „на инфузији“.

Можемо, а не морамо

У члану 7. постојећег закона додат је нови став који гласи: „Пореска упра-

ва може квартално, са пресеком стања на последњи дан у последњем месецу квартала, да на веб-сајту Пореске управе објави обавештење о износу пореског дуга свих пореских обвезника, чиме обавеза чувања службене тајне није повређена“. Дакле, демократе су прописале алтернативну правну норму (може а не мора) само да би декларативно показали да се у правно „уређеној“ држави ништа не препушта случају и да је влада чврсто опредељена да сваки потез заснује искључиво на закону. „Да смо објавили списак пре него што је измена закона ступила на снагу, то би било кривично дело“, тврди директор Пореске управе Драгутин Радосављевић. Наравно да су ове речи Радосављевића неутемељене са аспекта права на доступност информација и срачунате на налажење оправдања зашто нешто што је логички исправно и друштвено пожељно није урађено протеклих година.

Уколико се пажљиво анализирају све три листе од по 100 пореских дужника, лако се закључује да је режим Бориса Тадића у ствари, по ко зна који пут, обмануо јавност у Србији, извргао руглу и спрдњи материју пореске политике и јасно поручио да је кабинет са Андрићевог венца неприкосновен у креативним манипулацијама. Прво, правних лица, предузетника и грађана који су евидентирани као порески дужници има око 50.000, па је тако обелодањена бројка од 300 дужника симболичног карактера. Друго, требало је објавити списак активних дужника који тренутно послују на тржишту а не измирују пореске обвезе према држави. Треће, на листи од 100 предузећа, чак 87 дужника је у стечају, реструктурирању или је обрисано из регистра, док свега 13 дужника и даље активно послује. Исти је случај и са предузетницима међу којима активно послује свега 20 њих, док је статус преосталих 80 споран. Дакле, свега 33 привредна друштва и предузетника, од 200 обелодањених дужника, данас несметано обавља своју делатност.



Пробрани дужници

Када новинари питају директора Пореске управе зашто није објављен цели списак, он на то одговара: „Пореска управа има могућност да објави цели списак, али то није наша законска обавеза“!? Како квалификовати речи Драгутина Радосављевића? Није ли ово спрдња са грађанима Србије, демонстрација силе извршне власти и најобичнија симулација некакве квазитранспарентности? Уз то још Радосављевић каже да се „није обрвао“ објављивањем комичних и скандалозних спискова и додаје: „Пореска управа ће свака три месеца објављивати по 100 пореских дужника појединаца, предузетника и привредних друштава“!? Ово намеће могући закључак да ће неко из централе ДС-а бити задужен да непослушним тајкунима и миљеницима режима благовремено анализира да се на свака три месеца њихових 300 имена може наћи на стубу срама. Значи ли то да ће можда репрограм или отпис дуга, односно брисање са потенцијалне тзв. „листе срама“ бити могуће уз давање провизије за партију или за добошара из партије!? Ко каже да овакав сценарио у данашњој Србији није могућ?!

Списак од 300 дужника, ако се уопште и може назвати списком, не сигнализира крупне зверке које су приватизовале и опустошиле Србију попут Бека, Мишковића и других сивих емијенција ове владе, организованих у клуб „Привредник“ са Дедиња. „Ми смо најквалитетнија управа у органу државне управе. И наравно да ништа не радимо на брзину. Управо реакције на списак говоре да је списак реалан, објективан, да није политички обојен, да није нико стављен у заштиту“, каже директор Пореске управе Драгутин Радосављевић. Притом је, одмах по објављивању списка, готово већина прозваних демантовала и оспорила приказана дуговања према држави. Списак не само да је изазвао општу пародију, него је сам по себи непоуздан, јер јавност и медији немају механизме којима би се утврдило да ли је било који порески дужник пре објављивања тенденциозно обрисан са неког места на листи!?

Много се извињавамо

„Топ четири“ дужника су банке које су у стечају и које као такве данас постоје само на папиру, а реч је о Беобанци (24 милијарде), Инвест банци (18

милијарди), Астра банци (15 милијарди) и Београдској банци (13 милијарди). На петом месту по неплаћеним порезу је ЈП за подземну експлоатацију угља „Ресавица“ (7,5 милијарди), у коме се зараде запосленима исплаћују из субвенција Владе Србије, док је на шестом месту гигант „Сартид“ (5,5 милијарди), који је Влада ДОС-а за багателу поклонила Американцима. Од познатијих дужника на листи нашли су се: „Ваљевска пивара“, „Јагодинска пивара“, „ГСП Београд“, „Симпо“, „Мостоградња“, „Борба“, „Верано моторс“, „Србијашуме“, „ИМР“, РТБ Бор, „Застава камиони“, „Ласта Београд“, „Трајал“, „Застава оружје“, „Слобода“, КМГ „Трудбеник“, „Крушик“... Међу дужницима је и предузеће бизнисмена из Суботице Војина Ђорђевића, име човека из света спорта Ратка Буторовића, бивше министарке Маргит Савовић, секретара за животну средину града Београда Горана Тривана...

Најбржи и медијски најзаступљенији деманти о постојању пореског дуга од 1,8 милијарди динара стигао је од градоначелника Београда Драгана Ђиласа, који је саопштио да је Београд регулисао на време све своје обавезе. Ђилас се драматично увредио па је, сем брисања са листе дужника, од свог партијског саборца и првог човека Пореске управе затражио јавно извињење, уз претњу да ће у супротном затражити његову смену. „Признајемо грешку и ту грешку смо исправили. Упућујем овом приликом извињење градској управи“, усплахилено је за РТС истога дана изјавио Драгутин Радосављевић, а то су даље дистрибуирали сви „слободни“ медији. Чини се да је мало недостајало да силни Ђилас саборцу Радосављевићу због кобне грешке „одрубим“ главу. А то би уједно и другима служило за пример, да једном засвагда науче лекцију о томе ко је најјачи у Србији и партији, али и то ко је будући лидер партије. Само пуком срећом директор Пореске управе избегао је „сечу кнезова“, након чега је Ђилас почео да оштри сабљу изнад главе државног ревизора Радослава Сретеновића.

Отписати камате!?

Поједини дужници заговарају тезу да држави не дугују ништа, неки пак тврде да су у процесу реструктурирања, док поједини кажу да обавезу измирења преузме нови власник када се оконча приватизација. Овакви случа-

јеви, како сада тако и убудуће, намећу питање да ли ће због грешака и брљотина Пореске управе на крају штету платити поново грађани Србије?! „Ми апсолутно стојимо иза објављених података. Не кажем да је могуће да се у толиком броју поткраде нека грешка, али се она мери промилима. Дакле, спискови су тачни, порески дужници су се препознали и већ се јављају“, каже државни секретар Министарства финансија Миодраг Ђидић. Он објашњава да камате чине више од половине дуга и предлаже да се оне отпишу несавесним обвезницима.

„Нека будућа влада може да размисли о оваквом још једном потезу, да би пробали да релаксирамо и привреду, али и Пореску управу, од дугова који можда тешко могу да се наплате, а ако се отпишу камате, то би можда била инјекција многим предузећима да преживе ово тешко време и постану солвентна“, отворено каже Ђидић, иначе функционер ДС-а. Дакле, Ђидићев предлог би се буквално могао схватити као предизборно улагивање тајкунима и гробарима српске привреде који су лични луксуз стекли преко грбаче радника и државе. Минули период је показао да ДС нема никакав концепт реформе пореске политике који би обухватао сузбијање сиве економије, бољу контролу, односно наплату пореза и строжу казнену политику. Уосталом, Драгутин Радосављевић је само политичка фигура у Пореској управи Србије и са те позиције је обавезан да спроводи директиве и политику ДС-а. Намеће се питање да ли било где у уређеној држави у свету име директора Пореске управе може да се нађе на списку донатора владајуће странке, као што је то случај Радосављевића и ДС-а.



Немачка: Пуна независност Косова до краја године

Немачки и француски амбасадори у Приштини су најавили да ће се канцеларија Питера Фејта затворити и без интеграције севера Косова, како би Косово до краја године добило пуну независност. Фејтова канцеларија је, према плану Мартија Ахтисарија, надгледала изградњу „косовских независних институција“, па се Фејт успротивио затварању канцеларије, јер „Приштина још није узела пуну контролу над севером“. Међутим, Немачка и Француска намеравају да Косово пошто-пото прогласе пуном државом, тим пре што има много показатеља да се у међународним круговима и у Београду разговара о подели. Фејт је одбацио поделу јер Ахтисаријев план подразумева независност целог Косова, али су немачки и француски амбасадори у Приштини изјавили да се надзирање може завршити и без спровођења Ахтисаријевог плана на северу. Штавише, немачки амбасадор Ернст Рајхл је констатовао да је проблем севера немогуће решити током 2012.



Широм Србије хара бела смрт, држава неспособна да помогне

Мразеви и нови снег у Србији одсекли су од света 6.500 домаћинстава са 11.500 чланова, а шесторо људи је изгубило живот у првих неколико дана вејавице. Због последица елементарне непогоде, снежних падавина и хладног времена, ванредна ситуација је била проглашена у 23 општине у Србији. Скоро 7.000 ђака данима не иде у школу због изузетно ниских температура и леденог таласа, а нарочито је критична ситуација на подручју нишке школске управе и Новог Пазара. Сјеница је потпуно окована ледом, у Црној Трави око 50 домаћинстава нема струју, а таквих проблема има и у Бајиној Башти. Широм Србије је отежано снабдевање храном и лековима, има много сметњи у испоруци електричне енергије и достављању пијаће воде. Колапс је био и у Београду, где због снежних наноса линије градског превоза нису функционисале, а неке су биле и привремено укинуте. У чишћењу снега и леда учествовали су Војска Србије, Центар за ванредне ситуације, МУП и ватрогасци. Али, како нису успели да се изборе са снежном стихијом, надлежни су позвали грађане да се укључе у уклањање снега и спасилачке акције.

Албанци у Македонији пале православне манастир

У југозападном делу Македоније, насељеном претежно Албанцима, настављају се скрнављења и паљења цркава и манастира, а полиција не успева да уђе у траг починиоцима. Последњи случај у низу је подметање пожара у Речици, где је у ватри изгорео део зида манастира Светог Ђорђа. Инцидент се догодио 31. јануара, а претходило му је подметање пожара у струшком селу Лабиништа. Тада је био запаљен део цркве. У оба случаја пожар је брзо локализован, а за починиоцима се трага.

Где је потрошено 100 милиона евра?

Само ове године, из буџета је издвојено око 100 милиона евра за бројне „пројекте од јавног интереса“, у разним областима, почев од социјалне заштите, људских и мањинских права до заштите животне средине или културе. Спорно је, међутим, што се не зна како је новац заиста и потрошен! Систем функционише овако: влада распише конкурс, јаве се удружења, влада пробере коме ће дати средства, и од тренутка када удружењима новац легне на рачун, нико више нема контролу да ли су те паре потрошене у сврхе у које би требало.

Према Закону о удружењима, који је власт донела пре годину дана, од разних НВО-а уопште није тражено да покажу на шта су потрошиле паре грађана Србије, али, што је још горе, није био регулисан ни критеријум по коме су удружења добијала новац.

То што се влада хвали како је донела уредбу којом ће увести контролу, само је лицемерство на крају мандата!



Никад мање запослених

У Србији је стопа незапослености достигла историјски минимум, а у последњој деценији досовске власти без посла је остало скоро пола милиона радника! Према подацима Привредне коморе Србије, плату прима свега 1.743.411 радника. Међутим, од тог броја, сваки трећи не добија редовно плату, а закашњења се мере и годинама! Надлежна министарства не предузимају ништа тим поводом, а председник Тадић најављује да ће следеће две године бити још горе! У Привредној комори Србије оцењују да се стање може променити једино ако се унапреди сарадња са тржиштима као што је руско.

Кула и Врбас уводе тзв. црногорски језик?

Министарство за мањинска права затражило је од локалних власти Куле и Врбаса да се изјасне о оптужбама Црногорске партије да „годину и по дана игноришу захтев да се црногорски уведе као службени језик“. У Црногорској партији кажу да ће им, после формирања националног савета, следећи задатак бити увођење црногорског језика у школство. Црногорски језик у Србији се изучава једино факултативно у организацији Удружења „Крсташ“, у оквиру школе „Црна Гора моја постојбина“ у Ловћенцу. Предавачи у школи држе наставу о разликама између српског и тзв. црногорског језика.



Ћирилица постаје „папрена“

Ако неки грађанин Србије, Русије, Македоније или Црне Горе пожели да откуца СМС поруку на ћирилици, за то мора да плати чак троструко више него да је исто електронско писмо писао на латиници! Због оваквог монополског и дискриминаторског политиканства великих произвођача мобилних телефона побунила се јавност у Србији, нарочито око новогодишњих празника. Негодовање је отишло толико далеко да је руска амбасада у Србији, после писања српских медија, тражила од Федералне антимонополске службе РФ да испита који су разлози за дискриминацију ћирилице. Руски оператери су потом разјаснили да се за различите језике користе различита кодирања, а за руски и српски је одређено тзв. 16-битно кодирање. То значи да су творци мобилних оператера одлучили да ћирилични СМС у једној поруци може да има словних знакова duplo мање него латинични, за који се користи 7-битно кодирање. Оно што латиницом напишемо у једној поруци, ћирилицом куцамо и плаћамо у две! Тако латиница постаје све популарнија међу омладином, упозорава статистика!



Богати лакше до станова

Влада Србије одлучила је да уредбом измени критеријум за добијање субвенција за куповину првог стана, али не тако да омогући сиромашнијим грађанима да обезбеде кров над главом, већ богатијима. Наиме, сада ће кредитна граница бити подигнута да би породице које имају месечна примања до 150 000 динара могле да купе некретнине.

Влада је предвидела и да се учешће у позајмици преполови да уместо 10 одсто износи 5 одсто кредита. Суштински, влада је на овај начин помогла само онај мали слој друштва у коме брачни парови зарађују више од три просечне српске плате! А народу је то покушала да представи као помоћ да би кров над главом био доступнији широј популацији.

Американци уринирају по својим жртвама, Британци снимају како силују децу!

Да нема краја окупаторским бестијалностима америчке и британске војске доказује стравичан извештај светских медија о два догађаја у Авганистану. Наиме, Британци су снимили одвојено силовање једног дечака и девојчице старих око десет година, а затим су се видео снимцима похвалили код колега који су их пријавили. Злочинци нису именовани, али је британски „Сан“ објавио да је реч о нареднику и редову из Борбене групе „Мерсијан“.

Нешто пре тога, свет је запрепастио видео снимак групе америчких marinaца који су се снимали док су уринирали по мртвим телима талибана и збијали шале. Један од marinaца се јасно чује како каже „добар дан, друже“, пре него што се над њим олакшао!



Гориво поскупело, сад ће и све остало

Гориво на пумпама у Србији од 17. јануара је поново скупље, и то за један динар до три динара по литру. Трговци су зато, по устаљеном обичају, најавили поскупљења практично све остале робе широке потрошње, почев од месних прерађевина, смрзнутог воћа и поврћа, алкохолних пића, инстант кафе, па чак и кућне хемије. Од почетка јануара су поскупеле цигарете, слаткиши, мед, конзервирана храна и прерађевине од воћа и поврћа.

Карађорђевићи малтретирају запослене на Белом двору
о трошку српских пореских обвезника

Држава финансира тортуру над радницима

- *Иза врата Белог двора, Катарина Карађорђевић и њено лично обезбеђење шиканирају, понижавају и батинају бедно плаћене раднике. Овако бахато понашање и повлаштен живот Карађорђевића у прелепом двору, одлуком режима Бориса Тадића, иду на рачун пореских обвезника од којих већина живи у највећој беди и сиромаштву*

Пише: Владимир Мишковић



Некадашњи асистент за односе с јавношћу породице Карађорђевић, Гордана Ђосић, посведочила је недавно у медијима да је током осам месеци рада на Белом двору, од априла до децембра 2011. године, у више наврата била злостављана, а на крају и претучена. После тога јавило се још неколико бивших радника Белог двора који су били шиканирани, понижавани и малтретирани, а у јавност су поново испливале информације о десетинама милиона динара колико држава годишње потроши на одржавање Белог двора и његових станара, Александра и Катарине Карађорђевић. И све то не би било ништа необично, јер се слични скандали и афере европских владарских породица, попут Велике Британије, Шведске или Кнежевине Монако, редовно појављују у медијима, да Србија по облику владавине заправо није монархија, него република.

Власт ДОС-а, чије је инсталирање у Србији Александар Карађорђевић свесрдно подржао, омогућила му је 2001. године, да се настани на 135 хектара репрезентативног Дворског комплекса на Дедињу, који од 2010. године има статус културног добра, а осим Белог двора укључује и стари, Краљевски двор. Колико су и данас блиске везе режима и Александра Карађорђевића говори и податак да је актуелни министар културе, информисања и информационог друштва, Предраг Марковић, један од чланова тзв. „Крунског савета“ Александра Карађорђевића. На одржавање велелепног

здања и издржавање његових станара, Александра и Катарине Карађорђевић, као и њиховог многобројног персонала, држава је од 2005. године до данас потрошила укупно 475 милиона динара. Тако је Министарство културе на рачун Фонда „Краљевски двор“ Александра и Катарине Карађорђевић у 2005. години уплатило укупно 120.000.000 динара, 2006. године „краљевска апанажа“ је повећана на 135.000.000 динара, 2007. године смањена на 90.000.000 динара, 2008. године „скресана“ на 20.000.000 динара, 2009. године повећана на 30.000.000 динара, док је у 2010. и 2011. години за трошкове Карађорђевића држава издвојила по 40.000.000 динара. Иако је Александар Карађорђевић недавно изјавио како све своје трошкове плаћа сам, ревизорски извештај за 2009. годину је недвосмислено потврдио да највећи део новца, намењен Дворском комплексу, не одлази на његово одржавање, већ на прилично луксузан живот особе која

се у Републици Србији представља као „престолонаследник“ или „његово краљевско височанство“.

У детаљном извештају Државне ревизорске институције се наводи да су српски порески обвезници у 2009. години платили трошкове капиталног одржавања Дворског комплекса 2.296.000 динара, сталне комуналне трошкове 3.038.000 динара, трошкове канцеларијског материјала 341.000 динара, претплату на стручне часописе и штампу 57.000 динара, трошкове поштанских услуга 136.000 динара, трошкове банкарске провизије 18.000 динара, разне таксе 21.000 динара, трошкове транспорта 101.000 динара, а расходе за запослене, услуге по уговору, административне, стручне услуге, услуге за домаћинство и угоститељство, репрезентацију, остале опште услуге чак 20.727.000 динара!!! Ту су и трошкови одржавања телефонске централе и телефона 132.000 динара, трошкови набавке и одржавања компјутерске опреме и програма



424.000 динара, трошкови одржавања возног парка 466.000 динара, трошкови енергената 911.000 динара, трошкови набавке баштенске опреме и одржавања парка 519.000 динара и трошкови текућег одржавања зграда у комплексу 813.000 динара. Укупно 30 милиона динара.

Из ревизорског извештаја се види да је чак 20.727.000 динара потрошено на расходе за запослене, услуге по уговору, административне, стручне услуге, услуге за домаћинство, угостиљство и репрезентацију, што у највећој мери представља трошкове станара Белог двора – Александра и Катарине Карађорђевић. Наравно, и остали трошкови би били знатно мањи да се Дворски комплекс користи само као музеј, а не и као објекат за становање Александра и Катарине Карађорђевић. Тиме не само да је демантована изјава Александра Карађорђевића да сам плаћа своје трошкове, већ и недавна изјава бившег потпредседника Владе Србије и функционера владајуће Демократске странке Божидара Ђелића, који је изјавио како би „трошкови Белог двора постојали и да је празан“. Постојали би, али би били много мањи.

Да се новац српских пореских обвезника, који се издваја за одржавање Белог двора, пре свега троши на Александра и Катарину Карађорђевић, потврдио је у изјави медијима и историчар династије Карађорђевић Миодраг Јанковић, који истиче да се на поправци Дворског комплекса годинама ништа није урадило, али да је зато активирана дворска кухиња, да се плаћа послуга и организују пријеме. Он је констатовао да се Катарина Карађорђевић према људима заиста понаша арогантно, а да се страни амбасадори жале како им Карађорђевићи стално траже новац, правдајући то некаким хуманитарним акцијама, које још нико није истражио, тако да све личи на циркус, закључио је Јанковић.

А циркус је права реч када се анализира боравак Александра и Катарине Карађорђевић у Дворском комплексу на Дедињу од 2001. године до данас. Од када је Александар Карађорђевић, капетан британске војске који за 11 година живота у Србији никако да савлада српски језик, „добила кључ од своја куца“, медији у Србији не престају да се баве породичним договорштинама Карађорђевића.

Међу њима се издваја избацавање из Белог двора рођаке Александра Ка-

рађорђевића и ћерке кнеза Павла Јелисавете Карађорђевић, 2001. године, којој је до данас забрањен улаз, иако је Дворски комплекс дат на кориштење целој породици Карађорђевић.

У свом политичком деловању Александар Карађорђевић, познат у јавности као Аца Гица, привукао је пажњу подршком хапшењу и предаји српских хероја Радована Караџића и Ратка Младића Хашком трибуналу, залагањем за улазак Србије у Европску унију и организовањем пријема за амбасадоре НАТО земаља са гостима

попут Соње Бисерко, Наташе Кандић или Борке Павићевић. У јавним наступима Александар Карађорђевић се истакао прошле године, током обележавања великог српског празника Видовдана на Газиместану, када је у говору, на прилично лошем српском језику, омладини која је узвикивала име српског хероја Ратка Младића са говорнице „краљевски достојанствено“ узвратио гласним „Боооо“. Тај снимак је касније постао један од хитова на друштвеној мрежи „Јутјуб“.



Катарина Карађорђевић: Гордана, издала си монархију
Некадашњи асистент за односе с јавношћу Александра и Катарине Карађорђевић Гордана Ђосић, после осам месеци шиканирања и понижавања на Белом двору, које више није могла да поднесе дала је отказ. Када је дошла у Бели двор да преузме радну књижицу, пресрео ју је М. Р, члан личног обезбеђења Катарине Карађорђевић, којег у потпуности финансира држава. Према Горданиним речима, почео је да ју гура и вуче за рамена, покушавајући да ју избаци напоље, док је она плакала и запомагала. Она је случај пријавила полицији, а поднеће због тога и приватну тужбу. Иначе, када се Гордана запослила на Двору, речено јој је да се не замера Катарини Карађорђевић и њој блиским људима, јер је она жена без скрупула и неприкосновени владар на Двору, у држави која није монархистичка, док је Александар марионета која се ни за шта не пита.

По речима Горданиног оца Звонимира, она је месецима долазила уплакана са посла, остајала да ради прековремено и викендом, а месечна плата јој је била свега 20.000 динара. Гордана се жалила да је психички малтретирају и претурају по стварима и сада је пресрећна што не ради на Двору, иако су јој говорили да је то част. Иако из Белог двора тврде како је Гордана измислила тортуру коју је доживела, непосредно после објављивања њене исповести Гордану је позвала Катарина Карађорђевић, запретила јој да прича за новине може само да јој нашкоди, да добро размисли шта из тога може да проистекне, и да је „издала монархију“. Коју монархију, то зна само Катарина Карађорђевић.



Еколошка задруга, демократска зарада

Пише: Саша Сантовац



Према подацима покрајинског Фонда за пружање помоћи избеглим, прогнаним и расељеним лицима, прошло - годишњи Светски дан избеглица са тим статусом на територији АП Војводине је дочекало 37.000 људи, а њих више од 12.000 се води као интерно расељена лица са Косова и Метохије. Од 260.000 лица која су по попису из 1996. године боравила на територији АП Војводине, њих око 120.000 добило је статус држављанина Републике Србије, али практично, сем формално другачијег положаја, они и даље са осталим прогнаним лицима деле исту судбину што се тиче услова за живот, нерешених материјалних, стамбених проблема, питања запослења и слично.

Чињеница је да је за тако велики проблем као што је овај уложено мало труда и још мање материјалних средстава од стране републичких и покрајинских органа, а и од стране локалних

самоуправа. Али исто тако чињеница је да и одређени појединци из власти, користећи несрећу ових људи, под изговором хуманости себи обезбеђују материјалну корист.

Домаће медије преправила је почетком лета вест да је Град Зрењанин потписао Меморандум о разумевању са Високим комесаријатом за избеглице (УНХЦР) и покрајинским Фондом за



пружање помоћи избеглим, прогнаним и расељеним лицима којим су дефинисани оквири за сарадњу на реализацији пројекта Еколошка задруга „Зрењанинка“. Ова задруга би требало да се бави прикупљањем и пресовањем ПВЦ пластике и у њој би била запослена избегла и прогнана лица. На основу увида у Меморандум о разумевању, који је потписан, јасно се види да ће трошкове сносити сва три потписника уговора. Према изјави директора „Зрењанинке“, Град Зрењанин је уступио халу, тј. платиће закуп хале бившег „Тегума“ и канцеларију у самом центру града, а УНХЦР и Покрајински фонд треба да обезбеде пресу

ћеним капиталом од 108.900 динара, или 1.089.000 динара укупно. Међу тим „хуманитарцима“ налазе се, бар зрењанинској јавности, многи одавно познати кадрови појединих странака. Славко Родић, члан Градског већа Града Зрењанина, до колективног преласка функционера и одборника Г 17 у ДС функционер ове странке, а сада наравно Демократске странке. Перо Кнежевић, в.д. директора Националне службе за запошљавање, филијале Зрењанин, као и Габријела Лоди, супруга републичког посланика Демократске странке. Такође је интересантно да захтев за регистрацију „Зрењанинке“ подноси, али у својству приватног ли-

лежи „хуманост“ појединаца, јер према речима директора Александра Зиројевића, који је и син једног од власника, Милана Зиројевића, потражња за балираном ПЕТ амбалажом је толика да би се и десет пута већа количина продала. Потпуно је нејасно како онда, ако Задруга тако добро послује и самим тим остварује профит а уговором дефинисано да ће плате радника обезбедити УНХЦР и Покрајински фонд, радницима нису исплаћене све зараде у протеклој години. Где је завршио новац који је прослеђен и који је зарађен!?

Ако се мало вратимо на правне оквири, поставља се питање зашто Град Зрењанин није ускладио своје одлуке како би омогућио да ова задруга легално прикупља ПЕТ амбалажу. И сада када се види власничка структура, јасно је што се од Скупштине није тражено да промени одлуку о одржавању комуналне хигијене која је донета 24. 11. 2008. године, а која предвиђа да само јавно предузеће организовано износи смеће.

Под плаштом хуманости неколицине запослених, пробраним појединцима без икаквих трошкова уступа се потпуно разрађена фирма која може да оствари енормне зараде. Оно што се из евиденције АПР не може видети то је да су средства која су распоређена као појединачни оснивачки улог, у износу од 108.900 динара, а укупно 1.089.000 динара, у ствари средства која су добијена од УНХЦР-а и Покрајинског фонда. Интересантно је и то да се уговором предвиђа да се након престанка финансирања Задруга припоји Јавном комуналном предузећу, а у плановима „Зрењанинке“ да самостално наступа и да сировину прибавља од Јавног предузећа. Овакав тип задруге основан је и у Кикинди само са много мањим оснивачким улогом оснивача. Након финансирањем периода дошло је до утапања опремљене задруга у страну фирму која врши услуге изношења смећа, која је заузврат запослила 4 радника избегличке популације.

Више је него очигледно да се без злоупотреба могло решити запошљавање много већег броја прогнаних лица, да демократе нису ствари преузеле у своје руке. Све ово јасно указује да иза ових акција на приоритетном месту не стоји брига за избеглим и прогнаним лицима и решавање њиховог тешког положаја, већ прилика и могућност појединаца блиских власти да остваре личну корист.



за балирање ПЕТ амбалаже, теренско возило за прикупљање отпада, 100 контејнера за ПЕТ амбалажу који се распоређују по самом граду. Такође, за Еколошку задругу „Зрењанинка“ обезбеђена су средства за исплату плата за 11 запослених до краја 2011. године, као и средства за покриће трошкова одржавања и опреме за запослене, те пропагандни материјал за промовисање пројекта и еколошке свести.

Партијска задруга

Да ова бајковита прича има и другу страну, нигде се не открива. О чему се ради? Увидом у АПР (Агенција за привредне регистре) може се видети да је „Зрењанинка“ регистрована 13. јула 2011. године и да задругу, илити власнике исте, чини десет приватних лица са подједнаким појединачним упла-

ца, поменути члан Градског већа Славко Родић и притом сам сноси трошкове регистрације. Зар није чудно да се у уговору који је потписан од стране УНХЦР, Покрајинског фонда и Града Зрењанина нигде не наводи власничка структура ове задруге? Очигледно да је то део који је треба да остане недоступан јавности!

Где је завршио новац

Радници плаћени до краја 2011. године, од Националне службе, средства за пријем приправника, целокупна опрема за прикупљање и балирање, разграната мрежа контејнера и потпуно бесплатно прикупљање врло атрактивне сировине као што је ПЕТ амбалажа, оставља оснивачима само да остваре профит сходно свом уделу у власништву задруге. И ту очигледно

Поскупели рачуни за струју, јер је ЕПС продужио обрачунски период за 10 дана

У јануару струја скупља 30 одсто!

- У Електропривреди Србије се лукаво досетили како да повећају цену струје за 30 одсто, а да она званично остане иста

Пише: Владимир Мишковић



После великих трошкова за празнике, за већину грађана Србије јануар је најдужи месец у години. Просечна српска породица чак 60 одсто зараде троши на храну и режије за становање, па се у јануару сви сналазе како би покрили „рупу“ у буџету и лакше дочекали следећу плату – од минуса на рачунима и куповина на рате до све ређих дознака од рођака из иностранства. Зато је велики број грађана био огорчен када је утврдио да су ионако високи децембарски рачуни за струју додатно увећани за, у просеку, 30 одсто, јер је Електропривреда Србије продужила обрачунски период са 30 на 40 дана. Поставља се питање зашто је ЕПС одлучила да лукаво казни грађане вишим рачунима за струју у јануару, и да ли овакве, повремене пљачке грађана рачунима за струју, поред оних редовних пљачки за РТВ претплату, можемо очекивати и у будућности.

У ЕПС-у су признали да су струјомере читали после 40 дана, уместо уобичајених 30, али се бране како на то имају право по закону, који им омогућава обрачунски распон од 30, па до чак 90 дана! Иако су се у ЕПС-у правдали како се потрошња обрачунава по дану, па рачуни реално неће бити виши, један број грађана се ипак пожалио како су им рачуни за струју завршили у тзв. „дрвеној обрачунској зони“, због чега су били увећани и преко 100 одсто! Иначе, „дрвена зона“ важи за потрошаче који месечно потроше више од 1600 киловат-часова електричне енергије. Цена киловат-часа је за њих у просеку дупло виша од цене киловат-часа за потрошаче у „плавој зони“, који месечно троше између 351



и 1600 киловат-часова. С обзиром да Електропривреда Србије, како каже, по закону има право да обрачунава струјомере у интервалима од чак 90 дана, поставља се питање колико ће бити домаћинства која ће за 90 дана потрошити више од 1600 киловат-часова електричне енергије и завршити у „дрвеној зони“, због чега ће им рачуни за струју износити десетине, па чак стотине хиљада динара.

У ситуацији када половина домаћинства у Србији није у могућности да редовно плаћа своје рачуне за струју, и када ЕПС има потраживања од чак 100 милијарди динара, од чега половину дугују грађани, ЕПС је, уместо да

стимулише грађане да редовније плаћају рачуне за струју, одлучила да их казни новим наметом кроз већи обрачунски период. У земљи у којој је незапослено 25 одсто радне снаге, где просечна месечна зарада од 38 хиљада динара није довољна ни за најосновније потребе, Електропривреда Србије се одлучила на меру која ће великом броју грађана отежати ионако тешку материјалну ситуацију. Како ли ће увећане рачуне за струју платити најугроженији грађани са месечним примањима нижим од 8.500 динара, колико је држава одредила као доњу границу сиромаштва, а којих према статистици има готово 700.000, тешко је и замислити. Они који могу себи дневно да обезбеде векну хлеба, литар млека и неколико килограма кромпира и уз то су принуђени да се шверцују у градском превозу, да не плаћају грејање, а да им притом рачуни за струју, воду и остале комуналије не пређу 2.000 динара, немају да плате нове намете. Тако ће се број дужника за струју само повећавати, а режим коме је у интересу да се број дужника у земљи повећава уместо да се смањује, извесно води државу и нацију у још веће дужничко ропство и сигурну пропаст.





Задуживање Србије од стране владе и скупштинске већине

Сваку породицу додатно задужили са по 2 653 евра

- Свако дизање руку само једног посланика владајуће коалиције у последње три и по године Србију је задуживало са по 761 717 евра

Пише: Душан Марић



Дизањем руку за усвајање три закона које је предложила влада, о задуживању код КФВ банке из Франкфурта и Комерцијалне банке из Београда, 26. децембра

прошле године посланици владајуће већине у Скупштини Србије су државу задужили за додатних 83 милиона евра.

Тиме је укупан дуг којим је државни парламент, усвајајући предлоге закона које је предложила Влада Мирка Цветковића, задужио Србију, премашио шест милијарди и шест стотина милиона евра и износи 6.626.942.000 евра.

Мандати садашњим посланицима потврђени су 11. јуна 2008. године. То значи да се 26. децембра 2011. године навршило 1.175 дана рада садашњег сазива Скупштине Србије, у којем владајућу већину чине тзв. проевропске снаге.

За тих 1 275 дана владајућа већина



За куповину „шпанске робе“ - кредит од 45 милиона евра!

Између осталог, ова власт је од Међународне банке за развој узела кредит од 32 милиона евра за „унапређење услуга на локалном нивоу“.

Код исте банке Србија је задужена за 70 милиона због некаквог „развоја јавних финансија“.

Од Европске инвестиционе банке позајмљено је 200 милиона евра који су потрошени за „истраживање и развој у јавном сектору“, а врхунац неодговорног задуживања свакако представља узимање кредита од Владе Шпаније за „куповину шпанске робе и услуга!“

Спољни дуг 24, јавни дуг 17 милијарди евра!

Задуживање од 6,6 милијарди евра само је наставак политике прекомерног задуживања, која је Србију довела на границу дужничког ропства.

По Закону о буџетском систему јавни дуг Србије не сме да буде већи од 45 одсто бруто друштвеног производа.

Крајем године, Народна банка Србије је признала да је јавни дуг премашио ту границу и износи 46,7 одсто БДП.

Међутим, стварни јавни дуг је знатно већи јер Народна банка у јавни дуг није урачунала милијарду и 600 милиона евра дуга Међународном монетарном фонду и милијарду евра по основу емитованих државних записа које су откупиле пословне банке.

Ако се ове 2,6 милијарде додају на дуг од 14,7 милијарди евра који признаје НБС, добије се износ јавног дуга од 17 милијарди и 300 милиона евра!

Спољни дуг Србије износи 24 милијарде евра.

Већина од тог износа, 13,4 милијарде евра, су кредити и зајмови које су од страних банака узели приватници.

је изгласала укупно 68 закона о новом задуживању Републике Србије, узимањем разних кредита и зајмова.

То значи да су посланици владајућих странака, дизањем руку, у просеку сваког дана свог мандата Србију задужили са по 5.213.396 евра.

По последњем попису становништва Србија има 7.120.666 становника.

Ако се 6.626.942.000 евра дуга подели са бројем становника, добијемо да су посланици ДС, СПС, УРС, ЈС, ПУПС-а, СПО и националних мањина сваког грађанина Србије, укључујући и тек рођену дјецу, задужили са по 930 евра.

Са 930 евра су задужили и богате и сиромашне. И оне који имају милијарде евра и оне који живе у неимаштини и личним дугovima.

Са скоро хиљаду евра задужено је више од 1.000.000 незапослених, који немају никаква стална примања; више од 700.000 људи који према званичним (државним) статистичким подацима живе испод границе сиромаштва и буквално гладују; више од 75.000 несрећника који преживљавају на казанима народне кухиње.

Само по себи намеће се питање како је могуће да се Србија за три и по године задужи са 6.626.942.000 милијарди евра, а да то не доведе бар до каквог-таквог побољшања стандарда грађана.

Напротив, за то време се број екстремно сиромашних грађана, са 500, повећао на 700 хиљада, а око 350.000 радника је са својих радних места истерано на улицу.

Ако се износ дуга подели са бројем домаћинстава, добијемо податак да је власт Бориса Тадића и Ивице Дачића свако од 2.497.187 домаћинстава у Србији задужила, са по 2.653 евра.

Прве године свог рада Скупштина је усвојила 15 закона о задуживању којима је Србију задужила за 946.330.000 евра.

Друге године усвојена су 22 закона, којима су грађани Србије задужени са 2.679.380.000 евра.

Треће године усвојено је шеснаест закона, а земља је задужена са 1.630.266.000 евра.

Четврте, 2011. године, руке 127 посланика владајуће већине (то је просечан број гласова којима су усвајани закони у парламенту) изгласале су 15 закона, после чега је дуг Србије порастао за 1.370.966.300 евра.

Ако се укупан дуг којим су задужили Србију подели на 127 посланика владајуће коалиције, добијемо податак да је сваки посланик владајуће већине грађане у просеку задужио са по 52.180.645 евра!

Кад се износ задужења подели са 68 гласања о законима којима су задуживали земљу, добијемо податак да је владајућа коалиција, сваким гласањем о кредитима, Србију у просеку задужила са по 97.455.029 евра!

Ако се 6.626.942.000 евра подели са укупно 8.700 гласова „за“, са колико је усвојено 68 закона о задуживању, то значи да је свако дизање руку само једног посланика владајуће већине грађане Србије коштало невероватних 761.717 евра новог дуга.

О задуживању Србије гласало се у укупно 26 дана за гласање. Поделом укупног износа задужења са бројем дана за гласање добије се податак да је сваког од тих дана Србија задужена са по 254.882.000 евра.

Нажалост, то је само део цене којом ће грађани платити владавини Бориса Тадића, Ивице Дачића и Млађана Динкића.



Ревизори открили баханалије ван колосека

Бања, зуби и ручкови о трошку Железница

- У извештају ДРИ наводе се најперфиднији механизми којима се на бескруполозан и скандалозан начин, под руководством Милована Марковића из Демократске странке, черупа највећи српски губитац Јавно предузеће Железнице Србије, а да нико од надлежних правосудних органа не предузима конкретне мере да то спречи и санкционише

Пише: Иван Нинић



Први пут од свог оснивања Државна ревизорска институција (ДРИ) извршила је ревизију финансијског пословања за 2010. годину у ЈП Железнице Србије, за

које се поуздано може рећи да је лидер у коришћењу државних субвенција. Без обзира на чињеницу да су 2010. године „рупе“ у Железницама закрпљене са 12,4 милијарде динара из државног буџета, предузеће из године у годину бележи континуиране губитке којима се уопште крај не назире. „Предузеће је исказало губитак у износу од 17.030.074.000 динара и укупни акумулирани губитак у износу од



133.775.853.000 динара, а на висину губитка највећи утицај имају обрачунске категорије расхода (негативне курсне разлике које износе 9.990.914.000 динара као и амортизација од 6.517.582.000 динара), што значи да је предузеће изгубило део сопственог капитала“, констатовали су ревизори у свом извештају.

У извештају ДРИ се наводи да се предузеће налази „у позицији презадужености, да нередовно измирује обавезе, да има лоше стање инфраструктурних објеката и превозних капацитета, да краткорочне обавезе премашују обртна средства у износу од 34.406.383.000 динара“, те ово, како истичу ревизори, „указује на постојање материјално значајних неизвесности које могу да изазову значајну сумњу у погледу способности предузећа да настави са пословањем по начелу сталности пословања правног лица“. Осим финансијских потешкоћа са којима се сусреће, пословање Железница Србије у неким сегментима одступа од пози-

тивно правних прописа, који се или уопште не примењују или се примењују на погрешан начин. Многи трошкови и издаци које је менаџмент предузећа одобравао на терет предузећа били су у супротности са финансијским планом, односно са Годишњим програмом пословања за 2010. годину који је усвојила Влада Србије.

Прасићи, јагњихи...

Да штедња и рационализација трошкова нису императив за менаџмент Железница Србије указује податак до којег су ревизори дошли, а то је чињеница да је ово предузеће само на трошкове репрезентације у 2010. години утрошило 100,6 милиона динара. Тиме је трошак крканлука за чак 10,1 милион динара већи од издатка који је за ту намеру планиран и одобрен у Програму пословања Железница. Утрошак репрезентације у сопственим просторијама износи 20,5 милиона, утрошак на сајамским и другим манифестацијама 26 милиона, пословни ручкови коштали су 46,6 милиона, по-

Астрономске синдикалне апанаже!
Представницима 17 синдикалних организација у Железницама Србије обрачунато је и исплаћено чак 34,2 милиона динара на име дневница за службена путовања у земљи током 2010. године. Само на име обрачунатих бруто зарада и накнада уз зараде председника свих 17 синдиката у предузећу, исплаћено је 18,6 милиона динара 2010. године, док су председници два синдиката уједно чланови УО Железница Србије. Ревизори су констатовали да предузеће није донело Правилник о накнади трошкова запосленима за службено путовање у земљи.

клони 24,3 милиона, док су угоститељске услуге и „остали трошкови“ плаћени 9,1 милион динара. За утрошак 46,6 милиона динара у сврху „словних ручкова“ ревизори су констатовали да не постоје извештаји или докази да су расходи настали у вези са послом, односно пословном сарадњом, како то прописује интерни правилник предузећа. Рачуни за крканлуке датирају из ресторана Желтурс д.о.о. Београд, а од укупне суме чак 9 милиона динара евидентирано је као расход за „словне ручкове“ председника, односно представника синдикалних организација.

Милиони за зубе

Са Заводом за здравствену заштиту радника Железница Србије менаџмент Железница је, у априлу 2010. године, закључио уговор о пружању стоматолошких услуга запосленима у предузећу, члановима уже породице као и пензионисаним радницима. Тиме је на терет буџета Железница преузета обавеза плаћања 50 одсто од цене стоматолошке услуге које та здравствена установа изврши својим корисницима. Осим овога, уговорено је и пружање специфичних здравствених услуга, укључујући високоспецијализоване прегледе за потребе железничара и чланова њихове уже породице. Уговором је било предвиђено да Завод сваког месеца доставља извештаје и спискове корисника здравствених услуга у Сектор за људске ресурсе и опште послове Железница Србије, међутим ревизори су установили да то није чињено. А вредност извршених стоматолошких и здравствених услуга, које је предузеће у 2010. години платило, износи 235,4 милиона динара.

Правилник о здравственим условима које морају испуњавати железнички радници („Службени лист СРЈ“ број: 3/2000 од 21. 1. 2000.) не прописује да здравствене услуге могу кори-

стити и запослени који непосредно не учествују у вршењу железничког саобраћаја, а нарочито не чланови њихових породица. Према оцени ревизора, Железнице Србије су незаконито, на терет сопствених расхода, преузеле обавезу финансирања здравствених и стоматолошких услуга за категорију лица која на то нису имала право.

Од бање до мора

Осим ручкова и нових зуба, менаџмент Железница Србије финансирао је на терет предузећа одморе у бањама и на мору које су, осим запослених у предузећу, користиле и особе које немају никакве везе са предузећем. Према налазу државних ревизора, предузећу Желтурист д.о.о. Београд плаћене су услуге „бањског лечења“ 22,8 милиона динара, и то 11,7 милиона за коришћење услуга хотела Железничар у Врњачкој бањи, односно 11,1 милион за коришћење услуга истог хотела у Врњачкој бањи. Ревизори су утврдили да је Желтурист за коришћење бањских услуга Железницама Србије издавао фактуре и ваучере без података о лицима, односно корисницима услуга. На потпуно исти начин, без валидне документације која би поткрепила да ли су фактурисане и плаћене услуге заиста и пружене, предузеће Београдтурс д.о.о. наплатило је од Железница Србије 18,1 милион динара на име рекреативних одмора у Црној Гори.

Практично су Железнице Србије утрошиле 41 милион динара, а да ниједним интерним актом предузећа није било регулисано коришћење услуга бањског лечења, евиденције са именима запослених, чланова уже породице и трећих лица која су користила споменуте погодности.

„Наведене услуге имају третман осталих личних примања запослених на која, у смислу Закона о порезу на доходак грађана и Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање, предузеће није обрачунало и платило порезе и доприносе на зараде и накнаде зарада“, наводе ревизори и додају да су Железнице Србије по том основу „закинуле“ државу за 28 милиона динара неплаћеног пореза. Прегледом финансијске документације која се односила на бањско лечење у хотелу Железничар у Врњачкој Бањи, у вредности од 11,7 милиона динара, откривено је да са списка од 888 радника ко-

јима су Железнице платиле пансион чак 331 радник није запослен у том предузећу. „Ваучери су дељени ван система предузећа, односно услуге бањског лечења користила су и лица која нису запослена у предузећу“, стоји у ревизорском извештају. Према објашњењу менаџмента Железница, наводно је „дошло до пропуста“, јер је требало да ове услуге буду фактурисане синдикатима на терет њихове чланарине, а не на терет буџета предузећа.

Ко „шиша“ порез

Ревизори су поуздано утврдили да је у више наврата 2010. године менаџмент Железница избегао плаћање обавезног пореза у буџет Републике Србије, чиме је директно нанета штета држави. Такав је случај и са коришћењем различитих бенефита по питању бесплатне вожње или вожње са попустом, који уживају пензионери предузећа, чланови њихових породица, а у неким случајевима и друга физичка лица која нису у радном односу у Железницама. Ко све и какве бенефите користи у вожњи домаћим и страним железницама ревизори нису могли поуздано да утврде јер, како наводе, „предузеће не располаже евиденцијом о издатим и искоришћеним бесплатним картама и картама са попустом“.

Према наводима из ревизорског извештаја, Железнице „не обрачунавају и не плаћају порез на доходак грађана, као ни одговарајући порез на додату вредност везано за бесплатан превоз“. Због недостатка прецизне евиденције, у поступку ревизије није било могуће утврдити тачан износ пореза за колико је држава „закинута“, али је симптоматично то да Железнице порез на такву врсту услуга нису плаћале ни ранијих година. У децембру 2010. године Влада Србије дала је сагласност на одлуку генералног директора Железница, којом се одобрава исплата једнократне солидарне помоћи од 5.000 динара сваком запосленом чије је нето зарада мања од 50.000 динара. Исплата је извршена у истом месецу, али је истовремено држава остала ускраћена за обавезан порез. „Предузеће није поступило у складу са законским прописима и није обрачунало, ни платило, доприносе за обавезно социјално осигурање у износу од 46,6 милиона динара“, наводе ревизори.



Економска политика ЕУ по мери моћних

Грцима откази, Немачкој профит

Док једном не смркне, другом не сване. Бољег доказа за тачност ове изреке од тренутне ситуације у еврозони тешко је наћи. Немачка, највећа економија Европске уније, држава која громогласно позива на штедњу и најстрожу дисциплину међу својим евро „партнерима“ и штапом свог привредног мотора тера мале земље, попут Грчке и Португала, да у сопствену „корист“ дају отказе хиљадама радника у државном сектору, да смање пензије најстаријима, помоћ најсиромашнијима, лечење најболевнијима, и на крају зараде преосталима, држава је којој усред економске катастрофе Старог континента буквално цветају руже.

Док све остале земље Европске уније пате под притиском кризе јавног дуга која долази са периферије еврозоне, дотле Немачка од те кризе профитира. Бројке не лажу – незапосленост у Немачкој на најнижем је нивоу у историји, извоз је у порасту, а привредни раст ове одавно развијене земље на нивоу је који на европском континенту бележе још само земље у развоју.

Али, илустративнија од сувих економских показатеља је следећа анегдота или, боље рећи, комедија.

Почетком овог месеца Немачка је позајмила четири милијарде евра са негативном каматом. То значи да су банке буквално платиле овој земљи за привилегију да јој позајме новац! Пркоси логици, али управо то се догодило када је Немачка 9. јануара понудила на продају своје шестомесечне обвезнице, а банке толико почеле да се међусобно такмиче која ће успети да их купи, да је на крају каматна стопа изнела минус 0,01 одсто. Дакле, Берлин ће, уместо позајмљене четири милијарде евра, вратити око 40 милиона евра мање.

– Овако нешто се никада није догодило – изјавио је после аукције шокирани портпарол немачке Федералне агенције за финансирање. Чак ни сами Немци нису могли да верују докле је дошао страх европских инвеститора. Јер управо је страх главни разлог зашто су банке спремне да свесно бацају милионе у ваздух, поклањајући Не-

мачкој паре.

Наиме, криза без преседана која хара Европском унијом, германске територије заобилази у широком луку. Док Шпанци плаћају 5,5 процената камате на своје обвезнице, Италијани 6,2, а Грци невероватних 33 одсто, Немци уживају у благодану нултих камата. Инвеститори су толико престрављени дешавањима у угроженим земљама Европе, да Немачку виде као можда једину земљу у коју је безбедно ставити новац и за ту сигурност су спремни да плате. Колико у таквом понашању има разума, тешко је одредити, али нема сумње да влада канцеларке Ангеле Меркел од тога има само користи. Све док криза буде буктала у пограничју Уније, финансијски свет неће имати друге до да своје кесе празни у Берлину.

Економска политика по мери моћних

Немачка није једина држава Европе која бележи масивне профите на

несрећи својих партнера. Швајцарска, земља позната као најсигурнији светски сеф, такође зарађује на кризи. Пре само две године, октобра 2009, један евро вредео је као 1,5 франак, а данас само 1,2 франка. Или другачије, тада је Швајцарац вредео 61,7 динара, а данас чак 87 динара. Међутим, док је јачање курса као последица навале инвеститора у сигурну валуту уз очигледне предности (попут, рецимо, појефтињења увозне струје и енергената) Швајцарској донело и бројне проблеме, Немачка, главни конструктор евра, има само користи. Наиме, Берн је ове године дошао у ситуацију у којој је морао да на нимало либерално-тржишни начин административно блокира раст девизног курса, пошто је због прејаког франка, швајцарски извоз почео да храмље.

Немачка тих проблема нема. Као земља која извози 60 одсто своје робе у Европску унију, и то превасходно у земље еврозоне, она је себи креирала такву ситуацију у којој девизни ризик





за њу скоро не постоји. Било да евро расте или пада, она својих 60 одсто извози у земље које такође сасвим или преваходно користе евро или своје валуте везују за њега, што значи да ове промене не утичу ни на њен извоз ни на увоз. Додуше, и Немачка је као и скоро све остале европске државе у доброј мери зависна од увоза енергената из Русије, али њој то не представља проблем, све док европски инвеститори немају где другде да ставе свој новац, осим у њене фабрике и банке.

Да је ситуација управо таква, јасно је када се направи пресек стања немачке и осталих европских економија у овом тренутку.

Грцима откази, Немачкој профит

Према последњим подацима из децембра, број људи без посла у највећој привреди Европске уније смањен је за 22.000, на само 2,89 милиона или невероватно малих 6,8 одсто. Док њихове колеге у осталим земљама Уније страхују за своја радна места и док се у Грчкој, под притиском Међународног монетарног фонда и ЕУ, односно Немачке и Француске, праве опсежни планови отпуштања државних службеника, дотле грађани Немачке у анкетама показују да своја радна места сматрају потпуно сигурним.

А зашто и не би? Ауди ће ове године додати нових 1.200 радника у својој матичној држави, док ће произвођач авиона Ербас у Немачкој запослити 4.000 радника. Од 200 највећих послодаваца у Хамбургу, чак 42 одсто њих планира да повећа број радника у 2012. Са изузетком октобра, немачка незапосленост је падала баш сваког месеца још од јуна 2009, односно управо од оног момента од којег је криза еврозоне почела да добија замаха. Нем-

ци толико добро јашу на таласу кризе, да им је незапосленост пала на ниво на којем није била још од 1991. године.

Али, у кабинету Ангеле Меркел знају да је таква позиција њихове државе несигурна све док немачка економија толико зависи од европске. Зато се канцеларка сада спрема за преокрет – у сасвим неевропском маниру, али сасвим немачком, она је средином јануара јасно свима ставила до знања да не намерава да допусти дуплирање средстава у европском фонду за спасавање угрожених „партнера“ еврозоне. Овај хладан туш значи да ће Грчка највероватније наставити да се урушава, а Грци да губе посао, да ће еврозона остати нестабилна, а Немачка и даље бити једина сигурна лука за капитал великих инвеститора.

Предвидевши овакав потез, немачке компаније такође почињу да окрећу леђа сестринским државама. Ако извозите 60 одсто своје робе у земље које су у проблему и свесни сте да ваша матична влада нема намеру да им одлучно помогне, једино решење је да пронађете други канал за пласман својих производа. А тај други канал је – Кина.

Кинеско тржиште спас за економију ЕУ

Ауди већ продаје више својих аутомобила у Кини него у Немачкој и очекује да ће у тој држави продати више од милион возила у периоду од 2011. до 2013, растући по стопи од врло агресивних осам процената. То су бројке о којима европска одељења продаје немачких компанија могу само да маштају. Немачка је још прошле године остварила раст извоза од чак 12 одсто, преваходно захваљујући огромној тражњи из Кине, а уз све слабију продају у осталим државама Европе, највећа комунистичка држава света ће јој и ове године бити једини спас.

Колико је европска економија слаба, крајем прошле године пластично је показао и Никола Саркози, председник Француске, када је позвао Кину, толико критиковану комунистичку државу, да спасе Европску унију, тако што ће сунути милијарде евра у њене обвезнице. Кина је одговорила адекватно, поручивши Саркозију да је спремна да радећи са Светском банком и ММФ-ом преко њихових програма помогне опоравку старог континента, што наравно значи да ЕУ мора да испуни све услове и спроведе све реформе које ове организације буду тражиле од ње. Тиме су ствари постављене на своје место – Кина, нова светска велесила, како се показало, данас је тамо где су некада стајале Америка и ЕУ – на месту учитеља који тешким лекцијама учи своје залутале ђаке.

Немачкој, највреднијем ђаку, дојучерашњем професору и (врло скупом) ментору свих лошијих ученика, таква улога никако не годи. Али, како то Ангела Меркел често поручује малим државама попут Србије, то је реалност на коју ће она убудуће морати да се навикне.



- Снежне бло ка де по Ср бији су (ка жу над ле жни) због то га што нема со ли. Да ли за пу те ве или за од ю вор не?
- Уоста лџм, из бо ри ће се они са сне юм. Чим гра не про ле ће.
- Аме рич ки ре пу бли кан ци беже на пред на ци ма за јед но сло во. Они су за председ ни ка кан ди др ва ли мормо на.
- Наш др жав ни брод не мо же да по то не. Из ву као га Бо рис Та дић на су во.
- Зо ран Жив ю вић (бивши преми јер) ка же да је спре ман да бу де и онај ован ко јим се раз би ја ју вра та утвр ђења, али не ће ни ко да га сле ди. Па, ни оу ов це!
- Пи тер Фејт из ја вио да ће оста ти ту док не спро ве де Ахти сари јев план. Па, и Бо рис планира да оста не до тле.
- Што се ти че јед на ю сти, ми смо да ле ю ис пред Аме ри ке. Они траже да бога ти мно го више пла ћа ју др жа ни. Код нас не пра ве та јву дис кри ми на цију.
- Сведок са рад ник у предмету „Ћу шка“ из ја вио да је си пу ран једи но у затво ру. Из гле да да ће по сле из бо ра ЦЗ за мно је по ста ти Си тур на ку ћа.
- Но ни не ка жу да се у Стра збу ру рас пра вља о Ср би ји. Не пише да ли се рас пра вља у су ду или у европ ском парла мен ту.
- У Да во су се неће о на ма расправља ти. Кре дит ни реј тинг др жаве се обе лежа ва сло ви ма, нпр. ААА, АА, БББ, ББ. Не ма абе це да то ли ко сло ва да би об ужати ли и нас.
- Па шта ако се СПО, иако је ма ли, опет по де лио. И аме бе се де ле иако су ма ле.
- Бо рис нас хва ли да смо госто лу бив на род, ко ји је увек знао да уго сти и до чека. Је сте Бо ри це, али тад смо има ли са чи ме да уго сти мо.
- Не мач ки ми ни стар Ве стер ве ле по звао Ср бе и Ал бан це на прегово ре код њега. Са ве тујем на ши ма из де ле га ције да до ћу пр ви и сед ну до зида.
- Дефек то ло шки фа кул тет послао у Аустра ли ју 6 600 до аијеа студената, са свим по да ци ма. Та ю не што је могао да ура ди са мо па ци јент установе за коју ови шко лу ју ка дрове.
- Тре нутно је у стран кама трка за ме ста на из бор ним листама. Тр јо ни на ће кре ну ти тек кад се то за вр ши.
- ПУПС оштро де ман ту је да су од ко али ци оних парт не ра тражи ли Ми ни стар ство фи нанси ја. Тра жи ли су Ми ни стар ство омла ди не и спор та.
- Аме ри кан ци оштро протесто ва ли због сме не ди рек тора библио теке Угри чи ћа. Уоста лџм, у пра ву су. Они га ин ста ли ра ли и ула га ли у ње га, а ови га сме ну ју.
- Но ни не пи шу да је у библио те ку у Да ю ти уле те ла ћур ка, те да су је је два ис тера ли. И код нас су по сле избо ра оне уле те ле у мно је ин сти туци је и још их ни смо ис те ра ли.
- Вла ни ци бро да Конкор ди ја ну де сви ма ко ји су бро дрлом пре жи ве ли, бесплат на пу товања на дру гим бро дрвима. Тра же да им се пру жи још јед на шан са.
- У камп ис тра жи ва ча ко ји про уча ва ју го ри ле у Уган ди доше тао чо пор го рила, про ше тао кроз камп и гле дао ис тра жи ва че. Све је, да кле, би ло исто, са мо што го ри ле нису по не ле ба на не.
- На пред на ци из Де бе ља че скину ли чо ве ка и го лог га во ди ли кроз град. Вероват но је то у окви ру пред изборне кам па не, а сло ган им је био: Данас Де беља ча, су тра Ср би ја.
- При ча се да су на пред на ци то ура ди ли због кра ђе не каквог бакра. Па, ни је ба кар ман дат да се мо же не кажњено укра сти.

Комитет за одбрану Војислава Шешеља

Комитет за одбрану Војислава Шешеља основан је у Београду 2. марта 2003. године. Регистрован као невладино удружење грађана, непрофитног карактера, Комитет има за циљ организовање подршке др Војиславу Шешељу у његовој борби пред Хашким трибуналом.

Удружење ради на афирмацији идеја др Шешеља: идеја слободе, мира, равноправне међународне сарадње, демократских стандарда, грађанских, политичких, економско-социјалних, националних, културних и других права човека садржаних у највишим међународним правним и политичким документима.

Главни задатак удружења је прикупљање свих врста доказа ради обарања измишљене оптужнице којом се кривица сваљује не само на др Шешеља, него на целокупан српски народ. Истовремено, удружење интензивно ради на објективном информисању домаће и светске јавности, преко свих доступних медијских средстава. У свом раду, Комитет је отворен за сарадњу са свим појединцима који могу допринети победи др Војислава Шешеља, као и за сарадњу са сличним организацијама у земљи и иностранству,

Рад удружења финансира се искључиво путем донација, спонзорства и добровољних прилога.

Удружење: Комитет за одбрану Војислава Шешеља

Сврха уплате: Помоћ у припремању одбране Војислава Шешеља

Текући рачун: 160-111003-68

Банка Интеза

**СРБИЈА
ХОЋЕ
ШЕШЕЉА**



**СРПСКА
РАДИКАЛНА
СТРАНКА**



НОВО! ЕКСКЛУЗИВНО!

Нова књига у понуди

„ВИКИЛИКС МИ ЈАВЉА”



У новој књизи можете прочитати шта о Александру Вучићу, Томиславу Николићу и политичким играма које се воде иза кулиса, откривају тајне дипломатске депеше које је објавио „Викиликс“.

Читајте како су Вучић и Николић формирали Српску напредну странку уз милионску финансијску подршку америчке амбасаде, тајкуна и кабинета Бориса Тадића.

На преко 1000 страна објављени су „Викиликсови“ документи у којима се помиње Српска радикална странка и њен председник Војислав Шешељ, Српска напредна странка, Александар Вучић, Томислав Николић и Хашки трибунал.

**ДЕВЕТ
ГОДИНА
ХАШКЕ
ТИРАНИЈЕ**



**ВЕЛИКИ МИТИНГ
СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ**

**„СРБИЈА НЕЋЕ
У ЕВРОПСКУ УНИЈУ,
СРБИЈА ХОЋЕ ШЕШЕЉА”**

**БЕОГРАДСКА АРЕНА,
субота 25. фебруар, у 13.00 часова**

Сви који желе да дођу на митинг треба да се јаве најближем општинском одбору Српске радикалне странке који ће организовати превоз до „Београдске арене“.